

Hung Hăng Yêu Em (Tổng Tài Thú Yêu)

Contents

Hung Hăng Yêu Em (Tổng Tài Thú Yêu)	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	14
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15: Chương15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	51
23. Chương 23	54
24. Chương 24	56
25. Chương 25	59
26. Chương 26	61
27. Chương 27	64
28. Chương 28	67
29. Chương 29	69
30. Chương 30	71
31. Chương 31	74
32. Chương 32	76
33. Chương 33	78
34. Chương 34	80
35. Chương 35	82
36. Chương 36: Chuonngw 36	83
37. Chương 37	86
38. Chương 38	88
39. Chương 39	91
40. Chương 40	93

41. Chương 41	96
42. Chương 42	98
43. Chương 43	100
44. Chương 44	102
45. Chương 45	104
46. Chương 46	105
47. Chương 47	106

Hung Hăng Yêu Em (Tổng Tài Thú Yêu)

Giới thiệu

Mỗi một lần lúc hai người hoạn ái, nàng sẽ nhắm hai mắt của mình, không muốn nhìn thấy hắn. Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hung-hang-yeu-em-tong-tai-thu-yeu>

1. Chương 1

Đây là một khu buôn bán nhỏ bé ở thành phố T, một nơi rất vắng vẻ, trước kia càng là một vùng hẻo lánh, gần hai năm nay trước được khai phá để xây dựng lại thành nơi du lịch rất xinh đẹp. Một chiếc Rolls-Royce đỗ ở lề đường, chiếc xe sang trọng như vậy lại xuất hiện ở địa phương vắng vẻ này khiến nhiều người chú ý, chỉ là chủ nhân của nó tựa hồ như cố ý muốn che giấu, để chiếc xe dừng ở ngay dưới một gốc liễu, bên cạnh có một số vật dụng bỏ đi đã che khuất một phần nhỏ của nó.

Một người đàn ông cao lớn mặc bộ tây phục đắt tiền đứng lảng lảng bên cạnh xe. Gương mặt cương nghị, ngũ quan cân đối, tuấn mỹ đến nỗi có chút không chân thật. Anh đứng bên cạnh xe, ngón tay khẽ nhúc nhích, người phía sau liền nhanh nhẹn đưa lên một điều thuốc, anh ngậm vào miệng, người kia lại giúp anh châm lửa.

Hít một hơi, thở ra vòng khói xám, tròng mắt đen sắc bén nhìn về phía quảng trường tiểu khu trước mặt, rất náo nhiệt, trong bóng đêm mờ mờ, có rất nhiều người đang vui đùa, cũng không thiếu những tiểu thương nhỏ bày hàng buôn bán trên vỉa hè.

Tầm mắt anh quét một vòng trước khi rơi vào trên người một cô gái, vóc người thon thả, lả lướt, khuôn mặt rất đẹp, nhan sắc lộ ra làm cho người ta không tự chủ được bị hấp dẫn, mùi vị nhàn nhạt trông như bách hợp lại phần nào trông như anh túc.

Trước mặt cô có bày một giá treo đủ các loại quần áo, trên khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo mỉm cười cùng những người đi dạo nói cái gì đó, có lẽ là đang giới thiệu các kiểu áo, thuyết phục khách nhân đến mua.

Đôi môi mỏng của người đàn ông tuấn mỹ khẽ nâng lên ý cười. Mạc Tiêu Hữu, cho dù em có là Tôn Ngộ Không cũng không thể bay ra khỏi lòng bàn tay của Như Lai Phật Tổ, giờ chẳng phải là đã bị anh tìm được rồi sao? Ngón tay thon dài khẽ búng ra tàn thuốc, vẽ thành một đường cong rơi trên mặt đất, hai tay nhét

trong túi quần đứng đó nhìn người con gái trước mặt, ngẩng nhìn cô, thưởng thức cô, thật giống như đây cũng là một việc anh rất thích.

Rốt cuộc trời cũng tối đen. Cô gái này còn không có ý muốn rời đi. Người đàn ông cuối cùng cũng mở đôi chân dài hướng phía cô gái kia đi tới.

Mạc Tiêu Hữu mới vừa bán được một bộ quần áo, đang đưa tiền thối cho người ta lại cảm giác như có khách tới liền vội vàng xoay người tiếp đón “Mời xem tự nhiên... Có...” Câu nói kể tiếp gắt gao cắm bên trong cổ họng, đôi mắt lấp lánh động lòng người hốt hoảng ngược nhìn người đàn ông mới đến, gương mặt xinh đẹp tái nhợt như một tờ giấy trắng.

Một giây sững sờ, giây kế tiếp không nói hai lời liền xoay người muốn chạy, ngay lập tức bị cánh tay quen thuộc mạnh mẽ giữ lấy, anh chỉ cần dùng sức một chút, thân thể của cô liền bị quay lại đối mặt với mình.

Người qua đường không khỏi liếc mắt nhìn hai người bọn họ. Cô gái trông thật xinh đẹp, chàng trai tiêu sái hơn người, động tác của họ ở trong mắt người khác cũng rất thân mật.

Chàng trai mỉm cười nhìn cô gái, tay ôm lấy eo cô “Chơi đủ rồi, về nhà thôi”

Anh không cần câu trả lời bởi cả người cô đang được bao trọn lấy bởi vòng tay anh. Cô không muốn trở về nên hoảng loạn giằng ra khỏi người anh. Đúng lúc cô định mở miệng ra kêu cứu thì đôi môi đã bị ai đó hôn lấy.

Kỹ xảo của cô, anh cũng biết.

Anh giữ chặt gáy cô, không biết ngại ngùng mà hôn lấy. Cô hung hăng cắn anh một cái, lúc này anh mới buông cô ra. Cô đỏ mặt cắn chặt môi, đầu cúi xuống không dám nhìn ai nhưng việc này lại khiến anh rất vừa lòng, một tay kéo cô, một tay vòng qua eo dẫn đi.

Mạc Tiêu Hữu bị buộc phải đi theo anh, cô quyến luyến ngoái đầu nhìn sạp quần áo mà muốn khóc, đó là tiền mồ hôi công sức của cô mà. Định mở miệng xin anh mang theo đồng quần áo đó nhưng cô chợt nhớ ra, anh sẽ dùng yêu cầu của cô để làm lợi ỉnh, kiểu gì anh cũng không có thua lỗ. Quên đi, cô gắng nhịn, coi như tặng cho người khác.

Bị nhét vào trong xe, vẻ mặt cô uể oải giống như bị anh hung hăng uy hiếp, cô bức tức không thèm nhìn anh lấy một lần.

Anh vươn tay nắm lấy cằm kéo cô nhìn mình. Trông thấy khuôn mặt ác ma của anh... cô thật muốn nhổ nước bọt vào gương mặt đó, nhưng cô vẫn không dám... cũng không có thói quen làm chuyện xấu, cô càng không dám tưởng tượng ra cảnh lúc mình nhổ nước bọt vào mặt người khác sẽ trông như thế nào.

“Định cả đời này không nói chuyện với anh sao?” Anh trầm giọng hỏi, bàn tay xoa xoa hai bên má bầu bĩnh của cô “Mới đi vài ngày thôi mà đã gây thế này, về nhà anh sẽ tắm bổ cho em”

Cô chuyển ánh mắt về phía khác. Tay anh di chuyển từ cằm cô xuống phía dưới cổ, cô nghĩ anh sẽ bóp chết cô hay ít nhất cũng phải dọa cho cô sợ, thật không ngờ bàn tay lại lướt xuống trước ngực cô, nắm lấy.

Thân thể cô ngẩn ra, mặt vô thức đỏ lên. Anh ta là đồ điên, đồ biến thái, Tiêu Hữu thầm mắng rồi ngo ngoậy người nhưng anh đã kéo cô lại, trán anh tựa trên đầu cô khe khẽ nói “Tiêu Hữu, nói cho anh biết, em có nhớ anh không? Mấy ngày nay anh thật nhớ em”

Nói xong, tay anh cũng mò vào trong váy cô, lả lướt trên da thịt mịn màng. Tiêu Hữu nhịn không được khẽ run rẩy, cuối cùng không chịu được, cô cũng lên tiếng “Giản Chiến Nam, anh là người chứ không phải động vật, phát tình thì cũng phải đứng chỗ chứ, anh thật không biết xấu hổ, tôi còn phải...”

Miệng cô bị môi anh che kín, nụ hôn của anh mang theo mùi vị của thuốc lá, người trên xe nhìn vào cũng biết anh định làm gì liền kéo lên một tấm chăn màu đen che khuất bọn họ với khoang trước. Không gian rộng lớn của khoang sau càng tiện cho anh lấy sức đè lên cô. Cái xe này sao cứ phải thiết kế như thế? Tiêu Hữu khóc thầm.

Cô không chịu được bèn giãy dụa, anh khó chịu nhíu mày, gấp gấp cởi cúc áo của cô rồi lột hẳn ra ném về phía khác, hai bên ngực mịn màng nảy ra như nghênh đón Giản Chiến Nam. Sự giãy giụa của cô đối với

anh mà nói chỉ càng làm tăng thêm thú tính, Tiêu Hữu cảm thấy hối hận, tại sao hôm nay lại nổi hứng mặc váy thế này, cô không hề cử động, cứng đờ cả người.

Anh vui mặt vào ngực cô, đẩy cô nằm dài trên ghế rồi phủ người phía trên, giọng anh hỗn hển “Đã rất nhiều ngày anh không được chạm vào em rồi, Tiêu Hữu, cơ thể em so với em có lương tâm hơn nhiều, chúng đang muốn anh”

Anh có chút vội vàng xâm nhập vào thân thể cô, cùng cô dây dưa.

Độ ẩm bên trong xe càng lên cao, xe chạy nhanh hơn, quần áo vứt rối loạn xung quanh.

Đàn ông bị cấm dục lâu là như vậy đấy. Đàn bà vây quanh Giản Chiến nam không đến một ngàn nhưng cũng không ít hơn vài trăm, quyến rũ hấp dẫn có, xinh đẹp dịu dàng cũng có. Mặc Tiêu Hữu không biết Giản Chiến Nam có cấm dục thật hay không, chỉ biết được rằng cô sắp bị anh giết chết rồi.

Cô không biết xe đã đến khách sạn lúc nào, chỉ biết bản thân do quá mệt mỏi mà thiếp đi. Mơ mơ màng màng cảm thấy có người dùng quần áo quần lấy cơ thể trần trụi của mình, hương thơm rất quen thuộc, vòng ôm cũng rất thân thiết, bởi vậy cô không hề lo lắng chút nào. Đến lúc tỉnh lại, cô lại nhìn thấy đôi mắt cháy rực của Giản Chiến Nam đang nghiêng người nằm bên cạnh, đôi mắt đen lấp lánh nhìn thẳng vào cô.

Cô nhắm mắt tiếp tục giấc ngủ của mình, nhưng Giản Chiến Nam lại không để cho cô toại nguyện, anh hôn lên môi cô, rút hết không khí trong lồng ngực khiến cô không thể không mở mắt nhìn anh.

Anh cũng không ép sát vào cô thêm nữa chỉ chống tay nằm bên cạnh, bàn tay to lớn đùa giỡn với những lọn tóc đen, mắt anh chăm chú nhìn, giọng cứng rắn hỏi “Sao em lại làm thế? Không nói không rằng liền bỏ đi. Có chuyện gì cũng không thể từ từ nói sao? Một mình rời đi khiến anh rất lo lắng, em có biết không?”

“Có thể nói chuyện với cậu thú sao?” Mặc Tiêu Hữu lườm anh, lời của cô chẳng là cái quái gì với anh, chuyện gì mà anh không tự định đoạt hết chứ, tất cả cuộc đời cô chẳng phải đều do anh quyết định cả sao, cô nói thêm chỉ phí nước bọt.

Lời nói và thái độ của Mặc Tiêu Hữu khiến khuôn mặt Giản Chiến Nam trở nên lạnh lẽo, anh bực mình nắm lấy cổ cô “Mặc Tiêu Hữu, anh hận mình không thể giết được em, đã có kẻ nào dám nói với anh kiểu này chưa hả?”

Mặc Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam, một người đàn ông chỉ cần xưng tên đã đủ khiến cả giới hắc đạo sợ mất mật, một kẻ mà giới bạch đạo không dám đắc tội, quả thật, nếu người khác nói chuyện kiểu ấy với anh thì không chết cũng phải tàn phế suốt đời, có điều ít ai có cơ hội đi tìm cái chết kiểu đó bởi vì chẳng có kẻ nào dám nói với anh như vậy. Cô không phải không biết sống chết là như thế nào, mà chỉ biết anh nhất định sẽ không giết cô. Hơn nữa, nếu có thể chết trong tay anh, cũng không phải là quá tệ.

Cô mỉm cười, tuy nhiên do anh dùng sức hơi quá, nụ cười tái nhợt đi, khóe mắt có lệ lại không thể rơi xuống, cô sẽ không bao giờ rơi bất kỳ một giọt nước mắt nào trước mặt anh. Giản Chiến Nam khó chịu buông tay, vẻ mặt xanh mét, anh ghét Mặc Tiêu Hữu cười như vậy, ghét bộ dáng bất cần đời này của cô, nhưng anh không thể giết cô được, chỉ có thể nén giận trong lòng, cuối cùng... anh đâm thật mạnh vào người cô, Mặc Tiêu Hữu, đây chính là biện pháp duy nhất để anh có thể trừng phạt em.

Mặc Tiêu Hữu nhìn lên trần nhà, ánh mắt trống rỗng, cảm giác đau đớn truyền đến từ phía dưới cũng không khiến cô bận tâm. Trong nháy mắt, cô nhớ lại chuyện xảy ra lúc trước, Giản Chiến Nam, anh Nam của cô...

2. Chương 2

Mặc Tiêu Hữu có rất nhiều ảo tưởng đối với hai chữ ‘ái tình’, mơ ước có một tình yêu với ai đó, sâu sắc cũng được, lãng mạn cũng tốt, từ những rung động đầu tiên cho đến nắm tay, first kiss, đến... Về sau đã có rất nhiều chuyện xảy ra với tình yêu ở tuổi 17, cô nghĩ cũng đã có chút chân thực.

Cô nhớ rõ Châu Tinh Trì từng đóng một bộ phim hài kịch, trong đó có một đoạn ấn tượng đã khắc sâu trong cô.

‘Trời đã an bài nếu chàng có thể rút thanh bảo kiếm của ta ra, chàng nhất định là một người bất phàm. Ta biết có một ngày chàng sẽ đứng trước thiên hạ, thân khoác áo bào màu vàng, cười trên đám mây ngũ sắc đến rước ta’

Tử Hà Tiên Tử lấy kiếm làm lời nói, còn cô cũng từng tưởng tượng sẽ được gặp một người có khả năng công cô trên lưng cả đời.

Thật ra, chuyện gặp gỡ Giản Chiến Nam đối với Mạc Tiêu Hữu mà nói là một sự kiện lãng mạn, chỉ là cho tới tận bây giờ cô vẫn không muốn nhắc lại cho anh nghe, cô vĩnh viễn sẽ không quên tình huống lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau, sẽ không quên những năm tháng hạnh phúc đó.

Lúc cô 17 tuổi, anh 24 tuổi.

Khi đó cô đang học trung học, mỗi ngày chỉ biết đến trường và ngoan ngoãn về nhà, thậm chí chưa từng cúp học bao giờ. Một lần tan học như mọi ngày, cô đạp xe về nhà, đi đến nửa đường thì bị nổ lốp, mất đà nên ngã xuống ven đường. Sự tình xảy ra quá nhanh nên cô cũng khá bất ngờ, ngay cả cảm giác đau cũng không nhận ra.

Sau khi hoàn hồn, cô mới thấy xe mình nằm ngả nghiêng dưới đất, bánh xe đâu không thấy. Gặp ma? Cô tròn mắt kinh ngạc. Ngó nghiêng khắp nơi mới thấy bánh xe sau đang lăn lông lốc trên đường. Vừa đau vừa ngại ngừng, cô nghĩ sẽ có rất nhiều người vây xung quanh cô cho xem.

Cô không muốn trở thành trò cười nên vội vàng đứng lên, cả người lại đau điếng, vừa lúc cô lại sắp ngã xuống thì có một cánh tay mạnh mẽ ầm ập kéo cô lại. Cô quay đầu nhìn, không ngờ lại bị đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của người nọ thu hút, giống như cướp đi linh hồn của cô, tim cũng đập thình thịch như thổ nhưng cô chỉ dám nhìn một lần rồi quay mặt đi, cúi đầu lí nhí nói lời cảm ơn.

Cô khắc ghi ánh mắt của anh lúc đó, ánh mắt làm cho tâm cô rối loạn. Cô cũng nhớ rõ cánh tay của anh, rất ầm ập, rất mạnh mẽ.

Anh rất tự nhiên đưa cô đến bệnh viện, sơ cứu vết thương rồi lại đỡ cô ra khỏi đó. Nhìn thấy xe của mình đã được sửa xong, còn có một người đang kiểm tra lại bàn đạp, lúc ấy cô đoán hẳn là bạn của người giúp đỡ cô.

Người đàn ông kia không nói nhiều lời, thấy bọn họ đi ra liền dắt xe đến bên cô, sau đó xin phép rời khỏi.

Lúc ấy Giản Chiến Nam đã hỏi cô có thể tự đạp xe được không? Cô thở dốc định mở miệng nhưng anh lại ngồi lên xe, có chút ép buộc nói “Lên đi, tôi đưa em về”

Cô cảm kích cười nói “Không cần đâu, thật phiền anh, tôi có thể tự về được”

Chân anh rất dài nên ngồi lên liền có thể thẳng chân chống xuống đất, môi khẽ gợi lên một nụ cười lạnh nhạt nhưng mỉa mai “Không cần nhiều lời, cứ do dự thì trời sẽ tối mất”

Nhìn thấy cô vẫn còn do dự, anh vươn người nắm tay cô kéo về phía mình, lúc cảm nhận được anh muốn ôm lấy eo bế lên xe, cô vội vàng tự mình động thủ.

Anh hỏi địa chỉ nhà cô rồi đạp xe rời đi.

Cô ngồi phía sau nhìn anh, tấm lưng thật gần với cô. Mùi hương trên người thật đặc biệt, ầm ập lại phảng phất mùi hương của thuốc lá. Lần đầu tiên cô ở gần đàn ông đến như vậy, hơn nữa lại là một người rất xa lạ, hai má không kim được ửng đỏ.

17 tuổi, cô được gia đình bảo bọc cẩn thận, có lẽ vì thế nên cô rất dễ xấu hổ, lòng cũng dễ rung động. Cô ngồi im không dám nhúc nhích, người cứng đờ mà chân lại rất đau. Đã thế tim còn không an phận cứ đập thình thịch.

Đến dưới khu nhà, cô nhảy lò cò từ trên xe xuống đất, suýt nữa thì té ngã may mà bám kịp vào xe “Đến nhà tôi rồi, hôm nay quả thật rất cảm ơn anh...”

Tuy rằng cô nên mời anh lên nhà uống chén trà thể nhưng bố cô quản rất nghiêm khắc, không cho phép cô đưa nam sinh về nhà, bây giờ lại dẫn một người con trai xa lạ về, bố cô nhất định sẽ tra khảo hết 18 đời tổ

tông nhà anh, sau đó là đến lượt cô, rồi đến mẹ tra khảo cô lần nữa rằng con có thật sự yêu sớm không?! Bố mẹ song kiếm hợp bích đã làm đám nam sinh không kẻ nào dám điện thoại đến nhà tìm gặp cô.

Giản Chiến Nam là người thông minh, cũng rất thành thực trầm tĩnh, anh sẽ không mở miệng hỏi vì sao cô không mời anh lên nhà. Anh chỉ xuống xe và trả lại cho cô, sau đó thản nhiên nói một câu “Miệng vết thương không được chạm nước”

Chào cô xong anh liền ra về. Còn cô thì chết lặng ở đó, tay mềm nhũn, lúc định gọi điện thoại cho bố mẹ xuống đón thì di động của cô lại vang lên.

“Mạc Mạc à! Con về chưa? Mẹ đang đánh mặc chược với bác Vương lát nữa mới xong, tí nữa mẹ về nấu cơm cho con nhé! Hôm nay mẹ đang lên tay...”

Bà mẹ mê bài bạc này, có cần cô phải nhắc nhở không “Bố đâu ạ?”

“Bố con đi vắng rồi, mai mới về, con gái ngoan... Ủ này...”

Tiếng trợn bài loạt xoạt, tiếng mẹ reo hò, cô đành phải cúp điện thoại, xem ra mẹ đang vui vẻ gom tiền rồi.

Chân cô không chảy máu nữa thế nhưng lại rất đau nhức. Cô dựng xe dưới lầu sau đó vịn vào lan can dò dẫm từng bước đi lên, coi như là rèn luyện thân thể đi, thể chất cô vốn tốt, đi bộ cũng không sao. Thế nhưng càng lúc càng đau, chân bị hụt một bước, cô mất đà ngã nhào ra sau, mắt chỉ thấy bậc thang càng ngày càng gần, sau đó một bàn tay đưa ra kéo cô lại.

Cô chưa kịp định thần để nói cảm ơn, quay đầu lại đã nhìn thấy đôi mắt đen mê người kia, không phải anh đã đi rồi sao, sao lại xuất hiện đằng sau cô? “Là anh à?”

“Chân đã bị thương, đầu cũng hỏng rồi?” Anh trầm giọng nói xong liền nắm lấy tay cô vắt qua vai mình, một tay đỡ cô lên lưng sau đó quay người cõng cô lên lầu.

Cô cứ ở trên lưng anh như vậy, tay cô bám chặt lấy vai anh, để mặc anh cõng mình. Cô không nhịn được mà đỏ bừng mặt khi nhớ lại giấc mơ của cô. Cô ước mơ được gả cho người tình nguyện cõng cô lên lầu.

Là anh sao?

Đúng không? Phải không?

Bọn họ chẳng qua là người không quen biết thôi.

Cô không nói gì, anh vẫn tiếp tục cõng cô đi. Lúc anh thả cô xuống, cô ngược nhìn khuôn mặt mê người của anh, hơi thở lạnh lẽo mang hương vị của nắng.

Trầm lặng, tao nhã, ân cần nhưng lạnh lùng, nụ cười nhẹ như ánh mặt trời, anh rất phớt lờ. Cô mời anh vào nhà ngồi chơi, anh chỉ bảo cô chăm sóc vết thương cẩn thận rồi ra về, cô nhìn theo bóng dáng cao lớn của anh mà cảm thấy mất mát.

Có lẽ anh chỉ là một người qua đường trong cuộc đời cô.

Một người qua đường đồng ý cõng cô lên lầu.

Nhưng cô có một cảm giác rất kỳ lạ, cô sẽ không bao giờ quên đôi mắt đen trầm ấm nhưng vẫn có nét gì đó lạnh lẽo kia.

Lúc ấy cô cũng không biết Giản Chiến Nam là ai, lại càng không biết sau khi ra khỏi khu nhà cô đã được một chiếc xe đắt tiền đón đi. Sau một đêm nghỉ ngơi cô đã đỡ hơn rất nhiều, lúc mẹ về cô đã nấu cơm xong, chữa lại một phần ẹ liền đi ngủ cho nên mẹ vẫn không biết cô bị thương.

Hôm sau lúc đứng dậy, cô chỉ hơi hơi đau, vì vậy vẫn không nói ẹ để mẹ không phải lo lắng, dù sao cũng đã ổn rồi. Lúc ra khỏi khu nhà, cô bất ngờ khi nhìn thấy anh nở một nụ cười đi về phía mình, đôi môi gợi cảm khẽ nhếch lên, đôi mắt đen nhìn cô khiến tim đập liên hồi, cô không nghĩ sẽ lại được gặp anh một lần nữa.

Từ lúc đó, ngày nào anh cũng chờ cô trước khu nhà, đợi cô đến anh sẽ đạp xe chở cô đi học. Ngày này qua ngày khác, bất kể nắng mưa gió bão, cô vẫn ngồi phía sau anh, anh vẫn ngồi phía trước hứng từng trận mưa lạnh vào người.

Cứ như thế, bọn họ từ hai người xa lạ đã quen thuộc nhau, anh chiều chuộng cô cứ như cô chính là một món bảo bối vô giá của anh vậy. Những năm tháng đó trôi qua rất nhanh, mỗi ngày cô đều chờ đợi được gặp anh, chờ mong được thấy ánh mắt của anh, nghe giọng nói của anh, nghe anh gọi cô là Mạc Mạc hay Tiêu Hữu, tên cô phát ra từ miệng anh giống như một đoá hoa đang kỳ nở rộ.

Anh lớn hơn cô 7 tuổi, bởi vậy cô vẫn gọi anh là anh Nam. Lúc ấy cô đơn giản như một đứa ngốc, không biết cái gì là biết mặt biết người nhưng không biết lòng. Cô chỉ cảm thấy ai giúp đỡ người gặp hoạn nạn sẽ là người tốt, mà anh Nam của cô chính là một người tốt.

Mãi đến sau này cô mới biết, xe đạp của cô gặp sự cố là do anh sắp đặt, chuyện anh bước chân vào cuộc sống của cô cũng không phải là ngẫu nhiên. Tất cả đều do anh sắp xếp từ trước. Lúc đó cô mới nhận ra cô hoàn toàn không hiểu anh Nam của mình một chút nào, anh là một người yêu thầm lặng, cũng là một kẻ không thể đoán biết tâm ý được.

Cô đã từng nghĩ anh chính là thiên thần đẹp trai của mình, chẳng ngờ anh lại là một ác ma phá hủy tất cả cuộc sống của cô.

...

Giản Chiến Nam nhận thấy cô mất tập trung, hung hăng va chạm bên trong cơ thể cô, anh khê khàng cắn vào núm nhỏ màu hồng trước ngực cô. Tiêu Hữu đang trong dòng suy nghĩ đã bị anh kéo trở lại, cô nhìn người đàn ông đang phát tiết trên người mình, hoàn toàn không liên hệ được chút nào giữa anh với anh Nam của sáu năm trước.

Cô nhìn ánh mắt có chút đắm đuối của anh, là bởi vì tình dục hay bởi lo sợ cô đang nghĩ chuyện lúc trước. Tay cô không nhịn được vuốt ve đôi mắt đen kia, trong lòng thầm hỏi, anh Nam, là anh sao? Phải không?

3. Chương 3

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô bỏ đi mà không nói bất kỳ tiếng nào. Nếu hỏi lí do tại sao cô lại làm vậy thì vốn là nửa năm trước, Giản Chiến Nam không cho cô uống thuốc tránh thai nữa, thay vào đó là anh sẽ dùng bao cao su. Nhưng hơn mười ngày qua, anh đột nhiên không sử dụng nữa.

Anh không nói gì nhưng cô biết ý định của anh, anh muốn có con. Cô không hiểu vì sao đột nhiên anh lại có ý tưởng đó. Và việc làm của anh đã khiến cô hoảng sợ, cô không muốn có con, không nghĩ là phải có con với anh.

Cô biết, một khi Giản Chiến Nam đã quyết định điều gì thì cho dù là ai cũng không có cách nào thay đổi được. Một khi ra quyết định, anh sẽ tìm đủ mọi cách để đạt được mục đích của mình. Quá lo lắng, cô nhịn không được muốn rời đi, thế nên cô lại một lần nữa trốn khỏi anh. Thế nhưng Mạc Tiêu Hữu dù có trốn tới bất kỳ nơi đâu đi chăng nữa thì cũng vẫn nằm trong lòng bàn tay của Giản Chiến Nam. Cô lại nhớ tới cái nhà tù trắng lệt này mà sâu nào.

Sau khi trở về, cô luôn trông có vẻ ủ lỳ, mỗi lần Giản Chiến Nam ở bên cạnh, phần lớn đều là hoạt động trên giường. Giản Chiến Nam dường như không hiểu con người cô hoặc là không nhận ra cô không đã còn như trước nữa. Cô thật sự muốn thanh thản, muốn ở một mình trong một căn phòng nhỏ. Như thế cô mới có cảm giác an toàn, sẽ không thấy khó chịu, hoảng sợ, giống như là trở về lại căn nhà cô ngày trước, nằm căn phòng ngủ nho nhỏ, cái phòng khách đơn sơ, có ba lại có cả mẹ nữa...

Thật ra hai người cũng có rất nhiều chuyện có thể cùng nhau làm như chơi thể thao, tập thể dục, bơi lội, hoặc là không làm gì hết, có điều Giản Chiến Nam lại dành hầu hết thời gian ở trên giường cùng với cô, đúng lúc cô bị ham muốn tình dục tước đi lí trí thì anh luôn hỏi cô có yêu anh không. Nếu cô không nói, anh sẽ làm những chuyện thật xấu xa để buộc cô nói là cô yêu anh. Những lần như vậy rất nhiều mà không hiểu vì sao anh vẫn cứ thích hỏi.

Cô vẫn chưa nghĩ tới chuyện có con, thật sự không dám nghĩ đến. Chính là Giản Chiến Nam hàng ngày đều rất chăm chỉ, hơn nữa lại không dùng bao cao su, cô sớm muộn gì cũng sẽ hoài thai. Nếu thật như thế thì cô cùng Giản Chiến Nam sẽ vĩnh viễn không thể nào rời khỏi nhau, cứ mãi dây dưa. Giá như anh vẫn còn

là anh Nam của cô thì cô nguyện ý vì anh mà sinh con. Thế nhưng anh đã không còn là anh Nam ngày xưa của cô nữa rồi, anh là một con quỷ đội lốt thiên thần.

Giản Chiến Nam một đêm ân ái vô độ khiến cho Mạc Tiêu Hữu toàn thân rã rời. Sáng hôm sau, lúc Giản Chiến Nam rời giường, Mạc Tiêu Hữu vẫn còn đang say sưa ngủ. Nhìn mỹ nhân ngủ say, anh nhin không được liền cúi xuống hôn lên môi cô, không ngờ cô lại chống cự, nhúu mảy, hai mắt xinh xinh đang nhắm nghiền ảo não mở ra.

Nhìn thấy dáng vẻ Mạc Tiêu Hữu đáng yêu như vậy, Giản Chiến Nam lại càng muốn đặt cô bên dưới thân mình ham muốn thêm lần nữa. Chỉ là nghĩ đến đêm qua cô chắc chắn rất mệt, hơn nữa sáng nay anh còn bận chút công việc ở công ty cho nên chỉ nhẹ nhàng hôn cô rồi quyến luyến rời đi, để lại cho cô ngủ một giấc thật ngon.

Giản Chiến Nam sau khi cạo râu sạch sẽ, tóc tai được chải lại gọn gàng, mặc áo sơ mi trắng cùng với quần Tây hợp màu, trông rất lịch lãm sang trọng. Dù cho có đứng giữa đám đông đi chẳng nữa thì anh vẫn luôn toả sáng và toát ra quyền lực giống như một vị vua.

Anh đến công ty khi Mạc Tiêu Hữu vẫn còn đang ngủ. Lúc mười giờ sáng, anh đang chủ trì một cuộc họp thì nhận được điện thoại của quản gia nói là Mạc Mạc không chịu ăn cơm, hình như có hơi sốt, lại cự tuyệt để bác sĩ khám cho, cũng kháng cự việc uống thuốc.

Lương Ba cùng Khâu Trí đang ở trong cuộc họp vô cùng quan trọng đi ra, nhìn thấy dáng vẻ vội vàng của Giản Chiến Nam thì nhin không được liền hỏi “Anh Chiến, có việc gì ư?”

Giản Chiến Nam nhúu mảy, cả gương mặt đều lộ thần sắc lo lắng, vừa gấp gấp đi vừa nói “Vợ tôi không chịu ăn cơm, hôm nay hai người không cần đi theo tôi, vụ thu mua tập đoàn Khôi Hoảng thay tôi làm cho xong, phải làm gì thì cứ thế mà làm, giải quyết mọi chuyện nhanh chóng gọn gàng”

“Xin nghe theo lời anh Chiến”

Giản Chiến Nam vội vội vàng vàng về tới nhà, nhìn thấy Tiêu Hữu đang ngồi trên ghế có vẻ mất tập trung, vẻ mặt cô đơn, tinh thần quả thật có hơi kém, anh liền tiến tới ôm chầm lấy cô trong lồng ngực “Sao thế, quản gia nói em không chịu ăn cơm, cảm thấy khó chịu à?”

“Không phải là khó chịu, chỉ là không muốn ăn thôi” Tiêu Hữu đẩy anh ra dự định trở về phòng. Giản Chiến Nam ngay ở phía sau ôm lấy cô. Anh rất cao, tận 1m85. Cô chỉ có 1m67 thôi, nên anh dễ dàng đặt cằm lên đỉnh đầu cô, giọng nói trầm trầm có vẻ không thoải mái hỏi “Sao thế, có phải tại đêm hôm qua mệt quá không?”

Lời nói của Giản Chiến Nam thật sự có hiệu quả, khiến cho Tiêu Hữu ngẩng mặt lên nhìn anh đầy khổ sở “Giản Chiến Nam, có tin là nửa đêm tôi sẽ khâu miệng anh lại cho anh khỏi nói linh tinh không?”

Giản Chiến Nam không những không buồn bực mà ngược lại còn cười cười, hai tay nâng mặt Tiêu Hữu, đôi môi gợi cảm chiếm lấy miệng cô trong một nụ hôn kéo dài. Tiêu Hữu vịn vịn để thoát ra, anh lại dùng đôi chân thon dài mà rắn chắc kẹp chặt lấy cô.

Tiêu Hữu không thể không thừa nhận, kỹ xảo hôn của Giản Chiến Nam quả thật rất cao siêu. Ngay đến bản thân cô, được anh dạy dỗ sáu năm mà vẫn không thể kháng cự lại nụ hôn cuồng nhiệt đó, luôn trầm mê trong anh, nụ hôn vô cùng chậm rãi nhưng lại khiến cô không thể phản kháng, chỉ có thể xụi lơ trong lồng ngực anh, mặc anh tùy ý mà hôn.

Một hồi lâu sau anh mới buông ra, đôi mắt đen chăm chú nhìn cô, ngón cái chà nhẹ lên bờ môi mỏng sưng tấy do bị anh hôn đến, thì thầm nói nhỏ “Mạc Mạc, em mà khâu miệng anh lại thì làm sao có được cảm giác thú vị như thế... Chỗ này... cũng sẽ không thể nào đáp ứng lại được, em nói xem có đúng không nào?” Anh vừa nói xong, bàn tay liền rời môi chuẩn xác đi xuống bộ ngực mềm mại của cô.

Người này là một kẻ không biết xấu hổ là gì, lại rất lưu manh, mặt Tiêu Hữu đỏ lựng lên, hung hăng đẩy anh ra, xoay người chạy vội về phòng. Giản Chiến Nam đứng ở đó cười nhạt, anh thích nhìn thấy cô đỏ mặt vì bị trêu chọc. Cùng anh ân ái rất nhiều lần, đã ở bên cạnh anh tới sáu năm mà vẫn còn có thể đỏ mặt được thì chỉ có mỗi Mạc Mạc độc nhất vô nhị mà thôi.

Mạc Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam bắt ăn cơm trưa. Anh uy hiếp cô, nếu cô không ăn anh sẽ bón bằng miệng cho cô. Anh cũng bắt cô uống thuốc bằng cách như thế. Cô không nghi ngờ gì là nếu cô mà không ăn cơm thì chắc chắn anh sẽ bón ngay cho cô không do dự.

Thật là một người đáng khinh tởm, Tiêu Hữu rửa thầm trong lòng.

Sau khi đã miễn cưỡng ăn cơm, Tiêu Hữu không dám đi ngủ trưa. Thế nhưng Giản Chiến Nam chính xác là một con sói, cô sợ anh sẽ lại cùng nằm với cô trên giường mây mờ hoạt động nên đành phải ngồi trên ghế sofa xem phim, Giản Chiến Nam lại ngồi một bên ngắm nhìn cô.

Ánh mắt chăm chú đó làm cho Tiêu Hữu không thể trấn định tâm tư, không biết con người phức tạp thâm trầm này rốt cục đang nghĩ cái gì, muốn làm cái gì, có ý định gì với cô. Ánh mắt cứ thay đổi liên tục, Tiêu Hữu thật phiền lòng. Giản Chiến Nam rốt cục dựa vào người cô, bàn tay dừng trên bụng, thấp giọng hỏi sát bên tai: “Mặc Mặc, em có chắc là em không mang thai không?”

Cái điều khiển đang nằm trong tay Tiêu Hữu ngay lập tức rơi xuống đất, ánh mắt cô dừng lại trên khuôn mặt tuần tú của Giản Chiến Nam. Vẻ mặt của anh kích động còn của cô cứ nhợt nhạt dần, thân thể cũng nháy mắt trở nên lạnh lẽo, mất đi hơi ấm.

4. Chương 4

Phản ứng của Tiêu Hữu có thể xem là sợ hãi cũng có thể xem là choáng váng, Giản Chiến Nam tự mình suy nghĩ cũng biết được rằng Tiêu Hữu không muốn có con, nhưng lại không biết lí do vì sao, lại càng không biết cô lần trước bỏ trốn là vì sợ phải mang thai.

Chỉ là trước đến giờ cô chạy trốn cũng nhiều lần rồi, bởi vậy anh cũng không suy nghĩ nhiều, còn xem đó như là một trò chơi trốn tìm, Tiêu Hữu luôn trốn không thoát khỏi lòng bàn tay của anh, cho cô tự do vài ngày cũng coi như là sự yêu chiều, sủng nịnh của anh vậy.

Từ lúc mang Tiêu Hữu trở về đến nay đã tròn hai tháng, mấy ngày nay anh luôn rất cố gắng khiến cô mang thai, lâu như thế mà Tiêu Hữu vẫn không một chút dấu hiệu nào, anh nhất định phải đưa cô đi bệnh viện phụ sản thôi.

Có con của anh đáng sợ đến vậy sao, lòng Giản Chiến Nam thật ra cảm thấy rất mâu thuẫn, chỉ là anh không biểu hiện ra ngoài. Nhìn thấy khuôn mặt Tiêu Hữu tái nhợt không chút huyết sắc, Giản Chiến Nam không kìm được liền hôn lấy hai má của cô “Chúng ta đi bệnh viện”

Tiêu Hữu cố gắng giữ bản thân thật bình tĩnh, cô nhíu mày “Sẽ không có nhanh như vậy đâu, nghỉ ngơi một lát là bình thường trở lại thôi”

Trên khuôn mặt tuần tú của Giản Chiến Nam xuất hiện tức giận, giọng anh cứng rắn “Mặc kệ có hay không em cũng phải đi bệnh viện kiểm tra, anh không muốn nói một chuyện đến ba lần đâu”

Tiêu Hữu coi như không thấy anh tức giận, nhưng cô biết mình cũng không nên chọc giận anh thêm, cô chỉ nhỏ giọng tỏ vẻ nũng nịu đáng thương nói “Em không đi đâu, em ghét bệnh viện, muốn đi tự anh đi đi”

“Nếu đàn ông mà sinh con được thì anh cũng tự đi luôn. Đừng có dùng ánh mắt như thế nhìn anh, lần này không có tác dụng đâu. Đi thôi, đừng kéo dài thời gian nữa” Giản Chiến Nam nói xong đưa tay khê véo chiếc mũi cao của Tiêu Hữu, trong lời nói đều là sự yêu chiều, nhưng cô vẫn nhận ra anh có chút không vui, anh không thích cô bướng bỉnh, hơn nữa cô không có quyền phản đối anh, nhiều lúc cô rất muốn bộc phát đập phá hết tất cả, nhưng Giản Chiến Nam luôn có phương pháp đối phó với cô, cô ột thước, anh sẽ ột trượng.

Dù thế nào thì việc đi bệnh viện cũng là chuyện tất yếu không thể tránh khỏi, Tiêu Hữu cũng biết chờ đón cô sắp tới chính là cơn giận dữ của Giản Chiến Nam. Trên đường đi, Tiêu Hữu luôn tỏ vẻ khó chịu, còn Giản Chiến Nam vẫn nắm lấy tay cô, thỉnh thoảng lại đưa lên hôn, có đôi khi khẽ day day một chút, nhìn thấy cô nhíu mày thì anh lại cười xấu xa.

Anh không thích cô đứng đưng với mình, anh muốn cô đáp lại, cho dù là phản ứng của cô có làm anh đau.

Bệnh viện là của Giản gia, vì vậy sự tiếp đãi thận trọng không hề bình thường. Trước khi siêu âm, Tiêu Hữu phải nhịn đi vệ sinh, ngoài ra cô còn phải uống thật nhiều nước, trong phòng dành cho khách quý, Giản Chiến Nam giúp Tiêu Hữu uống nước, có điều cô búng bình không chịu uống.

Giản Chiến Nam nhíu mày, ánh mắt nghiêm khắc, sắc mặt lạnh đi “Mạc Tiêu Hữu, anh không phiền khi mớm cho em đâu.”

Gọi cả tên lẫn họ cô ra chứng tỏ Giản Chiến Nam thật sự tức giận, lời nói nghẹn lại trong cổ họng Tiêu Hữu bấy lâu không chịu được nữa đành phải nói ra “Giản Chiến Nam, em không mang thai đâu”

Hiện tại không nói, lát nữa cũng sẽ bị phát hiện, đằng nào hậu quả nếu anh biết được từ miệng bác sĩ còn kinh khủng hơn là nghe chính miệng cô nói ra, cho dù là có thông đồng với bác sĩ thì cũng chẳng người nào dám, bởi vậy đường duy nhất cô có thể đi là tự thú.

Cô biết sớm hay muộn thì cũng có ngày này, nhưng không ngờ chính là đến nhanh như vậy, cô chỉ ăn không ngon mà anh cũng nghĩ là cô đã mang thai.

Khuôn mặt anh tuấn của Giản Chiến Nam lập tức đông cứng lại, đôi mắt đen mang theo tia sáng lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tiêu Hữu, tay anh nắm lấy tay cô, lạnh lùng nói “Nói rõ cho anh”

Tia sáng lạnh trong mắt anh làm Tiêu Hữu rùng mình, lúc anh ôn hòa hoàn toàn là vô hại, cô có thể chống đối anh, có thể không nghe lời, anh đều kiên nhẫn dỗ dành cưng chiều, hoặc là bá đạo quyết định thay cô. Nhưng mỗi lúc mắt anh phát ra tia lạnh như vậy, cô luôn thấy sợ hãi, không phải sợ anh sẽ làm tổn hại đến mình, mà chỉ đơn thuần sợ hãi đôi mắt lạnh như dã thú đó.

Đây mới là thực sự là anh.

” Em...!” Tiêu Hữu có chút khó khăn nói “Em làm thủ thuật tránh thai”

Sắc mặt Giản Chiến Nam trở nên lạnh lẽo đến đáng sợ, cái lạnh trong mắt anh từ từ chuyển thành cơn tức giận cuộn cuộn tuôn trào, tay anh buông mạnh tay cô ra, thân hình cao lớn lùi về sau hai bước. Anh xoay người lại, đôi tay buồn bực nắm, cào, cấu mái tóc ngắn, cuối cùng tức giận hất đổ cả hai cái cốc xuống mặt đất “Người đâu?” Anh tức giận hét lên.

Tiêu Hữu sợ tới mức cả người run rẩy, cơ thể đông cứng ngồi yên lặng trên sofa, chỉ thấy thuộc hạ của Giản Chiến Nam cùng hai người bác sĩ vội vàng chạy vào, người bác sĩ đi trước hỏi “Giản tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Giản Chiến Nam nhìn người kia, gần từng tiếng nói “Cô ấy làm thủ thuật tránh thai, bỏ thứ đó đi ngay cho tôi!”

” Vâng ạ!” Bác sĩ nhìn thấy Giản Chiến Nam tức giận liền vội vàng vàng tuân mệnh “Mạc tiểu thư, mời đi theo tôi”

Tất cả những người quen biết Giản Chiến Nam đều hiểu rõ, có mặt Tiêu Hữu thì phải gọi là Mạc tiểu thư, còn lúc không có cô thì phải gọi là Giản phu nhân, vì nguyên nhân gì thì không ai rõ, cũng không kẻ nào có gan đi hỏi, có điều việc này đã thành thông lệ.

Tiêu Hữu bị đưa vào phòng bệnh, thuộc hạ của Giản Chiến Nam đi theo cô rồi đứng canh bên ngoài trong khi cô phải ở bên trong để bác sĩ bỏ dụng cụ tránh thai ra theo lời của Giản Chiến Nam.

Anh đứng im trước cửa sổ, vẻ mặt tái mét, lần trước cô lên bờ trốn là để làm thủ thuật tránh thai sao? Là bởi vì không muốn mang thai con của anh, mấy ngày nay cô không ngại ân ái với anh, hóa ra là đã có chuẩn bị, cô bé hư hỏng dám đùa cợt anh. Anh đặc biệt không thích Tiêu Hữu lừa dối chuyện gì sau lưng anh, anh không biết nên làm thế nào với cô, đánh không được, mắng cũng không xong, quát cô một trận thì cõi lòng lại thấy tội lỗi, nhưng cô bé này quả thật làm cho người ta phi thường tức giận.

Một lúc lâu sau Tiêu Hữu đã làm xong thủ thuật tháo vòng, còn Giản Chiến Nam cũng bình tĩnh trở lại, có điều sắc mặt lạnh lẽo vẫn khiến người khác thấy run sợ, Tiêu Hữu lúc bị đưa về phòng dành cho khách quý cũng rất tức giận, cúi đầu không nói cũng chẳng thèm nhìn Giản Chiến Nam một lần.

Người bác sĩ làm thủ thuật tháo vòng cho Tiêu Hữu nói với Giản Chiến Nam “Giản tiên sinh xin cứ an tâm, Mạc tiểu thư chỉ làm thủ thuật đơn giản thôi, miệng vết thương rất nhỏ cũng không cần khâu lại, không có tác dụng phụ, hơn nữa lúc nào cũng có thể mang thai, có điều phải trải qua 24 tiếng sau mới có thể sinh hoạt vợ chồng được. Mạc tiểu thư có thể do bị áp lực quá lớn nên kinh nguyệt có chút không đều đặn, cần chăm sóc tốt hơn”

Tiêu Hữu cắn chặt môi, ngẩng đầu lên đối diện với Giản Chiến Nam, anh cũng chỉ lạnh lùng nhìn cô. Lúc này đây, anh giận không phải nhỏ, bực bội phát tay nói “Đưa cô ấy về, đừng để tôi phiền lòng”

“Chúng ta như nhau cả thôi, Giản tổng tài!” Tiêu Hữu nói xong xoay người rời đi.

5. Chương 5

Đêm đó Giản Chiến Nam không về nhà, đến cả ngày hôm sau nữa cũng vậy, thậm chí cũng không thèm gọi điện thoại cho Tiêu Hữu. Mà Tiêu Hữu cũng không có ý nói chuyện với anh. Ngược lại lúc anh không có ở nhà đối với cô mà nói thì thật sự rất tốt. Di động cũng không kêu réo làm phiền đến lúc cô ngủ, có thể làm những gì mình muốn làm. Chỉ là cô cứ hay bị quản gia Tô ép ăn cơm mà gần đây cô thật sự là không muốn ăn.

Những lúc Tiêu Hữu mất hứng, buồn bực hay tức giận Giản Chiến Nam cần phải phát tiết thì cách cô thường dùng chính là khiêu vũ. Sau khi vận động tiêu hao hết sức lực, hưởng thụ sự kiệt sức thì thân thể cô thực sự hết hẳn bực dọc.

Giản Chiến Nam đã vì cô mà xây một phòng dành riêng cho sở thích đó trong ngôi nhà này. Bên trong, trang thiết bị cần thiết gì cũng đều có, cả một kịch viện, một thư viện. Trong đó cô dường như có thể làm tất cả những gì cô muốn.

Giản Chiến Nam nói, cô là nàng công chúa của anh. Vì thế nàng công chúa này phải ở trong một tòa lâu đài nguy nga như thế.

Nhớ rõ năm đó cô nói cho anh Nam của mình biết rằng, hoàng tử của cô không giống bậc vương tôn thì cũng phải thuộc loại Ngũ Sắc Tường Vân, ít nhất cũng là một chàng bạch mã hoàng tử, trên tay cầm một bó hoa thật to đến mỉm cười với cô. Chỉ có điều, nơi này không phải là một tòa lâu đài, cô cũng không phải là một nàng công chúa, mà anh thì lại càng không là một chàng bạch mã hoàng tử.

Phòng nền sân khấu của kịch viện có màu xanh nước biển, chỉ có mỗi một chiếc ghế sofa ở phía dưới sân khấu. Đó là chỗ ngồi của Giản Chiến Nam, không ai có thể thay thế. Nhưng hiện giờ chỗ đó trống trơn.

Mà Tiêu Hữu giống như một con thiên nga cô độc đang nhảy múa trên sân khấu, xoay tròn, giải tỏa nỗi tâm đau khổ phiền muộn cùng mâu thuẫn, vừa yêu vừa hận giống như là cùng một lúc nhận hai vết dao trên người, khiến cô hoảng hốt không thể cất lên thành lời, không biết lựa chọn như thế nào.

Cô cứ xoay tròn, xoay tròn mãi cho đến khi không còn sức lực liền để thân hình mềm mại ngã xuống mặt đất, tất cả đều toát hết ra ngoài. Hiện giờ đầu óc cô trống rỗng, ánh mắt vô hồn nhìn lên trần nhà.

Thời gian một ngày được Tiêu Hữu dùng hết sạch. Ở nơi trống lẹ nhưng cô đơn này, cô đã học được cách tự mình kiếm ra việc để làm thì mới không bị nhàm chán đến mức nổi điên. Buổi tối, Tiêu Hữu bị quản gia Tô ép ăn cơm, bắt uống thuốc rồi mới được đi ngủ. Cô không có thói quen chờ đợi anh.

Không biết ngủ bao lâu, đang mơ mơ màng màng, Tiêu Hữu liền cảm thấy có cái gì đó trên người mình nặng nề. Cô vẫn chưa thể mở mắt ra thì đã bị hôn, còn bị cắn. Tiêu Hữu tỉnh dậy nhanh chóng, mở mắt ra thì bắt gặp ngay đôi mắt đen như thẳm của Giản Chiến Nam.

Ánh mắt anh có chút đắm đuối say mê, môi mỏng rời khỏi miệng cô đi lên khóe mắt, tay cũng vén vấy ngực của cô lên. Tiêu Hữu quýnh lên, lấy hai tay chống lên ngực anh, đầu tránh sang một bên không cho anh hôn, cơ thể cũng vội vàng tránh cái ôm của anh “Giản Chiến Nam, đêm đã khuya, em buồn ngủ, anh đi tắm rửa rồi đi được không?”

“Giản Chiến Nam?” Anh sẵn giọng hỏi, hai tay nắm chặt đôi tay không nghe lời của cô. Hai tay bé nhỏ dễ dàng bị Giản Chiến Nam túm lấy, vẻ mặt lạnh lùng rắn rỏi nói với cô “Chúng ta đã từng xưng hô như vậy sao? Ai cho phép em lôi cả tên họ anh ra mà gọi thế hả?”

Anh lại còn tức giận nữa chứ.

Một tiếng “rẹt”, váy ngủ của cô bị Giản Chiến Nam xé thành năm bảy mảnh, cổ tay của Tiêu Hữu cũng bị nắm đến đau nhức “Giản Chiến Nam! Anh làm sao mà phát điên lên như thế, buông tôi ra, đừng ép tôi...” Cô cố hết sức giãy dụa, hai tay vung loạn xạ mà vẫn bị anh dùng hai chân kẹp chặt.

“Sao anh lại không được ép buộc em?” Giản Chiến Nam vừa giận vừa bực, cô sợ mang thai con của anh “Mặc Mặc, anh muốn có con, phải có bây giờ em biết không, không có lựa chọn nào nữa đâu, cho nên em ngoan ngoãn một chút đi”

“Tôi không muốn, không muốn, vì sao anh luôn tự mình quyết định mọi chuyện như thế?”

Giản Chiến Nam không để ý tới sự phẫn nộ của Tiêu Hữu, bá đạo hôn lên môi cô, thăm thò với cô “Mặc Mặc, gọi anh là anh Nam đi, gọi anh Nam cho anh nghe một lần thôi...”

Tiêu Hữu bất động trong lồng ngực của anh, không buồn chống cự, không gọi tên anh, để cho anh tùy ý hôn mình. Anh khuấy động thân nhiệt cô, khiến cô theo phản xạ hôn trả lại anh, làm cho cả cơ thể anh cũng nóng lên theo. Giản Chiến Nam chậm rãi buông hai tay cô ra, đặt tay lên trên bụng cô “Kỳ thật em cũng muốn có con của chúng ta, Mặc Mặc, chỉ là em không chịu thừa nhận mà thôi.”

Không, cô không muốn con của anh, không cần. Thừa dịp Giản Chiến Nam buông lỏng mình, Tiêu Hữu đẩy mạnh anh ra, nghiêng người lảo đảo thoát khỏi giường. Nhưng cô vừa mới đặt được một chân xuống đất đã bị anh túm lấy chân kia. Giản Chiến Nam nghiêm mặt, ánh mắt nóng nảy, chỉ cần dùng một chút sức là đã lôi được cô trở lại trong lòng mình.

Anh cởi quần áo, không để ý tới dự vọng cứ thế đi vào trong người cô. Tiêu Hữu đau đớn kêu lên một tiếng, hai bàn tay nắm chặt bả vai anh, cắn môi, mặt trắng bệch.

Giản Chiến Nam hôn môi cô. “Mặc Mặc, anh ghét nhất cái gì em biết không. Anh ghét nhất là người phụ nữ của anh trêu đùa anh, sau lưng anh làm chuyện gì đó. Vì sao em lại không nghe lời như thế?”

Tiêu Hữu đau khổ lấy tay đánh Giản Chiến Nam, vừa cuồng loạn vừa hoảng sợ vừa hét lên “Giản Chiến Nam, anh không thể nói lí với tôi một lần sao? Anh nghe cho rõ đây. Tôi không muốn có con, tôi không muốn con của tôi có cha là một kẻ giết người!”

Hai chữ ‘giết người’ hoàn toàn làm cho dự vọng cùng tức giận của Giản Chiến Nam đông cứng lại. Trong khi thân thể anh vẫn đang bảo toàn ý định ngưng hoạt động, Tiêu Hữu đã nhân cơ hội đẩy Giản Chiến Nam, nơi thân mật cũng nhờ thế mà tách ra. Cô ôm lấy đầu ngã xuống giường.

Giản Chiến Nam lạnh lùng nhìn Tiêu Hữu, đứng dậy theo cô xuống giường.

Anh càng tới gần thì cô càng lui lại phía sau. Tiêu Hữu sợ hãi. Cho tới bây giờ cô chưa từng thấy Giản Chiến Nam như thế “Anh không được lại gần đây”. Tiêu Hữu bất chấp thân thể vẫn chưa mặc gì, lấy gối ném về phía Giản Chiến Nam. Ánh mắt anh dữ dội như thế, thật giống như dã thú đang cố gắng làm cho con mồi của nó sợ hãi mà bất động, từng bước từng bước tiến về phía cô.

Tiêu Hữu bối rối lui về phía sau, tay túm được cái gì liền ném về phía Giản Chiến Nam cái đó. Chỉ nghe một tiếng “bang”, hóa ra là tiếng của đồ vật bị vỡ. Giản Chiến Nam dừng bước, Tiêu Hữu cũng dừng người ra, nhìn thấy trán của anh chảy máu. Nội tâm cô một hồi tắc nghẽn. Vừa rồi cô đã dùng cái gì ném anh? Tiêu Hữu sợ tới mức mặt mũi tái nhợt không còn chút máu, còn Giản Chiến Nam lại nhanh chóng đi về phía cô, khiến cô bị kẹt lại giữa ngăn tủ và vách tường.

“Anh giết người? Có đúng không?” Giản Chiến Nam ánh mắt dữ dội thấp thoáng tia đau thương cùng thống khổ, hai tay nắm chặt lại. Tiêu Hữu nhìn vào hai nắm tay của anh, tự động nhắm mắt, bên tai nghe thấy tiếng thứ gì đó bị đập vỡ.

Cô mở mắt, nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh như băng của anh. Nắm tay của anh không dùng trên người cô mà dùng ở cánh cửa tủ kính cạnh đó. Gương bị đập nát thành từng mảnh.

6. Chương 6

a chữ “kẻ giết người” được phát ra không những đã thương đến Giản Chiến Nam mà còn làm lòng cô đau quá. Chuyện ngày xưa từng rất tốt đẹp mà tại sao lại biến thành cục diện của ngày hôm nay, tất cả đều là vì sự kiện khó quên xảy ra cách đây 6 năm. *****

6 năm trước.

Vẫn là một ngày nóng bức, sau mùa hè này Tiêu Hữu sẽ lên năm cuối cấp ba. Hôm nay là ngày 7/10, sinh nhật của tiểu công chúa Tiêu Hữu. Bố mẹ cô sẽ chúc mừng sinh nhật cô vào buổi tối, còn ban ngày thì bố cô đi làm, mẹ cô đi đánh mặc chược với hàng xóm.

Sau khi bố mẹ ra khỏi nhà, Tiêu Hữu nhận được điện thoại của Giản Chiến Nam, anh muốn gặp cô, nói xong địa chỉ liền không để cho cô trả lời đã cúp máy ngay. Tuy anh có chút độc tài nhỏ nhen nhưng Tiêu Hữu vẫn không hề ghét mà ngược lại còn rất thích chút độc tài này của anh.

Tiêu Hữu cột tóc lên cao thành một cái đuôi ngựa phía sau đầu rồi khoát vào một chiếc váy màu trắng thanh tao. Cả người cô trong trắng thuần khiết toát lên vẻ đẹp của một thiếu nữ 17 tuổi.

Cô ra khỏi nhà mà không có xe đạp, trời rất nóng nên cô bắt xe bus đến công viên nơi hai người vẫn thường hẹn gặp nhau. Chỗ đó có một vườn hoa rất đẹp, mỗi lần hẹn nhau đều sẽ đến nơi này dạo chơi.

Tiêu Hữu đứng bên cạnh gốc cổ thụ đã lâu nhưng vẫn chưa thấy Giản Chiến Nam. Hay là anh không đến? Đang lúc cô dáo dác tìm kiếm thì eo lại bị một người ôm chặt lấy.

Tiêu Hữu hoảng sợ khẽ kêu lên một tiếng, đang lúc định dục la hét thì lại nghe giọng nói trầm thấp của Giản Chiến Nam vang lên bên tai “Mặc Tiêu Hữu, em là con rùa à, sao chậm vậy?”

Tiêu Hữu rối bời, mặt cô đỏ bừng không biết là do hoảng loạn hay vì ở quá gần Giản Chiến Nam, không giống với cái ôm của bố, cũng không giống lúc hai người gần nhau khi anh chở cô bằng xe đạp, cũng càng không giống như cảm giác anh công cô lên lầu, đây là một cái ôm, một vòng ôm của một chàng trai, là cái ôm của Giản Chiến Nam, quen nhau lâu như vậy mà đây là lần đầu tiên anh ôm cô, Tiêu Hữu nhất thời có chút lúng túng.

“Sao vậy? Anh làm em sợ à?” Giản Chiến Nam thấy Tiêu Hữu không nói lời nào, bóng hình cao lớn liền chuyển qua trước mặt cô, nhìn thấy khuôn mặt xinh xắn của ứng đồ, lông mi dài khép hờ che khuất đi cặp mắt đen trong vắt của cô, da thịt trắng hồng mịn màng, quả thật cực kì quyến rũ người khác. Giản Chiến Nam chỉ cảm thấy trái tim đập nhanh hơn, giọng nói có chút khàn khàn hỏi “Mặc Mặc, em nóng lắm à?”

“Dạ? Sao ạ?”

Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiêu Hữu, ngón tay không chịu nổi mà áp vào má nâng mặt cô lên.

Tiêu Hữu vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt Giản Chiến Nam, có thể thấy được lực sát thương của ánh mắt Giản Chiến Nam so với cô lớn thế nào, giờ phút này ánh mắt mê người đó giống như hút hết hồn phách của Tiêu Hữu, nhất thời cô chỉ biết đứng ngây người, đôi mắt thất thần nhìn Giản Chiến Nam.

Anh khẽ nhếch môi, khuôn mặt chậm rãi cúi xuống gần mặt Tiêu Hữu, giọng khàn khàn nói “Mặc Mặc, mặt em giống như con tôm bị luộc chín ấy...”

Tiêu Hữu lúc này mới sực tỉnh lấy tay đẩy Giản Chiến Nam ra, mặt cô càng đỏ hơn “Giản Chiến Nam, anh xấu xa...” Cô bị ánh mắt con trai quyến rũ đã xấu hổ lắm rồi, anh còn giễu cợt cô. Tiêu Hữu giận dỗi dậm dậm chân, xoay người định bỏ đi thì ngay lập tức bị một cánh tay kéo lại, mắt đã mà ngã vào vòng ôm của người nào đó, chưa kịp định thần thì môi đã bị chặn lại.

Một đôi môi ấm áp, dịu dàng, nam tính, độc quyền nhẹ nhàng mút lấy môi cô, Tiêu Hữu theo bản năng mím chặt miệng, ánh mắt mở to không nghe được gì, cả người như bị điện giật, tay để yên ở ngực anh không dám động đậy.

Giản Chiến Nam tham lam khẽ liếm đôi môi như hai cánh hoa của cô, tay ôm chặt lấy eo cô, dù là môi hay thân thể mềm mại của cô cũng không muốn buông ra, anh muốn giữ chặt cô trong lòng, thân thể nhẵn nhụi lâu ngày bị một cái hôn này phóng thích, muốn cô, yêu cô.

Thế nhưng Tiêu Hữu ngay cả đón nhận nụ hôn của anh cũng không dám làm, không phải anh đã khiến cô hoảng sợ chứ? Nhìn hai mắt cô trừng to, Giản Chiến Nam đành dứt nụ hôn này mà thấp giọng nói “Mạc Mạc, lúc hôn phải nhắm mắt lại, không biết sao?”

“Mạc Mạc!”

“Mạc Mạc!”

“Cô bé ngốc, thử đi”

Tiêu Hữu chỉ nghe thấy tiếng Giản Chiến Nam gọi tên mình. Thử đi... thử đi... thế hóa ra này giờ cô không thử à? Rốt cuộc Tiêu Hữu đành hít sâu một hơi, Giản Chiến Nam trước mặt cũng rõ ràng hơn, lỗ tai cô đã bắt đầu lấy lại cảm giác, tiếng côn trùng kêu, tiếng xe cộ đi lại bên đường, tất cả đều trở về.

Khóe môi Giản Chiến Nam gợi lên ý cười vô cùng quyến rũ lại có chút xấu xa gian trá. Đôi mắt đẹp dễ của Tiêu Hữu nhìn chăm chăm anh, đôi môi đỏ bồng bồng khẽ mở, ngây ngốc hỏi “Anh Nam... Anh vì sao lại hôn em?”

Đây là nụ hôn đầu tiên của cô, sao có thể hồ đồ vứt bỏ được, cho nên cô nhất định phải làm cho rõ.

“Anh nghĩ em nhất định sẽ thích món quà này” Giản Chiến Nam nhún mày, giọng nói bình thường giống như muốn hôn thì cứ hôn, chẳng có gì là không được “Không thích à? Vậy đổi một món quà khác nhé?”

Thích không? Không biết. Trước kia xem tivi, đọc tiểu thuyết, cảm thấy được lúc hai người hôn nhau phải trao đổi nước bọt rất mất vệ sinh, nhưng khi Giản Chiến Nam hôn mình, cô lại không hề thấy ghét, mà còn thấy thích.

Tiêu Hữu suy nghĩ hồi lâu, mặt cũng đỏ rần lên, mất rất nhiều thời gian mới buồn bã nói “Nhưng... đó chính là nụ hôn đầu tiên của em...”

“Ừ!” Giản Chiến Nam thần nhiên như đó chỉ là một cái hôn thôi mà, có gì không được sao? “Rồi sao?” Anh hỏi.

Tiêu Hữu hoàn toàn nổi giận, khuôn mặt xinh đẹp vì tức giận mà hồng lên, nhưng không thể kích động chỉ đành ảo não nói “Nhưng nụ hôn đầu tiên của em là để dành cho người em thích nhất...!”

7. Chương 7

Ánh mắt Giản Chiến Nam lạnh đi một chút, anh lại cúi xuống ngấu nghiến hôn lấy môi Tiêu Hữu, có chút trừng phạt trong nụ hôn đó, giọng nói thâm trầm mê hoặc “Thích ai? Để dành cho ai?”

“Anh...!!! Còn chưa trả lời sao lại hôn em?...” Lời nói của Tiêu Hữu vẫn còn chưa thoát ra khỏi cuống họng đã bị Giản Chiến Nam ép quay trở vào. Chỉ còn lại nụ hôn thô bạo của anh cùng hơi thở dồn dập.

“Mạc Mạc có thích anh không? Có không?” Giản Chiến Nam tiếp tục trêu ghẹo môi Tiêu Hữu, trầm thấp hỏi cô.

“Anh Nam...”

“Có không? Nói đi, Mạc Mạc, có thích anh không?” Giản Chiến Nam lại cúi xuống hôn Tiêu Hữu, ngấu nghiến khiến cô có cảm giác như từ đâu xuất hiện một dòng điện xẹt qua cơ thể. Hai tay cô níu chặt lấy quần áo anh, tim đập liên hồi trong ngực, đầu óc hỗn loạn. Cuối cùng nhịn không được đành thủ thỉ “Em... thích anh!”

Nghe được câu nói đó, lòng Giản Chiến Nam rung động không thôi, rên lên một tiếng lại hôn lấy môi cô. Lưỡi anh chui vào trong miệng cô, gât gao mút lấy chiếc lưỡi mềm mại, cướp hết hương vị ngọt ngào của nó. Giản Chiến Nam chịu không nổi lấy tay vòng quanh cái eo nhỏ của Tiêu Hữu, đưa cô tựa sát vào cơ thể anh hơn.

Đối với chuyện hôn nhau, Tiêu Hữu chỉ là nhân viên tập sự, cô làm sao có thể chịu đựng được kỹ thuật hôn điêu luyện của Giản Chiến Nam. Những nghi vấn trong đầu sớm đã biến mất, cô vô lực dựa hẳn vào trong lòng anh, thân thể giống như bị lửa thiêu đốt.

Một lúc lâu sau, Giản Chiến Nam mới kìm chế được dục vọng của mình đành buông cô ra. Tiêu Hữu cúi đầu không dám nhìn thẳng vào anh. Đôi môi đỏ mọng vẫn còn vương lại hương vị ngọt ngào đó, thậm chí anh còn gây ra cho cô một cảm giác rất lạ lẫm.

Đôi môi Giản Chiến Nam vẫn còn thấp thoáng hương vị của cô lại dán vào đôi má hồng hồng, khàn giọng nói “Mặc Mặc, chỗ này chỉ có anh mới có thể hôn thôi, biết chưa?”

“Vì sao?” Khuôn mặt đang đỏ hồng của Tiêu Hữu ngẩng lên, vẻ mặt mờ mịt, trong mắt lại hiện lên một tia khó hiểu. Cô đã nói là thích anh, còn anh có thích cô hay không, cô cũng rất muốn biết.

“Nha đầu ranh ma” Giản Chiến Nam khe khẽ cười, gương mặt tuần mi tràn đầy vẻ ngang ngược vậy mà giọng nói vẫn rất bình thản “Bởi vì Mặc Tiêu Hữu là cô dâu tương lai của Giản Chiến Nam, là cô gái của Giản Chiến Nam, người khác làm sao dám đụng vào?”

Cô dâu? Tiêu Hữu nhìn chằm chằm khuôn mặt của Giản Chiến Nam, soáy sâu vào đôi mắt đen. Lòng của cô giống như đang leo núi, lúc ở trên cao lúc lại xuống thấp. Anh Nam đã nói cô là cô dâu của anh? Cũng giống như người trong lòng ở rất xa lại như gần trong gang tấc. Anh Nam của cô hiện đang ở ngay bên cạnh cô, chỉ cần cô đưa tay ra là có thể với tới được.

Cảm giác mông lung từ khi quen biết Giản Chiến Nam cho tới nay đột nhiên trở nên rõ ràng hơn. Vào ngày sinh nhật mười bảy tuổi của cô, anh Nam đã nói cô là cô dâu tương lai của anh, là cô gái của anh.

Cô mới mười bảy tuổi, đối với chuyện cô gái, cô dâu, hai chữ này chắc chắn không hiểu được ý nghĩa sâu sắc của Giản Chiến Nam. Chỉ là cô biết rằng lúc nghe thấy thì lòng của cô tràn ngập sự chờ mong và sung sướng.

Cô thích anh Nam, cô nguyện ý làm vợ anh, nguyện ý chờ đợi tương lai đó đến. Giờ phút này Tiêu Hữu còn không biết hai chữ tương lai có tràn ngập chuyện không tốt hay không? Không ai biết rồi sẽ phát sinh chuyện những gì.

Tất cả cứ xảy ra, giống như đây là chuyện đương nhiên sẽ có. Vì thế cô đưa ngón út lên trước mặt anh “Chúng ta móc ngoéo, anh Nam không được gạt em. Anh phải đợi em lớn lên để làm cô dâu của anh”

Giản Chiến Nam mỉm cười. Anh đã qua cái tuổi khờ dại như vậy rồi. Chỉ có điều anh vẫn cùng cô móc ngoéo “Giản Chiến Nam này lời đã nói ra thì sẽ không bao giờ thay đổi, Mặc Mặc”

Giản Chiến Nam đưa Tiêu Hữu về nhà. Lúc cô đang định đi vào khu chung cư, Giản Chiến Nam lại đột nhiên hỏi Tiêu Hữu, cô có cảm giác gì khi anh hôn cô hay không. Cô vất vả lắm mới khiến ặt mình không đỏ ửng cả lên, ấp úng trả lời anh “Có... cảm giác giống như có con gì đó trong miệng...”

Khuôn mặt tuần mi của Giản Chiến Nam lần lượt thay đổi lúc trắng lúc xanh.

Con gì ở trong miệng?

Nếu không nghĩ đến chuyện cô đang đứng ở trước khu chung cư, giờ phút này anh nhất định sẽ hôn cô thật mạnh bạo, rồi hỏi cô có thật là giống con gì trong miệng hay không.

Tiêu Hữu nhún vai chào Giản Chiến Nam và nói gấp lại sau.

Anh nhìn mãi cho tới khi bóng dáng cô khuất hẳn mới khẽ mỉm cười.

Tiêu Hữu là của anh.

Ngày sinh nhật mười bảy tuổi này của Tiêu Hữu thu hoạch được rất nhiều, cô nhận được cả một nguyện vọng to lớn. Lúc trước cô từng mơ ước rằng sẽ nguyện ý lấy một người con trai, mà anh Nam chính là người con trai trong định mệnh của cô.

Giản Chiến Nam tặng cô một món quà nhân dịp đặc biệt này. Đó là một cái hộp nhạc màu trắng. Trong đó có một chàng hoàng tử anh tuấn cao lớn tuyệt mỹ. Trong lòng chàng hoàng tử này là vợ của chàng. Trên khuôn mặt của vị hoàng tử là một nụ cười ngọt ngào.

Tiêu Hữu sau khi chia tay Giản Chiến Nam, về đến nhà trong lòng vẫn còn chút xao động. Cô có một ước định cùng anh Nam. Đợi đến lúc thích hợp, cô sẽ nói cho ba mẹ biết, nhưng chưa phải là bây giờ.

Ba mẹ đều ở nhà. Chỉ có điều cô có cảm giác không khí trong nhà là lạ. Mẹ thấy cô trở về, mở miệng định nói gì đó rồi lại thôi “Mạc Mạc, đã về rồi à...?”

“Mạc Mạc!” ba cô hô to một tiếng, có vẻ rất tức giận, nhưng lo âu nhiều hơn.

“Ba mẹ?” Tiêu Hữu cảm thấy có chút bất an nhìn hai người.

Mẹ cô kéo tay cô, do dự hỏi “Mạc Mạc, con cùng với người con trai đó quen biết như thế nào?”

Người con trai? Tim Tiêu Hữu không khỏi đập nhanh hơn một chút. Ba mẹ đã biết chuyện của cô và anh Nam hay sao? “Con xin lỗi mẹ, không phải là con cố ý không nói ẹ biết...”

“Cái đó không quan trọng” Ba cô quát một tiếng, nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi vì bị dọa của Tiêu Hữu, liền hạ giọng xuống “Mạc Mạc! Con cùng với người đó quan hệ đến đâu rồi, nói cho ba biết”

“Ba, chúng con đã ước định với nhau...”

Ba cô đột nhiên tức giận đứng bật dậy “Ba không quan tâm đến ước định gì đó của con và hần. Từ hôm nay trở đi, tránh xa hần ra!”

8. Chương 8

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hữu nhìn thấy ba mình giận dữ như vậy, cô lên hỏi mẹ vì sao lại không cho anh Nam đến nhà, mẹ cô chỉ bảo cô phải nghe lời người lớn, ba mẹ chỉ muốn tốt cho cô mà thôi.

Ngày lại qua ngày, Tiêu Hữu không hề nhìn thấy Giản Chiến Nam. Có một loại cảm xúc kì lạ bao phủ lấy cô khiến cô ăn không ngon mà ngủ cũng không yên. Tâm tính yên ổn giống như đã bị ai cướp mất, cô muốn gặp anh, nhưng vì sao anh vẫn không có xuất hiện.

Từng ngày trôi qua, cảm giác kì lạ này lại càng tăng lên. Tiêu Hữu cảm thấy mình dường như đang mắc bệnh, tự nhiên cảm thấy rất khó chịu, hoạt bát và hồn nhiên của cô đã lâu rồi không trông thấy, trong lòng cô chỉ là hình ảnh của Giản Chiến Nam, mỗi lần nghĩ đến anh tim cô se sắt lại.

Có lẽ cô thật sự sinh bệnh rồi.

Chẳng mấy chốc đã đến lễ khai giảng, Tiêu Hữu đạp xe ra khỏi khu chung cư đi đến một chỗ khá quen thuộc liền ngừng lại. Anh Nam rất cuộc sẽ không xuất hiện ở chỗ này chờ cô nữa, rốt cuộc không đạp xe đưa cô đến trường nữa.

Một thời gian dài Giản Chiến Nam đột nhiên biến mất khỏi cuộc sống của cô, nhưng với cô lại không hề như vậy, nhắm mắt hay mở mắt đều là nhìn thấy hình bóng của anh, nghe thấy giọng nói của anh, giống như cô đang bị trúng tà vậy.

Mẹ nói anh Nam và cô không phải là người cùng một thế giới, có lẽ mẹ đúng. Anh đã tiến vào thế giới của cô nhưng cô vẫn không hề biết đến thế giới của anh, cô không biết nơi anh ở, không biết chỗ anh làm, chỉ có một số điện thoại đã không còn liên lạc được.

Giản Chiến Nam có lẽ chỉ một vị khách trong cuộc đời của cô.

Hứa hẹn, có lẽ chỉ là một món quà sinh nhật, hoặc suy cho cùng thì chỉ là một trò chơi.

Hay là anh Nam đã xảy ra chuyện gì?

Tiêu Hữu ban đầu không hề thấy sầu não, nhưng lúc này đây lại trở nên thật lo lắng, giống như không còn là chính mình nữa, anh khiến lòng cô khắc ghi hình bóng đến không hề phòng bị, lại đột nhiên từ trong lòng bàn tay của cô liền rời đi làm cho tay chân luống cuống, có phần không thích ứng kịp.

Tiêu Hữu nhìn nơi Giản Chiến Nam vẫn thường đứng đợi mình, trong lòng buồn đau đến không thở được. Cô cắn cắn môi, hạ quyết tâm sẽ không quay đầu lại, chân bạn lên ghi-đông xe, không do dự liền rời đi.

Chiếc xe đạp này từ nay về sau chỉ có một mình cô.

Ngày đầu tiên đi học, Tiêu Hữu gặp một người bạn, cậu học sinh này cao ít nhất cũng phải hơn 1m80, trông rất đẹp trai. Mỗi lần đi đến đâu là lại có tiếng la hét của mấy bạn nữ ở đó. Thầy chủ nhiệm để cậu ta giới thiệu về mình, thế nhưng cậu ta chẳng nói gì, cuối cùng thầy đành phải tự khai báo tên cậu ta. Giang Xuyên, cuối cùng thầy lại xếp Giang Xuyên ngồi cùng bàn với cô.

Nhìn thấy cậu nam sinh đẹp trai và Tiêu Hữu ngồi cùng nhau, rất nhiều nữ sinh khác đều ném cho cô những ánh mắt ghen tị, còn Tiêu Hữu chỉ bất đắc dĩ nhún mày, cúi gằm đầu làm bài tập thầy giao.

Lúc tan học không ít nữ sinh bám lấy Giang Xuyên, cậu dường như không thích nói chuyện, vẻ mặt mất kiên nhẫn với đám nữ sinh vây quanh, cậu ta vất cặp sách lên vai rồi rời khỏi phòng học.

“Oa! Lạnh lùng quá”

“Rất đẹp trai!”

Nữ sinh điên cuồng đuổi theo cậu, Tiêu Hữu lại không biết vì sao lúc nhìn Giang Xuyên lại khiến cô nhớ tới Giản Chiến Nam. Thật sự là bị ma ám rồi!

Sau khi tan học, Tiêu Hữu và các bạn cùng tổ làm trực nhật nên về muộn. Lúc đi ra khỏi phòng học, cô nhìn thấy một đám người đang vây đánh một cậu nam sinh.

Chúng đánh rất mạnh tay, Tiêu Hữu nhận ra người đang bị đánh chính là bạn học mới của cô – Giang Xuyên, tuy cậu ta rất cao, hơn nữa chân tay cũng không kém, thế nhưng vẫn không thể nào đơn phương độc mã chống lại bảy tám đứa khác, chỉ thấy một tên dùng gậy đánh vào đùi Giang Xuyên, cậu lập tức ngã xuống đất. Trông thấy cảnh mấy tên khác dự định dùng gậy đánh cậu ta, Tiêu Hữu hô to “Cảnh sát đến, không được đánh, tôi... tôi báo cảnh sát rồi...”

Mấy tên côn đồ thấy cô hô cảnh sát thì vội quay lại ngó ngang xung quanh. Cảnh sát đâu chẳng thấy, chỉ thấy một nữ sinh xinh đẹp, một tên hươu cây gậy chỉ vào Tiêu Hữu đồng thời bước tới gần cô, hằn quất:”Ranh con, nào lệch rồi hả?”

Tiêu Hữu dắt xe đạp lui về phía sau từng bước, sợ hãi nuốt nước bọt cái ực “Tôi báo cảnh sát rồi, các người đừng mơ chạy thoát, chờ cảnh sát đến bắt về ăn cơm tù chịu phạt đi”

Một tên khác đi lên kéo áo tên có vẻ là đại ca, gương mặt hơi lo lắng nhìn xung quanh, thấy vài người đi đường xuất hiện vội khuyên tên cầm đầu “Đại ca! Chúng ta nên đi thôi, lát nữa cảnh sát tới thì phiền lắm”

Mấy tên côn đồ vung chân đá thêm cho Giang Xuyên mấy cái nữa vào người rồi mới vội vàng bỏ chạy. Tiêu Hữu nhìn thấy Giang Xuyên nằm dài trên mặt đất, mũi và miệng cậu ta đều chảy máu, cô vội vàng chống xe đạp xuống rồi chạy qua, lúc đưa tay ra định đỡ cậu ta dậy thì Giang Xuyên lại hất mạnh cô khỏi người mình “Tránh ra!”

Tiêu Hữu mất đà ngã nhào xuống, tay cô chống mạnh trên mặt đất, nhẹn không nổi khẽ nhún mày.

Giang Xuyên nhìn thấy Tiêu Hữu ngã như thế, trong mắt cũng có chút hối hận, nhưng cuối cùng vẫn chẳng nói gì, cố gắng đứng lên đồng thời liếc cô một cái rồi tập tễnh rời đi. Tiêu Hữu nhún vai rồi cũng tự mình đứng lên, cô đi đến cạnh chiếc xe đạp, lúc đang định ra về thì có một người nắm lấy yên sau xe đạp của cô.

“Cô là Mạc Tiêu Hữu?”

Tiêu Hữu quay đầu lại nhìn người vừa nói chuyện, chỉ thấy là một người xa lạ mặt mặc vest đen, cô nghi hoặc hỏi “Bác có chuyện gì sao?”

Người đàn ông mỉm cười lễ phép nói “Giản tiên sinh cử tôi tới đón cô”

Giản tiên sinh? Là anh Nam sao? Tiêu Hữu đột nhiên không hiểu được cảm giác trong lòng, muốn gặp anh, rồi lại sợ hãi khi thấy anh, sau một học kì anh trở nên xa xôi mà lạ lẫm, nhưng lại vô tình khắc sâu trong lòng cô.

Tiêu Hữu cũng có chút giận anh, giận anh bước vào cuộc sống của cô, làm cho lòng cô rối loạn rồi lại biến mất không thấy. Lúc muốn gặp cô thì anh lại xuất hiện, không muốn thấy cô liền lại đi mất “Thực xin lỗi, phiền bác nói với vị Giản tiên sinh kia rằng tôi không hề biết anh ta, hơn nữa tôi còn phải về nhà, tạm biệt!”

Người nọ cũng không định để Tiêu Hữu rời đi, vẫn lễ phép nói “Vậy thì Giản tiên sinh có nhờ tôi nhắn với Mạc tiểu thư, buổi tối Giản tiên sinh sẽ tự mình đến đón Mạc tiểu thư”

Tiêu Hữu thở dài “Anh ta ở đâu?” Nếu anh tự mình đến đón liền gặp bố mẹ cô không biết sẽ như thế nào, hơn nữa cô vẫn muốn gặp anh, chỉ bằng lần này gặp mặt coi như chấm dứt, cũng nên nói cho đôi bên hiểu rõ để sau này tim cô không phải rối loạn vì anh nữa.

9. Chương 9

Mạc tiểu thư xin đi theo tôi, Giản tiên sinh sẽ nhanh chóng đến gặp cô”Giản Chiến Nam thật là một người uy phong. Lúc Tiêu Hữu đang phiền não, di động của cô vang lên, nhìn vào màn hình thấy là mẹ gọi đến. Cô không bắt máy ngay mà nói với người kia “Thật xin lỗi, giờ tôi không thể chờ anh ta đến gặp tôi được. Nếu anh ta muốn đến nhà tôi thì cứ việc. Nhưng tôi chỉ có thể dùng chối đón tiếp mà thôi. Phiên bác nhường đường cho tôi đi, đừng chặn lại nữa.”Người đàn ông đó liền tránh sang một bên nhường đường. Tiêu Hữu dắt xe đi ra ngoài, thuận tay nhận điện thoại của mẹ và nói cô sẽ ngay lập tức về nhà. Cô đạp xe chưa được bao xa đã bị một chiếc xe hơi chặn lại. Tiêu Hữu chỉ có thể dừng xe nhìn. Hai người mặc âu phục đen từ bên trong bước xuống, đứng ở hai bên người cô, một bên trái một bên phải “Mạc tiểu thư, mời lên xe” Tiêu Hữu nhíu mày, lại lắc đầu. Lúc cô định chuyển hướng đi, phía sau xe liền bị người khác giữ lại “Các người muốn làm cái gì? Phiên tránh ra, bằng không tôi sẽ báo cảnh sát!” Tiêu Hữu vừa nói xong, xe đạp của cô liền bị một người khác dắt đi, hướng phía sau xe hơi phóng mất. Cánh tay cô bị người kia nắm lấy, mở cửa xe hơi đưa cô vào trong. Một người khác khởi động xe chạy đi. ***Biệt thự ven biển, khung cảnh thật đẹp. Do đi biệt thự cũng trở nên đẹp khác thường. Tiêu Hữu không ngừng nhớ lại lời của mẹ, cô cùng Giản Chiến Nam không cùng thế giới. Giờ đây cô có chút đồng ý.Giản Chiến Nam không có ở nhà. Chỉ có người giúp việc tiếp đón cô. Lần đầu tiên cô không thích Giản Chiến Nam ngang ngạnh như vậy, đem cô đến đây. Lần đầu tiên tiếp cận thế giới của anh, lòng cô không chịu được bèn lui về sau một bước. Lời hẹn của cô với Giản Chiến Nam dường như càng thêm xa vời, không thật, không còn đáng tin nữa. Tiêu Hữu trong chốc lát trở nên ngốc nghếch. Đang miên man suy nghĩ thì di động đột nhiên vang lên. Cô hồi thần nhìn màn hình điện thoại, hóa ra là mẹ. Vội vội vàng vàng nghe máy, nói với mẹ là có chút việc, một chút nữa sẽ về nhà. Ngắt điện thoại, Tiêu Hữu liền đứng dậy. Cô phải về nhà.Người đưa Tiêu Hữu đến đây vẫn đứng nhìn phía sau, thấy cô đứng dậy vội hỏi “Mạc tiểu thư, Giản tiên sinh sẽ nhanh chóng ra gặp cô, mong cô kiên nhẫn chờ trong chốc lát”Cô còn không có kiên nhẫn hay sao? Đã thử ngồi đợi một lần rồi.“Thật sự xin lỗi, thời gian của tôi rất quan trọng” Tiêu Hữu không nói thêm lời nào, xoay người hướng cửa đi ra, người đó liền theo ngay sau cô “Mạc tiểu thư, giờ cô không thể đi được” Tiêu Hữu thật sự ghét cảm giác này, giống như cô đang bị giam cầm. Cái gì mà nói là không cho đi chứ? Không để ý tới lời nói của người đàn ông đằng sau, cô tự mình mở cửa. Lúc vừa mới định cất bước ra ngoài đã thấy trước mắt tối sầm, bị người khác chặn đường. “Giản tiên sinh” Tiêu Hữu ngẩng đầu nhìn lên, trước mắt hiện ra khuôn mặt quen thuộc mà xa lạ. Cặp mắt đen dài, chiếc mũi cao cao, cái miệng gợi cảm, lông mi anh tuấn, gương mặt sắc sảo khiến cô không thể nào dời mắt đi chỗ khác, tim cũng không phòng bị nhảy lên một chút. Con người khiến cô nhớ nhung, khiến lòng cô vương vấn, khiến tâm trí cô rệu rã hiện đang đứng ngay trước mắt. Chỉ có điều cô không thể thốt lên nổi dù chỉ một từ. Giản Chiến Nam ôm chặt lấy Tiêu Hữu, người đàn ông còn lại cũng biết ý mà yên lặng rời đi. Cả không gian giờ chỉ còn cô cùng Giản Chiến Nam, hơi thở với tiếng tim đập có thể rõ ràng nghe thấy.“Mạc Mạc” Giản Chiến Nam gọi tên cô, cằm cũng chạm vào hai má của cô khiến ặt Tiêu Hữu đau đau. Giờ phút này dường như trái tim cô cũng đau, vui mừng rồi lại thấy đau, cô lấy tay nắm thùm thụp vào ngực anh “Tôi phải về nhà, phiền anh buông tôi ra”Giản Chiến Nam không hề buông tay, ngược lại còn ôm chặt thân thể mềm mại của cô hơn, đôi chân dài bước đi dẫn Tiêu Hữu vào phòng, giọng nói trầm trầm trong tai cô “Mạc Mạc, có nhớ anh không?”Tiêu Hữu không khống chế được thân thể mình, bị Giản Chiến Nam dùng sức đưa đến ngồi trên sofa. Anh ngồi xuống, kéo cô ngồi trên

đùi mình, cánh tay gắt gao ôm lấy cô. Tiêu Hữu nhú mày, có chút giận dỗi nói “Vị tiên sinh này, chúng ta có quen biết nhau đâu mà sao tôi lại phải nhớ đến anh? Còn nữa, anh là gì mà lại hạn chế tự do cá nhân của tôi?” Giản Chiến Nam một tay ôm cô, một tay nắm lấy cằm cô, buộc cô quay đầu nhìn anh. Tiêu Hữu không hề phòng bị liền bị Giản Chiến Nam dùng răng cắn lên đỉnh mũi một cái “Một tháng không gặp, giận dai thế?” Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam thở dài, đôi mi thanh tú khẽ nhú lại, hỏi “Anh vì sao lại xuất hiện trước mặt tôi?” Giản Chiến Nam ánh mắt lạnh lùng, xoay người, đặt Tiêu Hữu ngồi xuống ghế sofa nhưng vẫn ôm lấy cô. Tiêu Hữu sợ tới mức tim lỡ một nhịp nói không nên lời, chỉ dùng đôi mắt như ngọc ngược lên nhìn khuôn mặt phớt phơ trở nên lạnh lùng của anh. “Không nhớ anh có phải không?” Anh lãnh giọng hỏi.

Có nhớ không? Thực sự rất nhớ, nhớ đến nỗi tim cũng đau đớn. Cô nhớ đến anh biến mất trong thế giới của mình, nhưng anh lại đột ngột xuất hiện như vậy. Anh luôn làm cho cô không hề cảnh giác, không kịp ứng phó, không thể nắm trong tay. Cảm giác sợ hãi đó khiến cô co lại nhưng anh không hề hay biết.

“Tôi không biết mình có quan hệ gì với anh cả”

Giản Chiến Nam nghe được lời nói này của Tiêu Hữu, đột nhiên trên môi hiện ra một nụ cười mê hoặc, đôi mắt đen nhìn cô trầm giọng nói “Mặc Mặc nhà anh không nhớ anh, không muốn ôm anh một cái hay sao?” Giản Chiến Nam nói xong liền nắm lấy tay cô, bắt cô ôm lấy anh. Tiêu Hữu cũng hung hăng cắn anh một cái. Giản Chiến Nam bị đau khẽ rên lên, cô nhân đây liền đẩy anh ra, đứng lên.

Sinh nhật, anh trao cô một lời ước định. Chỉ có điều sau đó anh lại đột nhiên không thấy nữa khiến cô nghĩ là anh muốn rời bỏ thế giới của cô. Vì thế cô cũng cố gắng quay trở lại với cuộc sống trước kia khi Giản Chiến Nam chưa xuất hiện. Chỉ có điều, giờ anh lại ở đây như vậy, một vị công tử bình thường trước kia giờ biến thành một người vô cùng giàu có.

Cô không thích cảm giác đó. Hơn nữa, cố gắng trước kia của cô dường như uổng phí. Anh đã muốn xuất hiện trong cuộc đời cô, làm sao cô có thể trở lại là cô trước kia được? Giờ cô muốn anh có một lời giải thích ỳnh. Nhưng anh trốn tránh, dường như anh không muốn nói. Vì thế cô cũng không có hỏi. Anh cứ thế xuất hiện trước mặt cô, như thể cũng tốt, Tiêu Hữu thần nhiên nói “Giờ không còn sớm, tôi phải về nhà, phiền anh có thể mang xe đạp của tôi đã bị người của anh mang đi đến đây được không?”

“Mặc Mặc!” Giản Chiến Nam nhú mày, tay lần nữa ôm lấy cô vào trong lòng, đôi mắt đen đen thâm trầm nhìn “Anh không cho phép em nói chuyện kiểu đó với anh. Có một số việc anh không nói với em là vì rất phức tạp. Anh làm gì, thân phận của anh ra sao, chuyện đó không quan trọng. Điều quan trọng mà em cần nhớ rõ đó là ước định của chúng ta, lời hứa của chúng ta, vậy là đủ rồi. Mặc Mặc! hôm nay là lần đầu tiên anh để em bước vào thế giới của anh. Anh muốn em cứ thế tiến thẳng vào chứ không phải lùi bước”

Cô đã hỏi mẹ vì sao không cho cô ở cùng Giản Chiến Nam, mẹ nói cô còn nhỏ, chỉ cần biết ba mẹ muốn tốt cho cô. Cô muốn biết anh vì sao một tháng nay không thấy có bất kỳ tin tức gì, anh lại chỉ nói cô chỉ cần nhớ kỹ ước định của bọn họ là đủ rồi. Liệu có đủ hay không? Có lẽ như vậy là đủ rồi, nhưng cô vốn tham lam, làm thế nào mà cảm thấy đủ đây? Ba mẹ, kể cả Giản Chiến Nam, tất cả đều coi cô như là một đứa trẻ cho nên chuyện của người lớn cô không cần phải biết.

Thấy Mặc Mặc vẫn không nói gì, Giản Chiến Nam cũng không làm khó cô nữa, lái xe đưa cô về nhà. Lúc xuống xe, Giản Chiến Nam lại hôn cô. Nụ hôn tinh tế ngọt ngào lại khiến cô đứng cũng không vững. Giọng nói trầm thấp áp sát tai cô, nói rằng về sau anh sẽ không để cho cô phải đi tìm kiếm anh như trước nữa.

Lúc về đến đã là hơn bảy giờ, ba mẹ đều có ở nhà. Cơm tối đã dọn sẵn đặt trên bàn. Ba mẹ đang đợi cô. Mặt ba có vẻ không tốt lắm, thấy cô trở về, liền hỏi “Có phải con lại đi gặp cậu ta hay không?”

Tiêu Hữu không muốn nói dối chỉ có điều cô cũng không dám nói thật, chỉ đứng đó trầm mặc không nói gì, hai tay cầm chắc lấy cái túi sách, cúi đầu không dám nhìn khuôn mặt nghiêm túc cùng ánh mắt đầy tức giận của ba.

Tay ba cô đập trên bàn, người cũng đứng lên “Mặc Mặc, ba đã nói với con rất nhiều lần rồi, không được gặp lại cậu ta nữa, tránh xa cậu ta ra, vì sao con lại không nghe lời?”

Tiêu Hữu ngẩng đầu nhìn về phía ba mình, cất tiếng hỏi điều vẫn luôn đè nặng trong lòng cô “Ba! Vì sao lại ghét anh ấy như thế?”

Về mặt ba cô vô cùng tức giận, thẳng tay chỉ vào Tiêu Hữu, nói “Vì sao ư? Không có vì sao hết, nếu con còn muốn gặp cậu ta thì đừng có nhận ta là ba con nữa”

Mẹ cô tựa hồ cũng không dám nói gì, chỉ là có chút trầm mặc cùng đau lòng nhìn cô, cuối cùng bảo đi rửa tay ăn cơm. Tiêu Hữu không muốn làm cho ba tức giận, cũng không muốn làm ẹ lo lắng. Chỉ có điều anh Nam, cô cũng không thể bỏ được.

Vài ngày sau, ba cô đều lái xe đưa đi học, xe đạp của cô để trong gara. Giản Chiến Nam gọi điện thoại nói muốn gặp cô, cô cũng tìm mọi lí do để trốn tránh. Tiêu Hữu đọc báo biết được thân phận thật sự của anh. Vốn dĩ anh là con trai của chủ tịch tập đoàn Hoàn Nghiệp, mới từ Mỹ về, tương lai sẽ là người thừa kế tập đoàn.

Lại một tuần trôi qua, Giản Chiến Nam muốn cô ra ngoài. Cô lại cự tuyệt vì ba mẹ đều ở nhà. Cô không muốn làm cho họ tức giận. Cũng bởi vì cô cần một chút thời gian để ổn định tinh thần.

Đến tối, ba mẹ cô đều đi ngủ, cơ hồ cô cũng đang ngủ. Bên ngoài trời mưa, tiếng mưa rất to khiến Tiêu Hữu không thể ngủ say, tay đặt trên đầu giường. Lúc cô đang định xem sách một lát thì di động chợt vang lên. Nhìn màn hình, là Giản Chiến Nam gọi đến, Tiêu Hữu do dự một lúc nhưng rồi vẫn nghe máy.

“Mặc Tiêu Hữu, xuống nhà đi, anh đang ở dưới lầu” Giản Chiến Nam chỉ nói mỗi một câu như vậy liền tắt điện thoại.

Tiêu Hữu đứng dậy đi đến trước cửa sổ, trong bóng đêm có một người cao lớn đứng giữa trời mưa. Cô không nhìn rõ mặt người đó, nhưng cô biết chính là anh. Tim Tiêu Hữu có chút đau đớn, vội mặc thêm quần áo, lấy ô, không dám đánh thức cha mẹ lặng lẽ mở cửa bước ra ngoài chạy vội xuống dưới lầu.

Cô còn chưa chạy đến nơi, cả người đã rơi vào một vòng ôm lạnh lẽo, môi cũng bị hôn lấy. Hương vị quen thuộc, hơi thở nam tính, nụ hôn bá đạo, dường như còn có chút tức giận, đoạt đi hơi thở của cô.

Môi anh mạnh mẽ quần lấy môi cô, cánh tay cũng tăng thêm lực khiến ngực cô một hồi nóng lên. Cô quên mất giờ phút này cả hai người vẫn đang đứng dưới mưa, quên mất mưa đang từng đợt xối xả trút xuống hai người.

10. Chương 10

Sau những cái hôn nồng nhiệt, Giản Chiến Nam nắm tay Tiêu Hữu chạy ra khỏi khu nhà, mưa lớn làm quần áo hai người ướt sũng, trái tim cô cũng đập gấp gấp như những bước chạy của mình.

Xe của Giản Chiến Nam đậu ở dưới gốc liễu hàng ngày, anh mở cửa xe ra giúp cô ngồi vào rồi mới vòng sang bên cạnh lên xe. Chiếc xe ngăn cách hai người với màn mưa lạnh như băng, hai má Tiêu Hữu hồng hào, không biết là do hoảng loạn hay do chạy quá gấp.

Mái tóc của Giản Chiến Nam hơi hỗn loạn bởi cơn mưa càng tô thêm vẻ hoang dã, anh lấy chiếc khăn bông màu trắng lau nước mưa trên mặt Tiêu Hữu, cô đón lấy tự mình xoa tóc, còn anh cũng tìm một chiếc khăn lau tóc mình.

Lúc Tiêu Hữu còn đang lau tóc, Giản Chiến Nam dừng tay lại, tầm mắt anh dừng trên ngực của cô, ánh mắt nóng rực. Tiêu Hữu nhìn thấy Giản Chiến Nam nhìn mình, không kìm được mà nhìn xuống theo ánh mắt của anh, chỉ thấy áo ngủ màu hồng phấn của cô bám chặt vào người, chiếc áo lót màu bạc dính sát vào lớp áo mỏng tanh. Tiêu Hữu đỏ bừng mặt vội lấy khăn che mắt Giản Chiến Nam lại, xấu hổ nói “Không cho xem! Không cho xem!”

Giản Chiến Nam gạt khăn mặt trong tay Tiêu Hữu ra, tay anh ôm lấy eo cô, thân thể hướng về phía trước áp cô dựa vào lưng ghế, ánh mắt anh lấp lánh tia nhìn của loài dã thú như muốn nuốt người con gái này vào trong bụng. Tiêu Hữu vội vàng đẩy anh ra nhưng anh vẫn giữ cô dựa vào ngực mình “Anh cần phải về, nếu không sẽ ốm mất, em cũng phải về...”

Giản Chiến Nam nhìn thân thể mềm mại của Tiêu Hữu, đôi ngực tròn trịa thấp thoáng sau lớp vải hồng, cuồng hòng anh khô khóc. Cô bé ngốc này, không biết bộ dáng cô như vậy rất đáng yêu sao? Càng khiến

cơ thể anh thêm làm khó chịu vì kìm nén. Anh ôm lấy cô, đưa thân người cô giam cầm ở trong lòng ngực, thanh âm nỉ non “Mạc Mạc”

Tiêu Hữu cứng đờ người “Dạ?”

“Để anh ôm em một lát”

“Ừm... một lát thôi nhé!”

“Mấy ngày nay sao lại trốn tránh anh” Anh siết nhanh cánh tay làm hai người sát lại với nhau hơn. Giản Chiến Nam cảm thấy hai bầu ngực tròn trịa của cô áp vào người anh, quyến rũ anh, bụng anh cảm thấy đau dần xuống phía dưới. Cô bé này, cực kì biết cách tra tấn người khác mà.

Tiêu Hữu vừa muốn động đây lại không dám động đây trong lòng Giản Chiến Nam. Cơ thể anh tỏa ra hơi nóng qua lớp áo ướt sũng “Không có, sắp thi rồi nên bố mẹ bảo em ở nhà ôn bài”

Hai người không nói gì nữa, trong xe chợt trở nên im lặng. Không biết thời gian đã qua bao lâu, cuối cùng Giản Chiến Nam đành buông Tiêu Hữu ra để cô về, mưa cũng đã ngớt, Giản Chiến Nam dùng thân thể chính mình bao bọc lấy cô đi dưới màn đêm. Tiêu Hữu bảo anh mau về đi, cô cũng vội phải về nhà, bố mẹ vẫn đang ngủ không phát hiện cô đã ra ngoài.

Lúc cô trở về phòng ngủ, nhìn qua cửa sổ, Giản Chiến Nam vẫn đang đứng dưới lầu, cô không dám bật đèn nhưng vẫy tay bảo anh về đi. Cũng không biết anh có nhìn thấy không nhưng cuối cùng cũng anh vẫn quay đi. Tiêu Hữu lúc này mới thay quần áo, cô vào phòng tắm tắm nước ấm rồi ra phòng khách pha một cốc nước đường gừng uống cho ấm người. Nhưng không ngờ lại đánh thức mẹ cô, mẹ hỏi nửa đêm còn dậy làm gì, cô cuống quýt trả lời rằng bị ngạt mũi, sợ bị cảm không đi học được nên dậy tắm và uống nước gừng pha đường ấm.

Thời tiết chuyển mùa, trời lại mưa, mẹ cô cũng không hỏi nhiều, giúp cô pha cốc nước đường ấm rồi bảo cô về phòng ngủ. Lúc Tiêu Hữu trở lại phòng liền nhận được tin nhắn của Giản Chiến Nam “Bảo bố ngủ ngon”

Bốn chữ nhẹ nhàng đi vào lòng Tiêu Hữu, môi cô không kìm được bèn mỉm cười cười, nhấn lại dặn anh uống nước đường ấm, nói chúc ngủ ngon xong cô liền chìm vào giấc mộng đẹp.

Hôm sau, Tiêu Hữu đi học như hàng ngày, ba vẫn đưa cô đi. Trời mưa rả rích như không muốn dừng lại nhưng rất may là cô không bị cảm. Lúc đi học cô thường thất thần mỉm cười, rồi lại khẽ nhíu mày, lo lắng anh gặp mưa liệu có bị cảm hay không.

Bạn cùng bàn của cô đã biến mất một tuần, từ ngày nhìn thấy cậu ta đánh nhau đến giờ vẫn chưa thấy lần thứ hai. Tiêu Hữu không kìm được lo lắng liệu có phải cậu ta bị thương rất nặng không, càng nghĩ nhiều cô lại cảnh cáo chính mình, cậu ta thể nào không liên quan đến cô.

Tiết tự học cuối buổi, Tiêu Hữu vừa định gửi tin nhắn tới cho Giản Chiến Nam thì di động vang lên, là anh Nam gọi. Tiêu Hữu vội cầm điện thoại ra khỏi phòng học, trong di động đã truyền ra giọng nói trầm ấm của Giản Chiến Nam “Mạc Mạc”

“Anh Nam” Cô khẽ gọi một tiếng “Hôm qua mắc mưa, anh có bị cảm không?”

“Không! Mạc Mạc bị cảm à?” Giọng Giản Chiến Nam lộ rõ vẻ lo lắng, cô vội nói “Không có, em vẫn khỏe”

“Mạc Mạc, hôm qua em nói nước đường gừng là cái gì?” Lời nói của Giản Chiến Nam hơi khàn khàn.

“Là...” Tiêu Hữu đang định giải thích thì một tiếng điện thoại khác vang lên ở đầu bên kia, hình như là gọi cho Giản Chiến Nam. cô còn nghe thấy anh ho khan.

“Mạc Mạc, lát nữa anh gọi lại”

“Vâng, em biết rồi”

Tan học, Tiêu Hữu đi mua một cái cặp lồng, đến cửa hàng gần trường bảo ông chủ làm một phần nước đường gừng, bắt xe bus đi đến tập đoàn Hoàn Nghiệp.

Lúc xuống xe, Tiêu Hữu đang muốn sang đường thì một chiếc xe vọt qua chỗ cô, bắn lên một vũng nước làm quần áo cô ướt đầm. Cô tức giận nhìn chiếc xe đang vọt đi kia buồn bực nói “Đáng ghét, phiền phức quá!”

Tiêu Hữu sang đường nhìn tòa nhà của tập đoàn Hoàn Nghiệp, quả thật rất to lớn, đứng dưới lầu, gió thổi qua có chút se lạnh. Cô đi vào nói muốn gặp Giản Chiến Nam, có điều người ta nói nếu không có hẹn trước thì không thể gặp. Tiêu Hữu bây giờ mới biết Giản Chiến Nam là chủ tịch của chỗ này, không phải ai cũng gặp được.

Tiêu Hữu đang định ra ngoài, cô do dự một chút rồi điện thoại cho Giản Chiến Nam “Anh Nam!” Cô khẽ gọi tên anh.

”Mặc Mặc” Giọng Giản Chiến Nam có vẻ rất cao hứng, cô bé này lần đầu tiên chủ động gọi điện thoại cho anh, hơn nữa lại còn vừa mới nói chuyện điện thoại với nhau nữa chứ “Sao? Mới một chút mà đã nhớ anh à?”

“Tầm bậy! Anh có tiện ra ngoài một chút không, em đang ở dưới lầu công ty anh”

“Chờ anh” Giản Chiến Nam ngắt điện thoại, vội vàng ra khỏi văn phòng dùng thang máy riêng xuống lầu, quả nhiên nhìn thấy Tiêu Hữu đang đứng bên ngoài. Anh không khỏi nhíu mày bước lại gần, nắm chặt tay cô “Ngốc ạ! Không lạnh sao? Quần áo ướt hết rồi”

“À! Em vừa mới bị xong, không biết làm thế nào đành gọi cho anh” Tiêu Hữu nói xong nhớ tới chuyện gì, cô khẽ lách ra khỏi vòng ôm của Giản Chiến Nam, đưa cặp lồng nước đường gừng hươu hươu trước mặt anh “Đây là nước đường gừng, anh nhớ phải uống nhé. Còn nữa, đây là thuốc cảm, nhớ phải uống. Hơn nữa, không cho uống rượu, không cho hút thuốc, uống nhiều nước vào...”

Giản Chiến Nam cởi áo khoác ngoài choàng lên người Tiêu Hữu, tay anh vuốt ve đôi má có chút lạnh lẽo của cô, nghe cô dặn dò, lòng anh ấm áp hẳn lên “Em bị ướt là vì đến đưa đồ cho anh sao?”

Mặc Mặc nhíu mày gật đầu “Vâng! Anh vẫn còn bị cảm phải không? Vừa rồi em nghe thấy anh ho mà, anh còn không chịu nhận nữa” Nói xong cô cởi áo khoác của Giản Chiến Nam ra đưa cho anh mặc lại, Giản Chiến Nam cũng nhíu mày ngăn cô, ra lệnh nói “Mặc vào” Nói xong kéo tay cô vào bên trong.

Tiêu Hữu vội vàng nói “Em không vào đâu, em còn phải về học”

Giản Chiến Nam chỉ đơn giản nói “Còn sớm mà, vội gì”

Tiêu Hữu lảo đảo bị kéo vào thang máy, tay anh vẫn ôm lấy eo cô, trên người đều là hương vị ấm áp của anh, hương vị của ánh nắng mặt trời.

Tiêu Hữu không kịp được ngắm đầu nhìn anh, lại nhìn thấy đôi mắt đen đang nhìn cô không chớp.

Ánh mắt ấy lại làm cho trái tim cô lồi nhịp...

11. Chương 11

Văn phòng của Giản Chiến Nam rất lớn, khiến cho người ta cảm giác vừa oai nghiêm vừa lạnh lùng nhưng thật rất giống với con người anh. Chẳng để cho Tiêu Hữu có thời gian đánh giá căn phòng, Giản Chiến Nam đã đẩy một cánh cửa nhỏ và đưa cô vào trong. Vốn dĩ đó là một căn phòng dùng để nghỉ ngơi.

Tiêu Hữu nhìn thấy Giản Chiến Nam mở cửa một chiếc tủ, bên trong đều là những bộ đồ anh hay mặc. Giản Chiến Nam lấy một chiếc áo sơ mi màu trắng đưa ngay cho cô, bảo cô đi thay quần áo đã ướt sũng ra.

Bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa, anh cũng bước ra ngoài. Tiêu Hữu đóng cánh cửa phòng lại, vội vàng cởi bộ đồng phục đang mặc trên người ra và thay bằng chiếc áo sơ mi của Giản Chiến Nam. Áo thật rộng, cơ hồ che hết cả tất của cô, tay áo dài quá ngón tay.

Tiêu Hữu xắn ống tay áo lên mấy vòng mới lộ ra nửa cánh tay. Cô nhìn vào gương, tầm mắt dừng lại trên chiếc áo sơ mi của Giản Chiến Nam, trong đầu không hiểu sao lại xuất hiện những suy nghĩ miên man. Đây

là quần áo của anh, từng khoác quanh người anh, dán vào da thịt anh, mà nay lại ở trên người mình, điều này hình như quá thân mật. Nghĩ tới đó cô không khỏi đỏ cả mặt.

Sợ phải gặp người lạ, cô không dám đi ra ngoài, mãi cho đến khi Giản Chiến Nam gõ cửa “Mặc Mặc, quần áo có mặc vừa không?”

“Dạ, mặc được...” Tiêu Hữu vừa nói xong, cửa đã bị đẩy ra, Giản Chiến Nam xuất hiện. Tầm mắt anh dừng lại ở trên người cô, nhất thời không thể nào chuyển đi. Thân thể mảnh khảnh của cô bên trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của anh, để lộ ra đôi chân dài, cánh tay cũng lộ ra ngoài một nửa. Đôi mắt đen lại di chuyển khắp người cô. Cùng một chiếc áo sơ mi trắng mà sao ở trên hai cơ thể khác nhau lại tạo ra sự khác biệt lớn đến thế?

Thuần khiết, xinh đẹp, gợi cảm, mê người... Con người như thế dần dần xâm nhập vào trong đầu Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu, là cô yêu tinh nhỏ trong cuộc đời anh.

Tầm mắt Giản Chiến Nam mang theo sự xâm chiếm, không e dè nhìn chăm chăm vào cô. Tiêu Hữu không thể thốt lên lời. Ánh mắt anh giống như muốn ăn sống cô. Cô vội vàng nắm lấy quần áo của mình, mặt ửng hồng, miệng lắp bắp “Em... em vẫn không thể nào mặc vừa quần áo của anh...”

Giản Chiến Nam chỉ bước hai bước là đã đứng trước mặt Tiêu Hữu, cánh tay duỗi ra ôm lấy cô vào trong lòng, sát vào ngực anh, trầm thấp giọng nói “Em dám đoạt đi phúc lợi của anh hay sao? Có tin là anh sẽ phạt em không?” Vừa dứt lời, không kiềm chế được, anh cúi xuống gât gao hôn môi cô, bàn tay cũng theo sau lưng cô âu yếm xoa xoa, giống như là muốn đem cô tiến sát vào cơ thể anh để không kẻ nào dòm ngó được cô gái của anh.

Sự chống cự mỏng manh ngay từ đầu của Tiêu Hữu lại bắt đầu yếu dần đi, nụ hôn của Giản Chiến Nam luôn dễ dàng làm cho cô mất đi lý trí mà trầm luân trong hơi thở của anh.

Cánh tay cô không kìm được ôm lấy phía sau đầu Giản Chiến Nam. Nụ hôn của anh lại càng thêm cuồng nhiệt. Thân thể cô giống như có lửa đốt ở bên trong, giống như muốn nổ tung ra. Muốn cái gì đó nhưng rồi lại không biết là muốn gì, chỉ có thể xụi lơ trong lòng Giản Chiến Nam, để anh tùy ý hôn. Cô cảm thấy thân thể ngã xuống cùng với anh. Anh khiến cô không thể thở nổi nữa rồi.

Lúc ý thức hỗn loạn đã bình tĩnh lại được đôi chút, Tiêu Hữu cảm thấy một bàn tay nóng rực đang đặt trên ngực mình. Tiêu Hữu đang mê mang ngay lập tức tỉnh táo lại, mắt mở to nhìn Giản Chiến Nam, bàn tay nhỏ bé mềm mại cũng nắm lấy bàn tay anh, ấp úng nói “Anh Nam”

“Mặc Mặc không thích hay sao?” Giọng nói của anh khàn khàn, còn có chút đau đớn.

“Anh Nam! Không thể làm thế được, dừng lại đi, em sợ...” Lòng Tiêu Hữu có chút bối rối bất an, không biết là làm sao, không biết chính mình muốn cái gì. Đường như cô không biết là chuyện gì sẽ xảy ra, và cô cũng chưa hề chuẩn bị tâm lý.

Đôi môi Giản Chiến Nam lại hôn lên hai má Tiêu Hữu, sau đó đứng dậy. Dục vọng lúc trước rõ ràng vẫn chưa hết, phía trước quần còn có chút nhô lên. Cô vô tình nhìn thấy, mặt không khỏi đỏ lên như gấc.

Giản Chiến Nam lấy tay chỉ chỗ “Tiểu yêu tinh, đều là tại em đấy, lần sau mà còn câu dẫn nó nữa anh sẽ phạt em thật nặng”

Rõ ràng đều là tại anh, thế mà giờ anh lại là do cô. Tiêu Hữu nắm lấy gối thẳng tay ném về phía anh “Nham nhở, chính mình gây ra chuyện lại còn trách người khác”

Giản Chiến Nam nhanh tay kéo Tiêu Hữu, vỗ vỗ lên cánh tay cô “Chỉ cần đứng trước mặt em thôi là nhân tính của anh đều biến thành thú tính hết. Em nha, sinh ra đúng là để khiến cho anh phạm tội mà”

Nói đi nói lại vẫn là lỗi của cô? Tiêu Hữu bất đắc dĩ thở dài nhìn đồng hồ treo trên tường, chỉ còn nửa tiếng nữa là đến giờ vào học. Chỉ có điều quần áo của mình không thấy đâu hết. Cô dẩu miệng lên, vẻ mặt ảo não nói “Anh Nam, em trễ giờ rồi”

Giản Chiến Nam nhú nhú mày, nha đầu kia đúng là do ông trời phái đến để tra tấn anh “Anh đi tắm rửa, chút nữa đi ăn cơm”

“A? Vì sao lại phải tắm rửa?” Tiêu Hữu chợt thốt lên khó hiểu, rõ ràng là không còn nhiều thời gian mà.

Giản Chiến Nam quay đầu lại hung tợn trừng mắt nhìn cô “Dập lửa!”

Tiêu Hữu im miệng ngay lập tức, tự trách mình vì đã hỏi một câu thật ngớ ngẩn.

Giản Chiến Nam sai thư ký mang đồng phục của Tiêu Hữu đến tiệm giặt ủi, sau đó anh uống nước đường gừng do cô mang đến, lại còn uống thuốc cảm cúm nữa. Thư ký đi hơn mười phút sau đã mang đồng phục của Tiêu Hữu trở về. Sau khi thay quần áo, cô muốn tự mình về trường thế nhưng Giản Chiến Nam lại bắt phải đi ăn cơm trưa.

Tiêu Hữu ăn cơm mà lòng cứ lo lắng không yên. Giản Chiến Nam lại không hề tỏ ra chút cảm xúc nào hết, đưa cô trở lại trường học rồi anh mới về công ty. Lúc Tiêu Hữu vào lớp thì đã hết tiết thứ nhất.

Cô hỏi mượn vở của bạn cùng lớp thì họ nói tiết trước học môn thể dục vì thế mọi người đều phải ra sân. Tiêu Hữu không nói gì nhưng vẫn có chút khó hiểu. Rõ ràng là tiết toán mà sao lại bị đổi thành thể dục?

Hơn nữa cô trốn một tiết học, thầy chủ nhiệm cũng không gọi cô lên văn phòng hỏi lý do. Cô không thể hiểu được. Nhớ tới bộ dạng không nhanh không chậm của Giản Chiến Nam, hay là... Có lẽ... Aizzz... Chắc chắn là do anh gây ra rồi.

Cuộc sống hàng ngày của Tiêu Hữu cứ thế trôi qua, mỗi ngày đều phải làm rất nhiều bài tập, xem sách tham khảo, học thuộc rất nhiều thứ rồi lại còn làm kiểm tra lớn nhỏ liên tiếp. Ba cô cũng vẫn tiếp tục đưa cô đến trường, chính là vì không để cho cô có thời gian gặp mặt Giản Chiến Nam.

Chỉ có điều, giờ nghỉ trưa, thỉnh thoảng Tiêu Hữu vẫn cùng Giản Chiến Nam gặp nhau. Đôi khi hai người cùng đi ăn cơm ở gần trường, đôi khi cô lại đến tận công ty để gặp anh. Cô không muốn thế, nhưng đây chính là tình yêu. Cô có chút hổ thẹn với ba mẹ, chỉ là bản thân cũng không kiểm soát được lòng của mình.

Trong lòng, trong đầu đều là hình bóng của một người. Theo thời gian, một ngày lại một ngày trôi qua, cảm giác thích dần dần nồng nàn thành yêu. Lúc nào trong lòng cô cũng toàn hình ảnh anh, mỗi một câu nói của anh cô đều nhớ rõ, mỗi một ánh mắt, mỗi một động tác đều làm cho cô thấy cảm động.

Cô thích nghe anh gọi cô là Mạc Mạc, những lúc hôn cô anh gọi cô là bảo bối. Thích anh dùng đôi mắt mê người nhìn cô, thích anh dùng bàn tay to lớn dịu dàng vỗ về cô, cũng thích anh ôm cô, hôn cô. Tất cả... tất cả, giống như là chỉ cần thứ gì có liên quan đến Giản Chiến Nam là cô đều thích, kể cả bộ dạng tức giận của anh cô cũng cảm thấy thích. Tuy nhiên khi bị anh giáo huấn thì thật là kinh khủng.

Nắm tay, ôm, hôn, lắng nghe tiếng tim đập. Tiêu Hữu cảm thấy cứ như bây giờ thì thật tốt, cô cứ muốn những ngày tháng này kéo dài mãi mãi. Cô không muốn nghĩ tới thân phận của Giản Chiến Nam, không muốn nghĩ tới việc liệu cô có thể trở thành vợ của anh được hay không. Chỉ cần hiện giờ cô được ở bên cạnh anh, như vậy là đã đủ lắm rồi.

Tan học, Tiêu Hữu đi hướng ngôi chợ phía bắc liền nhớ tới một món bánh bao nổi tiếng. Giản Chiến Nam đã từng đưa cô đến một lần. Bánh bao ở đó ăn rất ngon, mỗi ngày đều phải xếp hàng mới mua được, hơn nữa chỉ bán đến giữa trưa, buổi chiều đã hết.

Mấy hôm trước Giản Chiến Nam nói muốn ăn bánh bao ở đây thế nhưng vẫn chưa có dịp đi mua. Anh gần đây có vẻ rất bận rộn, cho nên số lần đến trường tìm cô cũng ít đi rất nhiều, chỉ gọi điện thoại cho cô thôi. Cô không muốn gây ảnh hưởng đến công việc của anh nên cũng không làm phiền.

Thế nhưng đã vài ngày qua không gặp anh, Giản Chiến Nam gọi điện thoại rên rỉ, nói cô không có lương tâm, không nhớ anh, không muốn gặp anh. Kỳ thật trong lòng Tiêu Hữu sớm đã muốn đến công ty anh rồi nhưng vẫn còn rất do dự, cuối cùng không nhận được nữa.

Đứng xếp hàng một lúc lâu cô mới mua được bánh bao. Vì muốn tiết kiệm thời gian, cô bắt taxi đến công ty Giản Chiến Nam. Đã đến đây nhiều lần nên cũng quen thuộc đường đi, hơn nữa Giản Chiến Nam cũng đã nói trước cho nhân viên thế nên không có ai dám ngăn cản cô, có khi còn chào cô rất lễ phép nữa, điều này khiến cô rất ngại. Tiêu Hữu liền vào thang máy bấm số tầng đi lên văn phòng của anh.

Cô rời khỏi thang máy, đi đến trước cửa văn phòng của Giản Chiến Nam, tay vẫn đang cầm bánh bao còn đang nóng hổi. Cửa văn phòng khép hờ, Tiêu Hữu thật sự mong muốn gặp anh, lúc chuẩn bị gõ cửa thì đột nhiên nghe bên trong có tiếng nói chuyện. Cô quyết định chút nữa rồi hãy vào tránh làm phiền công việc của anh, Tiêu Hữu xoay người quay ra cửa thì nghe thấy người ở bên trong nói “Chiến Nam, mấy hôm nay không đi tìm cô bạn gái bé nhỏ của cậu à?”

“Cô bạn gái bé nhỏ”? Năm chữ đó khiến Tiêu Hữu dừng bước.

“Cậu có vẻ nhàn hạ quá nhỉ? Không có việc gì thì mời đi ra ngoài” Là giọng nói không nóng không lạnh của anh Nam.

“Mình đã nói là cậu không thể đuổi mình đi rồi mà, nổi nóng cái gì chứ? Tốt xấu gì thì cái bánh xe đó cũng vẫn là do thằng chiến hữu này tìm giúp cậu, bằng không cậu làm sao dễ dàng gặp được người đẹp? Ít nhất thì cũng phải mời anh em một vài chén chứ. Thế nào, đã nếm thử chưa, mùi vị ngon không?”

“Cậu có thể đi rồi đấy” Giọng Giản Chiến Nam có vẻ thiếu kiên nhẫn, dường như cũng rất tức giận.

Người đó cũng chẳng tỏ ra sợ sệt còn rất trở mặt “Đi... đi... đi rồi đấy!” Người đó nói xong đứng dậy, khuôn mặt tuần tú xuất hiện một nụ cười mỉm, tay lách lư chìa khóa xe, mở cửa đi ra ngoài, chỉ thấy bên cạnh cửa là một túi bánh bao “Ai cha! Bánh bao không biết của ai lại bỏ ở đây thế?”

Người kia cảm thấy rất ngạc nhiên. Rõ ràng vừa rồi ngoài cửa có người. Giản Chiến Nam nghe được câu nói của bạn liền sững sốt một chút rồi cũng tự động đi ra ngoài. Nhìn thấy bánh bao ngoài cửa, nhớ tới giấy gói, tìm anh nhối lên một cái. Mạc Mạc...

12. Chương 12

Bước chân của Tiêu Hữu hỗn loạn, tâm trí lại càng rối bởi khi trong đầu toàn là lời nói của người đàn ông kia – cô và anh Nam gặp nhau không phải tình cờ mà hoàn toàn là một sự sắp đặt trước, một sự sắp đặt của Giản Chiến Nam mà cô là một quân cờ trong đó.

Tiêu Hữu vừa mới cố gắng thừa nhận lai lịch quyền quý của anh, mà nay lại nghe được một sự thật như vậy, cô không còn nhận thấy một anh Nam mà cô từng quen biết nữa.

Lúc cô sắp ngã xuống đất, anh đã đỡ lấy cô, đưa cô đi bệnh viện băng bó vết thương rồi lại đưa về nhà, công cô lên lầu. Tất cả đều rất tốt đẹp mà bây giờ... gặp nhau, quen nhau, biết nhau rồi yêu nhau. Đó cũng chính là ngày cô nhìn thấy anh với trái tim rung động khôn nguôi.

Nhưng cô không thể ngờ tất cả những ký ức đẹp đẽ cô có lại là sự sắp đặt của Giản Chiến Nam. Tất cả đều thực lại vừa giả tạo, cô có cảm giác rằng mình đang bị lừa gạt giống như một đứa trẻ, cái gì cũng không biết. Có phải cô ngây thơ quá không? Có lẽ...

Nhưng cô không thích cảm giác như thế này, trái tim đau đớn giống như miệng vết thương bị toét ra, rồi lại viêm lên đến độ sưng tấy làm cô muốn khóc mà không có nước mắt.

Tình yêu... nếu cũng cần sắp đặt thì có còn gọi là tình yêu không?

“Mạc Mạc!”

Phía sau truyền đến một giọng nói làm tâm Tiêu Hữu căng thẳng, liền ngay sau đó, vòng tay rộng lớn của Giản Chiến Nam đã ôm chặt lấy cô vào trong lồng ngực.

Gần anh như vậy, thậm chí có thể cảm nhận rõ hơi thở cũng như tiếng tim đập vậy mà lại không nhìn thấu được tâm tư và suy nghĩ của anh bởi vì chúng quá sâu và phức tạp.

“Mạc Mạc!”

Giản Chiến Nam xoay người Tiêu Hữu lại đối diện với chính mình, bàn tay lớn đặt trên bả vai nhỏ bé đó. Nhìn thấy nét mặt cô có chút tái nhợt, ánh mắt đen sâu thẳm của anh chợt xuất hiện cảm giác bất an cùng sầu não nhưng rất nhanh lẹ động thành nét trong trẻo nhưng không kém phần lạnh lùng như trước.

Tiêu Hữu nhìn chằm chằm vào người đàn ông trước mắt mình, khắc sâu khuôn mặt tuấn mỹ với đôi mắt mê người đã hớp mắt linh hồn cô, khiến cô cùng trầm luân trong đó. Anh là người thừa kế duy nhất tập đoàn Hoàn Nghiệp, anh tuấn mỹ phi phàm, cao sang quyền quý, một người mang khí chất như rồng, không từ ngữ nào có thể miêu tả hết sự cao quý đó.

Người như thế chính là sự ước mơ của biết bao cô gái, chỉ cần anh ngoắc tay một cái sẽ có rất nhiều người theo sau cung phụng, cần gì phí công tốn sức tiếp cận một nữ sinh như cô, thật sự là bởi vì anh thích cô ư?... Điều này mới là điều mà Tiêu Hữu để ý nhất.

“Em... đều nghe hết?” Anh hỏi.

“Thực xin lỗi, em không nên nghe lén” Mắt Tiêu Hữu không chớp mà nhìn thẳng vào cặp mắt đen của Giản Chiến Nam trả lời. Dường như cô đang muốn tìm trong mắt anh xem anh đang cố gắng giấu diếm điều gì, thế nhưng lại không có. Ánh mắt anh cũng như tâm hồn anh... nó quá sâu, không thể nhìn tới được.

“Mặc Mặc...”

“Anh Nam!” Tiêu Hữu ngắt lời anh “Anh thích em đúng không? Thật sự... thích em đúng không?”

“Đương nhiên!” Tay Giản Chiến Nam dịu dàng vuốt nhẹ hai gò má cô, môi bất giác hơi giương lên, giống như tỏ vẻ việc thích Tiêu Hữu sẽ làm anh thực sự mỉm cười.

“Như vậy... Anh vì thích em... mới muốn dùng phương thức như thế để tiếp cận em sao?”

Trước khi gặp anh, anh chính là một người xa lạ đối với cô thế nhưng dường như anh đã sớm biết cô là ai rồi. Rốt cuộc là vì cái gì? Trong lòng Tiêu Hữu rất muốn biết nguyên nhân. Cô chỉ chờ Giản Chiến Nam trả lời, nhất định cô sẽ tin tưởng anh.

Vậy mà anh lại nói “Anh đưa em trở lại trường”

Tâm Tiêu Hữu phút chốc bị sự thất vọng và khổ sở bao phủ, hai tay nắm chặt, bả vai nhẹ nhàng tránh thoát khỏi tay Giản Chiến Nam, cả người vô lực ảm đạm cười “Không cần, em tự trở về được”

Cô xoay người rời đi, không nói gặp lại, cũng không quay đầu lại, từng bước, từng bước đi cách anh ngày càng xa. Giờ phút này cô mới hiểu vì sao ba cô luôn phản đối quan hệ của hai người, không phải chỉ vì cô và Giản Chiến Nam không cùng một thế giới.

Cô thật sự thích Giản Chiến Nam, nhưng anh cũng không thực sự thích cô. Tiếp cận cô là vì cái gì, cô nghĩ mãi trong đầu chỉ là hai chữ “không thích” khiến tâm như ẩn chứa sự đau đớn không tìm được lại khiến nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

Lần đầu tiên trong đời Tiêu Hữu vì một người đàn ông mà khóc, mà đau lòng. Hóa ra, sau khi biết yêu thì mới biết đau là như thế nào.

Hôm nay vừa tròn hai ngày Giản Chiến Nam không đến tìm cô, cũng không gọi điện cho cô. Tiêu Hữu nghĩ hai người cứ như vậy là xong, càng nghĩ thì lòng lại càng đau, dường như cả cơ thể không thể hô hấp được. Cô tự khuyên bản thân rằng mình phải cần thời gian để quên đi người đầu tiên yêu say đắm.

Cô chính là cần thời gian, rồi mọi việc đều sẽ ổn, tất cả mọi chuyện rồi sẽ nhẹ nhàng trôi qua. Thế nhưng vì sao càng ngày cô lại càng thấy khổ sở hơn trước? Giống như đã đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng.

Đi học có chút không yên lòng, thầy giáo giảng cái gì cũng đều không cho vào tai. Tiết thứ hai học thể dục, thầy tổ chức một trận đấu thú vị giúp cho áp lực mấy cuộc thi gần đây như giảm xuống một chút. Trận đấu tên gọi là “chạy ba chân” nghĩa là một nam, một nữ đem chân cột vào nhau rồi chạy thi về đích, cả lớp phân thành mấy tổ để thi đấu với nhau. Không có phần thưởng cho đội thắng cuộc nhưng đội thua sẽ phải bị phạt.

Tiêu Hữu đứng im ngây ngốc, căn bản là không còn lòng dạ nào nghe thầy giáo ban bố luật chơi, mãi cho đến lúc có một bạn thô lỗ đâm mạnh vào bả vai cô, rồi một giọng nói trầm ấm vang lên “Tôi với bạn cùng một tổ”, cô mới bừng tỉnh.

Ngẩng đầu nhìn về phía người đã dùng “bạo lực” để thức tỉnh mình, không phải ai xa lạ mà chính là người bạn ngồi cùng bàn với cô – Giang Xuyên. Khuôn mặt vẫn lạnh lùng như thế, ánh mắt vĩnh viễn không có độ ấm trông giống như một tảng băng trôi.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì Tiêu Hữu đã mất vài cái mạng vì sự ghen tị trong mắt của các bạn học nữ rồi.

Cô cúi đầu, chỉ thấy Giang Xuyên xoay người dùng một sợi dây màu lam cột chân hai người lại với nhau. Tay cậu ta thật dễ nhìn, ngón tay thon dài, móng tay được cắt tỉa gọn gàng, da thịt dưới ánh mặt trời lộ ra màu hồng hào khỏe mạnh.

Sau khi trận đấu bắt đầu, tất cả mọi người đều thi nhau chạy. Tiếng hô “cố lên”, “nhanh lên” ồn ào vang lên âm ỉ làm não động cả sân thể dục.

Tiêu Hữu cùng Giang Xuyên là tiêu điểm chú ý của mọi người. Cô chính là đối tượng mà những ánh mắt đầy sát khí của các bạn học nữ hướng tới trong khi Giang Xuyên lại trở thành đối tượng sùng bái của mọi người.

Đáng tiếc Tiêu Hữu không hề hờn giận vì chuyện con con đó. Chân cô bị vấp, nháy mắt cả cở thể lao về phía trước. Giang Xuyên quýnh lên kéo tay cô lại, Tiêu Hữu bị kéo bất chợt liền thuận thế nhào vào trong lồng ngực cậu.

Nhưng do chân hai người lại đang bị cột vào nhau khiến không thể duy trì thăng bằng, tư thế rối loạn rồi ngã nhào xuống đất. Ngay lúc Tiêu Hữu tưởng mình sắp bị dập mặt thì Giang Xuyên đã dùng thân mình đỡ lấy cô, thân thể mà bị đau mới là lạ.

Tiêu Hữu mở mắt, không hề đau đớn, dưới thân lại cảm thấy ấm nóng, nhìn xuống hóa ra cô đang nằm trong lồng ngực của Giang Xuyên. A! Tiêu Hữu vội vàng đứng dậy, thế nhưng cánh tay cậu ta không hề có ý định buông ra. Cô cứ như vậy ghé vào trong lồng ngực cậu, nằm ở trên người cậu.

Tiêu Hữu nhìn thấy cặp mắt lạnh lùng của Giang Xuyên nhìn thẳng vào mình, tay đẩy cậu ra, vội vàng nói “Haizz, cậu không sao chứ? Buông tay đi...” Chẳng lẽ ngã xong liền trở nên ngốc à?

Tiêu Hữu cùng Giang Xuyên làm một màn “ôm ấp” khiến cho bạn học cùng thầy giáo vội vàng chạy tới xem. Cô xấu hổ muốn chết, giờ phút này cũng quên đi cảm giác đau lòng do Giản Chiến Nam đã gây ra.

Các bạn học nữ trông thấy thế vội vàng tháo bỏ sợi dây cột chân hai người, chỉ mong cả hai mau chóng tách ra.

Giang Xuyên cuối cùng cũng buông Tiêu Hữu. Cô vội vàng đứng lên bỏ đi mà Giang Xuyên vẫn nhàn nhã, thong dong, chậm rãi đứng dậy, một chút cũng không cảm thấy chật vật. Sau một cái liếc mắt lạnh lùng, gần từng tiếng một “Thật sự muốn chết thế cơ à?”

Mặc Mặc lần đầu tiên bị người ta mắng, cô cúi đầu, không chút hờn giận nói “Là cậu bảo tôi chơi cùng với cậu, còn không phải tại cậu...?”

Giang Xuyên đột nhiên giơ tay lên dọa Tiêu Hữu nhảy dựng vì tưởng rằng cậu muốn đánh cô khiến cô giật mình lùi về phía sau. Thấy tay Giang Xuyên dừng lại ở trên người chính cậu, vỗ vỗ đầu, liếc mắt nhìn cô một cái...

Hết giờ thể dục, Tiêu Hữu và Giang Xuyên cùng nhau chịu phạt trực nhật một ngày. Cô ở trong lớp lao động vất vả trong khi Giang Xuyên lại không biết đã đi nơi nào. Quét dọn phòng học xong xuôi cô mới rời đi.

Hôm nay, hoặc cô bắt xe bus hoặc đi bộ về nhà do ba cô có việc, không thể tới đón.

Ra khỏi cổng trường, Tiêu Hữu bước đi trên vỉa hè, đang muốn bắt một chiếc xe bus thì trước mắt đột nhiên tối sầm do bị ai đó cản đường. Ngẩng đầu nhìn lên, hóa ra là Giang Xuyên.

Hừ! Cả buổi dọn vệ sinh thì không thấy bóng dáng, giờ ở đây chặn đường cô làm gì?

Bước qua cậu, tiếp tục đi, thế nhưng vừa mới đi được hai bước cả người cô chợt ngã vào một vòng ôm xa lạ. Tiêu Hữu kinh ngạc không kịp hét lên thì môi đã bị chặn lại, cô trừng to mắt nhìn người trước mặt, Giang Xuyên đang... hôn cô?

Hơi thở xa lạ làm cho Tiêu Hữu khó chịu, phút chốc sau khi sợ hãi qua đi, cô dùng hết sức đẩy dụa, đá cậu, đánh cậu, Giang Xuyên lại vẫn không chịu buông cô ra.

Tiêu Hữu tức giận nhìn cậu, tay phải muốn cho cậu một bạt tai nhưng tay ngay lập tức bị Giang Xuyên nắm lấy, cậu lạnh lùng cười nói “Muốn đánh tôi? Chờ cao thêm tí nữa, chân còn ngắn quá...”

”Cậu... cậu...” Đồ chết dẫm này, bình thường chẳng nói chẳng rằng, đến khi nói thì miệng lại rất độc địa.

Mặt Tiêu Hữu đỏ ửng, nghiêm nghị không nói nên lời. Nhớ đến chuyện bị ép hôn, bị chịu nhục, cô lại vô cùng tức giận, hét âm lên “ Đáng ghét... đáng ghét...”

Giang Xuyên nhìn Tiêu Hữu, trên khuôn mặt lạnh lùng xuất hiện một tia cười thú vị.

“Đây là thù lao cậu phải trả tôi hôm nay”

“Chính cậu khiến tôi như thế...”

Nói xong lời này, Tiêu Hữu hận không thể tự cắn đứt lưỡi mình đi. Cô đang nói cái quỷ gì thế này?

Giang Xuyên nheo mắt, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo dường như xuất hiện ý cười. Nhìn khuôn mặt trắng nõn của Tiêu Hữu đang dần dần chuyển sang màu hồng, thực làm cho người ta muốn cắn một ngụm.

Cuối cùng cậu vẫn phải buông tay cô ra, đem cặp khóa lên trên vai, xoay người rời đi. Bóng dáng cao ngất đó trong mắt của Tiêu Hữu không hề đẹp trai gì cả mà chỉ có hai từ đáng ghét mà thôi.

Cô tức giận đứng dậm dậm chân, đang định băng qua đường thì một chiếc xe quen thuộc đã dừng ở trước mặt cô. Bước chân của Tiêu Hữu không kịp được liền dừng lại.

Nỗi đau đớn kia lại dâng lên trong lòng, cô nhìn Giản Chiến Nam từ trên xe bước xuống, khuôn mặt đẹp trai, đôi môi mỏng gợi cảm, ánh mắt chưa bao giờ lạnh nhạt với cô đang nhìn chăm chăm vào đôi môi vừa bị Giang Xuyên hôn lấy.

Nhìn thấy mặt Giản Chiến Nam cau có, ánh mắt lạnh lùng đó khiến Tiêu Hữu đột nhiên có chút sợ hãi, trong đầu cũng từ từ nhớ tới lời anh nói ngày nào, môi của cô chỉ có anh mới được hôn qua...

13. Chương 13

Giản Chiến Nam nghiêm mặt im lặng, lôi Tiêu Hữu vào trong xe, khởi động máy chạy đi, toàn thân là một sự tức giận không nói nên lời. Tiêu Hữu không để ý đến khuôn mặt đen thui của anh, không quan tâm tới ánh mắt lạnh lùng cùng tức giận, cô chỉ nhìn hai bên đường, nhẹ giọng nói “Dừng xe, em phải về nhà”

Giản Chiến Nam đột nhiên quay ngược xe trở lại, dừng ở bên đường. Anh dừng xe bất ngờ như thế khiến Tiêu Hữu không kịp chuẩn bị liền ngã ra sau lưng ghế. Cô còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị anh nắm lấy gáy, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Hai người cứ thế tiến lại gần nhau hơn. Hơi thở của anh nóng rực phả ở trên mặt cô. Đó là hơi thở thật quen thuộc, mang hương vị khiến cho cô khoan khoái nhẹ nhàng, khiến cho tận sâu trong cõi lòng cô dao động, tim nảy lên mạnh mẽ.

Khi thấy trong đôi mắt đen của anh toàn là hình ảnh của mình thì trong lòng cô chợt nhói đau. Vì thế Tiêu Hữu nhắm chặt mắt lại, trong lòng tự nhủ không được nhìn vào cặp mắt đó. Nếu không cô sẽ lại yếu lòng, sẽ không quan tâm đến vấn đề rắc rối giữa hai người nữa và sẽ lại nghe theo lời anh. Cô vẫn còn lo lắng chuyện anh sắp xếp vụ tai nạn để gạt gỡ cô, bản khoản không biết anh có thật sự thích mình hay là không. Nếu tình yêu mà cũng có thể xếp đặt được như thế thì cô càng sẽ phải cố gắng quên anh đi, không được để bản thân mình thất bại.

Giản Chiến Nam tức giận nhìn Tiêu Hữu, trông thấy đôi mắt xinh đẹp của cô nhắm chặt lại, không muốn đối mặt với mình, hàng lông mi dài cong vút hơi run run thật giống như cái lông vũ mỏng manh khiến lòng

anh ngứa ngáy, rất muốn hôn lên khuôn mặt đó. Hơn nữa cơn tức giận vì nhìn thấy cô bị người khác hôn cũng đã giảm đi ít nhiều.

Thế nhưng, khi ánh mắt anh dừng lại trên đôi môi của Tiêu Hữu, dường như anh lại nhìn thấy dấu vết để lại của người con trai khác, hơi thở cũng mang hương vị của người khác, lòng anh thật sự không ưng ý chút nào. Vì thế anh vòng tay ôm cô vào trong lòng thật chặt, giọng lạnh lùng hỏi “Vì sao lại để cho người ta hôn em?”

Tiêu Hữu mở mắt nhìn Giản Chiến Nam, chẳng lẽ khi anh hỏi thì cô sẽ phải trả lời liền hay sao? Cô cũng đã từng hỏi anh, vì sao anh lại tiếp cận cô mà anh đâu có thèm trả lời. Cô chỉ muốn biết trong lòng anh, cô là như thế nào thôi. Anh có thật sự thích cô hay không? Thế nhưng anh lại không muốn nói cho cô biết hoặc có khi anh không thể giải thích được cũng không biết chừng.

Cô còn là học sinh, vẫn còn bé lắm, nên có thể hơi xấu tính một chút, có thể hơi so đo, ích kỷ một chút. Thật ra, cô chỉ là lo lắng xem liệu anh có thích cô hay không mà thôi.

Tiêu Hữu vốn dĩ muốn giữ vẻ mặt trầm lặng nhưng Giản Chiến Nam lại dùng khí thế ép buộc nên cô đành phải trả lời anh. Thế nhưng câu trả lời lại là “Em có quyền không trả lời câu hỏi của anh...”

Giản Chiến Nam mặt xanh mét giận dữ. Không chịu trả lời câu hỏi của anh sao? Anh nhìn cô chằm chằm, giọng lạnh đậm nói.

“Anh nói gì em đã quên rồi sao? Mặc Mặc! Môi của em chỉ có anh mới được hôn, quên hết rồi sao?”

Nói xong, Giản Chiến Nam mang theo dáng vẻ tức giận, hung hăng cúi đầu cưỡng hôn Tiêu Hữu, một tay ôm chặt lấy cô, một tay đặt sau gáy, buộc cô đón nhận nụ hôn của mình.

Nụ hôn của anh như muốn xóa đi hơi thở của tên đàn ông khác. Cái miệng xinh xinh của Tiêu Hữu chỉ có thể tồn đọng lại mùi vị của anh, chỉ có anh mới được hôn.

Cô bé con tinh ranh, lại còn nói đến chuyện quyền này lợi nọ với anh cơ đấy! Anh cần phải xem xét đến việc thiết đặt quân luật với cô mới được.

Anh hôn cô, cướp mất cơ hội hít thở của cô, tuyên bố cho cô biết quyền lực của anh là rất mạnh. Chỉ có điều, cái miệng ngọt ngào kia lại khiến cho anh mất kiểm soát, không thể dứt ra được.

Tiêu Hữu không thể thoát ra khỏi vòng tay anh. Nụ hôn của Giản Chiến Nam rất mạnh mẽ, giống như muốn thiêu đốt cơ thể cô. Cô không phủ nhận rằng mình rất thích nụ hôn của anh, hơi thở của anh. Giấy phút bờ môi kia hôn lấy mình khiến cho lòng cô mất đi cả lý trí cùng cảm giác. Nụ hôn của Giang Xuyên không hề khiến cho lòng cô xáo động như thế, không khiến cho lòng cô đau đớn như thế, thậm chí còn khiến cô thấy không ưng ý chút nào.

Điều này cho thấy trong lòng cô, Giản Chiến Nam đã chiếm một phần rất quan trọng. Chỉ có điều, hiện giờ giữa hai người vẫn còn nhiều rắc rối khó giải quyết. Hơn nữa nơi nhiều người qua lại thế mà làm chuyện này thì thật là mất mặt.

Nụ hôn của anh cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cô vào bụng vậy. Cô không muốn mình trở thành trò cười cho thiên hạ, cô không thích anh cứ thế ép buộc cô.

Tiêu Hữu hung hăng cắn môi anh một cái. Cô thường xuyên bị anh trêu chọc, thế nhưng cô không hề mong muốn nụ hôn kia chút nào.

Giang Xuyên sau khi cưỡng hôn cô xong là chạy mất dép, không cho cô có cơ hội tức giận trong khi Giản Chiến Nam không được may mắn như thế. Môi anh bị Tiêu Hữu cắn một cái thật mạnh. Anh hít sâu, bởi vì đau cho nên đành buông cô ra, bờ môi gợn cảm xuất hiện một tia đỏ của máu tươi.

“Em định giết chồng em à, bé con?”

Giản Chiến Nam nhìn mặt mình qua gương chiếu hậu. Cô bé này, cắn anh mạnh như thế khiến môi sưng cả lên rồi.

Anh quay đầu nhìn Tiêu Hữu thì thấy cô đang có ý định mở cửa xe đi xuống. Giản Chiến Nam nhanh chóng nắm lấy cánh tay mảnh khảnh kéo cô quay người trở lại trên ghế ngồi, hung tợn nói “Em định đi đâu?” Anh gầm nhẹ đồng thời lại cúi người xuống, hôn cô, mặc kệ môi có chút cảm giác đau.

Tiêu Hữu lấy tay đánh lên vai anh ú ớ định nói gì đó nhưng đã bị anh chặn lại bằng nụ hôn cuồng dã, đã thế lại khiến cho anh có cơ hội đưa lưỡi mình chui vào trong miệng cô.

Cô nhú mào, anh không thấy đau hay sao?

Anh không phải là người. Cô mạnh mẽ chống cự đòi lại quyền lợi của mình. Nhưng nụ hôn bá đạo của anh còn mang theo vị máu dần dần lan ra khắp miệng, khiến cô không còn ý muốn muốn giãy dụa nữa.

Cô thấy hối hận vì đã cản anh...

Đúng lúc hai người đang hôn nhau say đắm thì có người đập cửa kính xe. Tiêu Hữu mở mắt, nhìn thấy bên ngoài xe là một anh cảnh sát giao thông. Cô liên tục lấy tay đánh vào người Giản Chiến Nam yêu cầu anh dừng hành động của mình lại và buông cô ra. Cô thấy ngượng vô cùng, muốn cản anh một cái nữa. Thế nhưng vẫn chỉ là muốn thế thôi chứ cũng không dám làm.

Cửa kính xe lại bị đập lần nữa. Giản Chiến Nam lúc này mới buông Tiêu Hữu ra, nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng của cô, đôi môi của cô đỏ ửng lên vì bị hôn. Tất cả đó đều là dấu ấn và hương vị do anh tạo ra.

Đến lúc này, lửa giận trong anh mới bắt đầu tan hết. Anh quay đầu nhìn vị cảnh sát đang đứng bên ngoài, đôi mắt hơi nheo lại. Bị quấy rầy đúng là không thích thú chút nào, cứ để cho hắn đứng ngoài nhìn cho đã mắt đi.

“Mời anh xuất trình giấy tờ xe” Vị cảnh sát lễ phép nói.

Mặt Tiêu Hữu đỏ hết cỡ. Cô không biết có bao nhiêu người nhìn thấy cô và Giản Chiến Nam hôn nhau nữa. Thật là ngại chết đi được. Nhân lúc anh nói chuyện với vị cảnh sát, cô vội vàng mở cửa xe đi xuống.

“Đứng lại!”

Giản Chiến Nam quát một tiếng khiến Tiêu Hữu dừng bước, sau đó anh vội vàng xuống xe định bắt lấy cô nhưng lại bị anh cảnh sát chặn lại. Tiêu Hữu vội leo lên một chiếc taxi gần đấy chạy mấy mà không quay đầu lại nhìn anh lấy một lần.

Giản Chiến Nam vì dừng xe không đúng nơi quy định nên bị phạt, Tiêu Hữu cũng chạy mất. Lúc anh quay lại trong xe nhìn vào gương thấy môi mình bị cô cắn thì nhú nhú mào rồi đột nhiên nở nụ cười. Bé con chắc vẫn bận tâm chuyện anh sắp xếp để gặp cô, lại còn cản anh một cái. Xem ra anh phải tốn không ít thời gian để dỗ dành cô rồi.

Giản Chiến Nam cười sảng khoái, quên mất miệng đang bị đau nên một chút sau liền nín lại, khởi động xe chạy đi.

Đang lái xe trên đường, Giản Chiến Nam lại nhớ tới cảnh Tiêu Hữu bị cậu nam sinh lạ lẫm kia hôn. Mặt anh lại hiện lên chút lo lắng. Giang Xuyên – đừng có khiêu khích sự nhẫn nại của ta. Ánh mắt Giản Chiến Nam lóe lên một tia phức tạp, xe cũng chạy nhanh hơn, hướng về nhà.

14. Chương 14

Hôm sau, Giản Chiến Nam đến công ty đột nhiên thu hút không ít ánh mắt của mọi người, cũng khiến cho tất cả nhân viên đều tùm tùm lại mở cuộc thi đoán mò, đơn giản chỉ vì môi anh bị Tiêu Hữu cắn hơi sưng lên như có hạt đậu trên đó.

Anh vốn là người đáng chú ý nhất, hiện tại lại càng đáng chú ý hơn, chỗ bị cắn lại khiến quần chúng tưởng tượng... đủ cảnh.

Chủ tịch không biết đêm qua... gay cấn đến mức nào đây? Nhất định là rất kịch liệt, đối phương chắc chắn là rất sung sức mới khiến ột người mạnh mẽ như Giản Chiến Nam mà còn phải thọ thương.

Có điều anh chỉ cần liếc mắt một cái, mọi người đã vội thức thời dời đi ánh mắt tò mò của mình sang chỗ khác, không dám nhìn chăm chăm vào môi Giản Chiến Nam nữa.

Thư kí đi tới, thấy Giản Chiến Nam bị thương chỉ hơi hơi kinh ngạc một chút, sau đó vẫn khôi phục thái độ bình thường “Chủ tịch, phó tổng giám đốc ngân hàng ACB đang chờ ngài ở văn phòng ạ!”

Giản Chiến Nam chỉ ừ một tiếng, hướng văn phòng đi đến, các nữ nhân viên bên ngoài nhìn theo bóng dáng của anh lại bắt đầu ghé tai vào nhau, rầm rầm rì rì.

“Haizzz...! Mọi người nói xem có phải đêm qua chủ tịch ở chung với cô gái kia không?”

“Cô bé kia á?”

“Chắc không phải đâu, cái loại phát dục chưa xong đó làm sao có thể khiến chủ tịch kích động như vậy được?”

“Nhất định là nữ nhân rất nảy nở...”

Hàng loạt từ ngữ được phỏng đoán đến tận sao Hỏa đã truyền đi khắp công ty.

Giản Chiến Nam bàn việc xong với phó tổng giám đốc ngân hàng lại tiếp tục bận rộn.

Lúc xong việc nhìn lại đã là giữa trưa, anh khẽ nhú mày, đầu lưỡi không kìm được lại liếm qua chỗ môi bị thương, trong đầu nhớ tới nụ hôn kích thích ngày hôm qua và dáng vẻ tức giận của Tiêu Hữu. Cô bé này, chắc đến bây giờ vẫn còn rất giận dữ, anh nhếch môi cười rồi đứng dậy, lấy chìa khóa xe và đi ra ngoài.

Tiêu Hữu ăn cơm trưa xong, vừa mới ra khỏi quán thì di động chợt vang lên. Cô vội lấy điện thoại trong túi ra thì nhìn thấy hai chữ ‘Anh Nam’, đại não cô không kìm được diễn lại trận chiến kịch liệt hôm qua trong xe, mặt cô lại đỏ lên. Cô do dự không biết có nên tiếp cuộc gọi hay không, bước chân cũng đã dừng lại.

Có lẽ là bởi vì do dự quá lâu nên màn hình di động lại đen thui. Trời đất! Hết pin. Hôm qua hoảng hốt quá nên quên sạc, à không phải, mấy ngày nay đầu cô đều hoảng hốt sắp loạn lên rồi.

Tiêu Hữu đặt di động vào trong túi không quan tâm, không ngờ vừa đi được hai bước đã thấy phía sau như có ai đó nhìn chăm chăm mình. Người cô nhanh chóng bị một bàn tay cứng rắn ôm lấy. Tiêu Hữu còn chưa kịp la toáng lên đã nghe thấy giọng nói quen thuộc phía sau “Dám ngắt điện thoại của anh hả?”

Giọng nói trầm thấp vang lên bên tai, hơi thở quen thuộc phả ra bên má cô, không cần quay đầu nhìn cũng biết là ai. Tiêu Hữu sợ hãi như vậy, chứng tỏ vấn đề tồn tại giữa hai người chính là anh không giống với người bình thường ở nhiều điểm.

Thân thể cô bị một đôi tay mạnh mẽ xoay lại đối diện với anh, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của anh lại khiến cô có chút bất mãn, môi anh... Ừm... bị cô cắn không nhẹ. Có điều sao cô lại cảm thấy miệng anh càng thêm gợi cảm khi có vết thương này. Cô... hết thuốc chữa rồi.

Giản Chiến Nam từ trên cao nhìn xuống, đôi mắt đen thâm trầm soáy sâu vào ánh mắt Tiêu Hữu đang dừng trên đôi môi bị thương của mình. Không kìm được liền cúi đầu tới gần cô hơn, giọng khàn khàn nói “Có vừa lòng với kiệt tác của em không?”

Tiêu Hữu chớp chớp mắt ngả đầu ra sau cách xa hơi thở của anh, thể nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn đã trở nên ửng đỏ mê người. Cô có vẻ không mấy tức giận nói “Anh có vẻ rất hài lòng”

“Nhờ phúc của em, hôm nay trong công ti có rất nhiều người quan tâm miệng anh bị thương như thế nào”

Giản Chiến Nam không kìm được liền động thủ, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt xinh xắn hồng hào của cô, hài hước nói “Muốn biết anh trả lời như thế nào không? Mặc Mặc?”

Tiêu Hữu biết anh chuẩn bị khi dễ mình, cô vội vàng đẩy tay anh ra xoay người bước đi “Tôi vội lắm, không cần biết”

Anh có thể có lời gì hay ho chứ?

Đôi chân dài của Giản Chiến Nam chỉ sải hai bước, Tiêu Hữu đã bị ôm gọn trong lồng ngực vững chắc của anh, cô ngược khuôn mặt ủ rũ lên nhìn “Giản chủ tịch, xin anh từ bi một chút được không? Tôi vẫn là học sinh, còn phải đi học, phải đi thi, không có rảnh giống anh”

“Giản chủ tịch! Hử?” Giản Chiến Nam sắc mặt lạnh lùng, cúi đầu hung hăng cắn vào môi Tiêu Hữu một chút. Cô hít sâu một hơi vì đau, không tìm được đưa tay sờ lên chỗ bị thương, suýt thì bật khóc.

“Đồ đáng ghét, toàn bắt nạt người khác” Nắm đấm không ngừng đánh thùm thụp vào ngực anh.

Giản Chiến Nam lại vươn tay nắm lấy bàn tay đang đánh người của Tiêu Hữu trong lòng, nhú mày nói “Em cũng biết đau sao? Hôm qua cắn anh có biết đau lòng không?”

“Đối đãi với người xấu tuyệt đối không thể mềm lòng” Tiêu Hữu nhú mày, miệng nói ra lời đối đầu với kẻ địch.

Giản Chiến Nam bị dáng vẻ đáng yêu của Tiêu Hữu làm cho bật cười run run cả người, không nói câu nào liền kéo cô đến bên cạnh xe anh định đẩy cô vào trong, Tiêu Hữu đột ngột kháng nghị.

“Anh Nam! Anh có lý một chút được không? Em thật sự còn phải đi học, sắp trên rồi”

“Đến chỗ này chút đã, sẽ không mất nhiều thời gian của em đâu”

Giản Chiến Nam không nói đến câu thứ hai liền mở cửa xe ra, đẩy Tiêu Hữu vào. Bản thân anh cũng lên cửa xe phía bên kia khởi động lái đi.

Tiêu Hữu theo Giản Chiến Nam đi đến trường trung học tốt nhất thành phố, hai người im lặng sánh bước tới lễ đường của ngôi trường. Không gian rộng lớn, tĩnh lặng vô cùng, chỉ có cô và Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu không hiểu vì sao anh lại muốn dẫn cô tới nơi này.

Quay đầu lại nhìn, chỉ thấy tầm mắt của anh chăm chăm hướng về sân khấu đằng trước, đôi mắt đen thâm trầm, dường như đang nhớ lại thứ gì đó trong quá khứ. Tiêu Hữu muốn hỏi nhưng lý trí vẫn ngăn cô làm điều đó, có lẽ không muốn ngắt ngang suy nghĩ của anh đi.

Lúc lâu sau Giản Chiến Nam mới lên tiếng.

“Còn nhớ nơi này không?”

Tiêu Hữu gật đầu” Nhớ”

Đây chính là chỗ cô tham dự cuộc thi tiếng hát hay toàn thành phố, lúc đó cô đã đoạt giải nhất.

Giản Chiến Nam kéo tay Tiêu Hữu tìm một chỗ vắng ngồi xuống, vươn tay chỉ vào vị trí cây micro đang nằm giữa sân khấu. “Ngày đó, em đứng ở chỗ đó, tràn ngập tự tin, tinh thần thoải mái, chiếc đầm màu trắng, mái tóc thả dài buông lỏng chỉ dùng một chiếc nơ hình con bướm hồng nhạt vén nhẹ lên, ánh mắt em trong vắt như hồ nước không gợn sóng, giọng hát trong trẻo, em tựa như một thiên thần...”

“Ngày hôm đó... Anh cũng ngồi ở đây” Tiêu Hữu quay sang nhìn Giản Chiến Nam, ánh mắt anh chăm chú, thâm tình này là vì cô, nỗi u ám khó chịu trong mấy ngày qua đột nhiên đều bay hết trơn.

Tiêu Hữu lần đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Giản Chiến Nam như thế này, không giống như trước đây, ánh mắt anh dịu dàng đầy yêu thương. Lần đầu tiên nghe thấy lời bộc bạch của anh, lần đầu tiên nhìn thấy hình bóng của mình trong mắt anh, lần đầu tiên cô hiểu được ý nghĩa của câu nói ‘con gái yêu bằng đôi tai’.

“Mặc Mặc!” Giản Chiến Nam quay đầu lại nhìn về phía Tiêu Hữu, tay anh nắm lấy tay cô, tầm mắt hai người giao nhau

“Từ sau lần đó anh không thể nào quên được em. Anh biết! Anh muốn em, Mặc Mặc”

Ánh mắt chăm chú của Giản Chiến Nam làm ặt Tiêu Hữu đỏ lên, anh là đang tự thú có phải hay không? Bởi vì lý do này nên mới dùng cái cách thô bỉ như thế để có cơ hội xen vào cuộc sống của cô?

Nghĩ đến đây Tiêu Hữu có chút oán giận nói “Nhưng lần đó làm em đau lắm...”

15. Chương 15: Chương 15

Giản Chiến Nam mân mê cái đôi môi mềm mại của Tiêu Hữu một chút rồi lại mãnh liệt hôn lấy, sau đó mới thì thào nói trong hơi thở gấp gáp “Sau này anh sẽ bồi thường cho em nhiều hơn, được không?”

Tiêu Hữu nhìn sâu vào đôi mắt đen láy của Giản Chiến Nam mà lòng xao động. Anh thích cô là được rồi. Vì thế, lần đầu tiên trong đời cô chủ động vòng tay ôm lấy Giản Chiến Nam, cảm cô đặt trên vai anh “Sau này chúng ta sẽ không nói dối, không lừa gạt nhau nữa có được không?”

“Tất nhiên” Giản Chiến Nam cũng ôm chặt lấy cô “Mặc Mặc, không giận anh nữa phải không?”

Tiêu Hữu nở nụ cười tinh ranh nhưng Giản Chiến Nam vẫn không thể nhìn thấy.

“Được thôi, có thể không giận nữa. Tuy nhiên anh phải thực hiện một yêu cầu của em thì em mới tha thứ cho anh”

Giản Chiến Nam đẩy Tiêu Hữu ra, nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của cô, môi hơi vểnh lên “Bé con, nghĩ cách gì để trừng phạt anh đây?”

Mắt Tiêu Hữu nháy vài cái, đưa tay chỉ lên phía trên sân khấu “Anh hát cho em nghe đi”

“Khụ...”

Giản Chiến Nam ho sặc sụa. Anh đã hai mươi bốn tuổi đầu rồi chứ có còn là thằng nhóc con mười bốn tuổi đâu. Cái hành động ngây thơ như thế này anh sẽ không bao giờ làm. Vì thế đành làm mặt nghiêm lại nói với cô “Mặc Mặc, muộn giờ học rồi...”

Gương mặt xinh xắn của Tiêu Hữu cũng tỏ ra vẻ khá là nghiêm túc “Tốt thôi, anh quả thật là không có chút thành ý nào cả”. Cô nói xong liền đứng dậy, giọng đều đều nói “Em phải xét lại xem có nên tha thứ cho anh hay không, còn tùy tình hình như thế nào nữa...”

Rõ ràng cô muốn cho anh phải biết rằng đau một chút còn hơn là vất vả dài dài.

Giản Chiến Nam tao nhã đứng lên, khuôn mặt tuấn tú hiện lên nét cười thâm trầm mà mê hoặc, bước từng bước tiến về phía sân khấu.

Ánh mắt cô dõi theo dáng hình nam tính của anh, nhìn thấy anh bước từng bước dài lên trên bục gỗ sân khấu, thẳng người ở nơi cô từng đứng đó để biểu diễn, thân hình anh cao lớn như một bức tượng.

Anh chỉ lẳng lặng đứng đó mà đã rất khí thế đàn ông. Tiêu Hữu mê muội nhìn ngắm con người vĩ đại trước mắt, mỉm cười và chờ đợi.

Khán giả của Giản Chiến Nam chỉ có Tiêu Hữu, vì thế anh hắng giọng lấy hơi, mở miệng hát...

Em có một đôi mắt dường như biết nói

Lòng của em lại vô cùng trong sáng

Anh vốn không biết trời cao đất rộng như thế nào

Lại luôn bị nụ cười của em mê muội

Đôi mắt em thâm tình nhìn anh

Như ma lực làm tan chảy cả băng tuyết

Chưa bao giờ anh cầu xin bất kỳ điều gì

Vẻ đẹp của em luôn khiến anh không thể nhìn đi hướng khác

Vì sao anh vẫn không thể tránh khỏi bức tranh đẹp này?

Thế giới của anh bao giờ thì...

Chẳng biết tự bao giờ đã không phân biệt được ngày và đêm

Mọc rồi lặn cũng chỉ vì nhớ em

Anh âm thầm yêu em

Mà không dám nói cho em biết...

Bài hát “Len lén yêu em” của Vương Kiệt được Giản Chiến Nam hát khiến cho đến bây giờ Tiêu Hữu mới biết giọng anh thật hay. Nếu so sánh với ca sĩ thì cũng không thể phân biệt cao thấp. Giọng anh nghe thật cảm động, thâm tình, có chút tang thương, lại trầm thấp mà tinh tế.

Giống như lời bài hát, ánh mắt anh vô cùng thâm tình, có ma lực làm tan băng tuyết. Chỉ là giờ đây, đôi mắt đỏ của Giản Chiến Nam lại đang đánh tan trái tim thơ ngây của người con gái trước mặt. Tiêu Hữu lấy di động ra thu thời khắc quan trọng này, đồng thời cô cũng khắc cốt ghi tâm trong lòng cũng như trong đầu hình ảnh bây giờ của anh.

Khoé mắt cô đột nhiên có cảm giác ươn ướt. Trái tim Tiêu Hữu hướng về phía Giản Chiến Nam, bao bọc, quấn quýt lấy anh, say mê giọng hát rung động lòng người của anh, ánh mắt anh thâm tình, giống như muốn hút đi linh hồn của cô.

Tiêu Hữu vẫn đang say mê nhìn thì bị giật mình bởi những tiếng vỗ tay. Cô quay đầu lại liền nhìn thấy ở cửa lễ đường có rất nhiều người đã đứng đầy từ lúc nào. Phần lớn bọn họ là nữ sinh, đang dùng ánh mắt sùng bái, hâm mộ, yêu thương nhìn chằm chằm vào Giản Chiến Nam của cô.

Tiếng hát ngừng lại. Giản Chiến Nam hướng Tiêu Hữu hơi cười cười. Đó là hành động giúp cô lấy lại thần trí đủ để thể hiện mị lực của anh. Anh chậm rãi đi xuống phía dưới, thông dong tao nhã nhưng cũng tràn đầy khí thế. Giản Chiến Nam bước đến bên cạnh Tiêu Hữu, nắm lấy tay cô rồi đi trong ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người.

Trên đường trở lại trường, hai người đều không hề hé môi. Mãi cho đến khi tới chỗ trạm xe buýt cách trường học không xa lắm, Giản Chiến Nam mới hỏi cô “Có đạt tiêu chuẩn không?”

Tiêu Hữu không nói gì, cúi người hôn nhẹ lên má Giản Chiến Nam “Hôm nay anh biểu diễn rất xuất sắc, bạn trai của em à!”

Tiêu Hữu nói xong liền mở cửa xe. Cô giống như con bướm, xoay người bỏ chạy chỉ để lại nụ hôn nhẹ nhàng cùng với mùi hương cơ thể thoang thoảng quen thuộc ở lại.

Bạn trai của cô? Anh chợt ngây người. Chỉ một nụ hôn nhẹ của Tiêu Hữu cùng với câu nói có chút hài hước mà đã khiến cho cõi lòng anh xốn xang như thế. Anh muốn... Thân thể anh đột nhiên lại nóng như lửa đốt. Giản Chiến Nam nhìn theo bóng dáng Tiêu Hữu đang gấp gáp chạy đi rồi dần khuất sau cánh cổng trường. Yêu tinh! Anh khề nguyên rửa một câu trong lòng rồi cũng khởi động xe rời đi.

Rõ ràng đang là thu mà sao đâu đó lại xuất hiện hơi thở ẩm áp, mát lạnh của mùa xuân vậy?

Trong chuyện tình cảm chắc chắn sẽ có sóng gió, mâu thuẫn, mãnh liệt, êm đềm. Tiêu Hữu cũng thế nhưng điều may mắn là mâu thuẫn của cô rất nhỏ, mà lại rất dễ hóa giải.

Tuy nhiên cách tiếp cận cô của Giản Chiến Nam có chút ngoài dự tính. Hơn nữa, Tiêu Hữu cũng là lần đầu tiên cảm thấy anh làm việc rất quyết đoán, chính xác, nhưng là không một ai có thể ngăn trở nếu như anh muốn làm một điều gì đó.

Thích đã chuyển dần thành yêu. Cho dù anh có khuyết điểm cũng có thể hóa thành ưu điểm. Tiêu Hữu có thể lựa chọn cách không quan tâm, cũng có thể là yêu anh đến mù quáng, hay đơn thuần chỉ là bất chợt liếc qua. Tóm lại, cô chọn cách cứ nhắm mắt để ọi việc qua đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên sẽ thẳng.

Cô không muốn buông tay anh bởi vì không biết tự lúc nào, cô đã trầm luân trong ánh mắt đen láy lẳng lẳng như một hồ nước sâu nhưng cũng đầy nguy hiểm.

Tất cả lại giống như trước kia, ngoại trừ những lúc buổi trưa gặp mặt nhau ra, cùng nhau ăn cơm, lúc không gặp nhau thì gọi điện thoại. Những việc nhỏ nhặt như thế khiến cho tình cảm thêm đậm đà, trái tim cũng càng gần nhau hơn. Tình yêu này khiến cho Tiêu Hữu có cảm giác như cô đang sống trong mật ngọt.

Chớp mắt một cái, ngày Quốc Khánh đã tới rồi. Hôm nay là ngày học cuối cùng, ngày mai sẽ được nghỉ học. Tiêu Hữu thiết nghĩ cô sẽ có nhiều cơ hội được gặp Giản Chiến Nam vào dịp lễ này. Chắc chắn Giản

Chiến Nam cũng nghĩ như cô.

Cuối buổi học, ba Tiêu Hữu đã đứng đợi trước cổng trường. Hôm nay ba cô có chút đặc biệt, giống như ông đang vui mừng vì một điều gì đó. Đường như ông có điều gì đó đang giấu cô. Cô hỏi ba có phải có chuyện gì vui hay không nhưng ba cô vẫn không hé môi. Tiêu Hữu cũng không mở miệng hỏi thêm nữa.

Về tới nhà, Tiêu Hữu nhìn vào phòng khách thì nhìn thấy có một người đàn ông đang nói chuyện cùng với mẹ cô. Đã lâu rồi mẹ không cao hứng như vậy, những nếp nhăn trên mặt bà dường như cũng đang mỉm cười.

Người đàn ông đó quay đầu lại, nhìn về phía cô. Tiêu Hữu lúc này mới nhìn rõ mặt người anh ta, gương mặt tuần tú quen thuộc đập vào mắt. Cô nhất thời ngây ngẩn cả người. Mãi cho tới khi người anh ta đó đứng lên, dang rộng hai tay, dịu dàng cười, gọi tên cô “Tiêu Hữu!”

“Cậu!”

Tiêu Hữu vui sướng kêu lên một tiếng, chạy ào nhào vào trong vòng tay của người đàn ông đó “Cậu! Cậu! Thật sự là cậu rồi!”

16. Chương 16

Tiêu Hữu đã sáu năm chưa gặp cậu rồi, hiện giờ cậu không còn là cậu chàng tinh nghịch năm đó nữa mà đã trở thành một người đàn ông trưởng thành chính chắn, cao lớn, trên khuôn mặt đẹp đẽ nhưng có chút bi thương khó hiểu. Mà cô cũng không còn là tiểu nha đầu hay khóc nhè nữa, mười bảy tuổi, cô đã là một thiếu nữ xinh đẹp.

Lăng Việt Nhiên hơn cô chín tuổi. Ấn tượng trong cô, cậu vừa là người cậu đáng kính lại vừa là người bạn thân cùng quây phá bao năm. Ở cùng một khu nhà, lúc ấy bà ngoại vẫn còn sống. Cậu từ nhỏ cũng rất thương cô, hai người dường như gắn liền nhau như hình với bóng.

Lăng Việt Nhiên từ nhỏ quan hệ đã tốt lắm, học tập càng tốt hơn, bởi vì dáng vẻ cao ráo đẹp trai lại lạnh lùng nên rất nhiều nữ sinh đều vây quanh anh. Bởi thế Tiêu Hữu là đối tượng để các nữ sinh lấy lòng. Những nữ sinh này trước mặt Lăng Việt Nhiên thì bảo cô là tiểu công chúa đáng yêu, sau lưng Lăng Việt Nhiên lại len lén nói cô là cái đuôi bám lấy Lăng Việt Nhiên.

Có điều cho dù thế nào đi nữa thì Lăng Việt Nhiên vẫn rất cưng chiều cùng sủng nịnh cô, cho đến mùa hè năm cậu 20 tuổi, cô từ trường học về nhà rất cao hứng chợt thấy cậu đang định cùng bạn bè đi đâu đó chơi. Tiêu Hữu khẳng khái muốn đi cùng, đó là lần đầu tiên Lăng Việt Nhiên không cho cô đi theo.

Cô làm nũng gọi cậu ơi... cậu à... đưa cháu đi với... bộ đáng đường muốn khóc đến nơi. Thực ra thì cô luôn biết, cậu không bao giờ đành lòng để cô khóc.

Cuối cùng cậu giao cho cô một nhiệm vụ nho nhỏ, bảo cô đi ra cửa hàng bách hoá ở gần nhà mua một bao thuốc lá trở về rồi sẽ cho cô đi theo.

Lăng Việt Nhiên hai mươi tuổi đã bắt đầu biết hút thuốc, sau một lần bị bà ngoại phát hiện cho nên mấy người bán thuốc đều bị bà yêu cầu không được bán thuốc cho Lăng Việt Nhiên, bà ngoại quản rất nghiêm khắc, không bao giờ đồng ý cho cậu hút thuốc.

Lúc ấy cô mới mười một tuổi, cũng bởi vì Lăng Việt Nhiên chưa bao giờ lừa dối cô, cho nên Tiêu Hữu cứ thế cuốc bộ làm theo. Thế nhưng lúc cô trở về đã không thấy Lăng Việt Nhiên đâu cả, cậu chỉ để lại tờ giấy nói khi về sẽ đưa cô đi ăn. Tiêu Hữu tức giận, nhiều ngày sau cũng không thèm nói chuyện với Lăng Việt Nhiên, sau đó cho dù Lăng Việt Nhiên dỗ dành thế nào cô cũng không chịu hé môi nói với cậu nữa lời.

Tối hôm đó cô đi ngủ sớm, nghe thấy có tiếng gõ cửa, còn có tiếng cậu gọi cô, nhưng cô vẫn không lên tiếng. Cuối cùng cửa bật mở ra, cậu bước vào, cô lại giả vờ như đang ngủ say. Cậu hỏi “Mạc Mạc đang ngủ à?”, cô không có lên tiếng trả lời, cô vẫn giận dỗi như trước, hai ba ngày sau cô sẽ lại gọi cậu ơi... cậu à như không có chuyện gì.

Thế nhưng cô không ngờ sau hôm đó cô không nhìn thấy cậu nữa, chỉ còn lại chú mèo hello kitty cậu tặng để trên đầu giường.

Bởi vì không tìm thấy cậu nên Tiêu Hữu đã khóc ròng rã mấy ngày. Cô rất hối hận vì đã giận dỗi với cậu, bà ngoại và mẹ cũng khóc theo, bố cũng không tránh khỏi buồn rầu. cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hỏi mẹ thì mẹ bảo cậu đi làm ăn xa, rồi sẽ về.

Sau đó gia đình cô chuyển nhà, không lâu sau thì bà ngoại qua đời, cô cũng dần dần lớn lên, mất liên lạc với cậu, không biết cậu đã đi đâu, làm gì. Giờ cậu đã trở lại, chuyện này đối với thành viên trong nhà mà nói là chuyện vui rất lớn, chỉ tiếc bà ngoại không thể nhìn thấy cậu. Tiêu Hữu ôm chặt Lăng Việt Nhiên khóc rống lên như trút hết sự nhớ nhung mấy năm qua. Đường như quay lại trước đây “Cậu à! Lần sau cậu không được bỏ đi mà không nói tiếng nào hết, biết chưa?”

Lăng Việt Nhiên vỗ vai Tiêu Hữu cười rất ôn nhu “Không đâu, chẳng phải cậu đã trở về rồi sao?”

Ngày hôm nay Tiêu Hữu cực kì cao hứng, mẹ cũng rất vui vẻ mà không đi đánh mạt chược nữa, còn bố uống rất nhiều rượu, thi thoảng lại cạ với cậu vài chén, không khí trong nhà rất náo nhiệt. Sau khi nói chuyện xong, cậu và mẹ đột nhiên muốn đến thăm mộ của bà ngoại.

Lúc bà ngoại mất không có cậu bên cạnh, bà không nhắm nổi mắt, trước khi đi còn gọi tên của cậu. Nói đến bà ngoại là mẹ cô lại bắt đầu mất hồn, cậu lại uống rượu ừng ực như điên.

Uống đến gần nửa đêm, mẹ phải đi chăm sóc bố trong khi Tiêu Hữu cùng Lăng Việt Nhiên đứng ở ngoài ban công ngắm sao ôn lại những chuyện trước đây, đồng thời hỏi thăm mấy năm nay Lăng Việt Nhiên đi đâu, ở nơi nào, cuộc sống ra sao.

Lăng Việt Nhiên trả lời rất đơn giản như lad đang dấu diếm điều gì đó. Tiêu Hữu đã lớn rồi, có thể tự nhiên nhận thấy Lăng Việt Nhiên ngập ngừng, lưỡng lự trong lời nói. Mỗi người lại có những điều không muốn nói ra cho người khác biết, cô cũng không muốn hỏi nhiều, chỉ cần hiện tại cậu đã trở về là tốt rồi. Hơn nữa, về sau cậu sẽ không còn đi nữa, bốn người một nhà ở cùng với nhau thật như trong mơ. Nói chuyện đến mệt lả thì hai người mới trở về phòng mình nghỉ ngơi.

Nơi bà ngoại an nghỉ là nghĩa trang An Bình, nó nằm ở một thành phố nhỏ cách thành phố nơi Tiêu Hữu sống khoảng hơn sáu tiếng đi xe. Cậu nhìn thấy phần mộ của bà liền quỳ sụp xuống đất, chỉ gọi một tiếng mẹ mà không nói thêm một lời nào. Cô nhận ra cậu có bao nhiêu khó khăn cùng khổ sở không nói nên lời.

Tiêu Hữu và mẹ thấp hươu cho ông ngoại bà ngoại, cậu đã quỳ rất lâu trước phần mộ hai người. Lúc về thì cô và mẹ về trước, còn cậu nói muốn ở lại để trò chuyện với ông bà ngoại thêm chút nữa. Cô biết cậu có rất nhiều chuyện muốn nói với hai người, hôm nay tất cả mọi người đều có chút cảm giác bị thương trong lòng.

Thương tiếc qua đi, người còn sống luôn phải cười để đối mặt với tương lai. Chớp mắt đã ở đây được năm ngày, thăm người thân xong cũng tiện thể đi tham quan chút xíu.

Những ngày này chỉ có Tiêu Hữu và Lăng Việt Nhiên đi ra ngoài dạo phố, bố mẹ lấy lí do không thích đi để ở lại khách sạn trải nghiệm thể giới riêng của hai người. Lúc đến ngã tư đông đúc có một cô gái cản đường Lăng Việt Nhiên và cô, ánh mắt cô bé nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú của Lăng Việt Nhiên “Anh, chị hãy đến đây xem một chút đi... Ảnh cưới chỗ chúng tôi là giá cả ưu đãi nhất, hơn nữa kĩ thuật lại cực kỳ tốt... Ngoài ra còn có rất nhiều khuyến mãi khác nữa...” Cô bé nói huyên thuyên một hồi không cho hai người rời đi.

Tiêu Hữu lúng túng, rõ ràng là cô gái này đã nhầm tưởng rằng cô là bạn gái của Lăng Việt Nhiên, vội vàng vàng rút tay mình ra khỏi khuỷu tay cậu “Chúng tôi là người thân, đây là cậu của tôi, sao có thể chụp ảnh cưới được? Ngại quá, làm phiền cô rồi!”

Sắc mặt Lăng Việt Nhiên thay đổi một chút, cuối cùng lại dịu dàng mỉm cười rời đi cùng cô.

Chơi suốt một ngày mệt mỏi, trở về khách sạn ăn cơm tối. Tiêu Hữu tắm rửa xong đã sớm lên giường, lúc muốn nói chuyện với Giản Chiến Nam thì điện thoại lại đột nhiên vang lên. Cô nhìn thấy hai chữ ‘Anh Nam’

nhấp nháy trên màn hình thì tâm trạng bỗng vui tươi hẳn lên, vội vàng bắt máy rồi chui vào sâu trong chăn vì sợ bị nghe trộm.

”Khi nào mới trở về?” Giọng nói của Giản Chiến Nam có chút buồn bực, câu cửa miệng đã hỏi cô khi nào thì về. Vốn dĩ tưởng rằng Tiêu Hữu được nghỉ lễ sẽ dành cho anh một chút thời gian để cả hai được bên nhau. Bây giờ thì hay quá rồi, vừa được nghỉ liền cao bay xa chạy không cho anh nhìn thấy được một chút thân ảnh của cô.

”Khoảng... hai ba ngày nữa” Tiêu Hữu khe khẽ trả lời.

”Chơi vui không?”

”Cũng không tệ lắm, phong cảnh rất đẹp, khí hậu lại cực kỳ tốt, nhưng mà... có một chút không tốt lắm...”

”Không tốt?”

Tiêu Hữu ai oán lí nhí trong miệng ”Đúng vậy, chính là... anh không tốt”

”Anh?” Giản Chiến Nam hừ lạnh một tiếng ”Em được lắm. Đi chơi không biết đường về anh không nói, đã vậy còn dám đổ tội cho anh sao? Về nhà anh sẽ xử lí em”

”Anh không tốt. Bởi vì nhớ anh... nên chơi cũng không vui” Tiêu Hữu khe khẽ nói ”Anh Nam! Em rất nhớ anh”

17. Chương 17

Sáng hôm sau, trong lúc Tiêu Hữu vẫn còn đang mơ mơ màng màng ngủ, mẹ cô – Lăng Nguyệt Hồng đã gọi cô dậy ăn bữa sáng, sau đó ba cô lại nói là muốn cùng cả nhà đi chơi. Cô định nói với ba mẹ là muốn ở lại nghỉ ngơi một ngày cho tinh thần phấn chấn hơn, cô thật sự rất là mệt mỏi, chỉ muốn ngủ mà thôi. Thế nên cô chui sâu vào trong chăn lắc lắc đầu nói ”Ừm... con đi đâu... con muốn ngủ thôi. Mẹ cùng ba và cậu đi với nhau là được rồi, con sẽ ở nhà ngủ...” Mẹ Tiêu Hữu nhìn bộ dạng mơ mơ màng màng của cô nên đành tha cho ”Được rồi, được rồi. Con ngủ một chút nhớ dậy ăn sáng đấy!” Mẹ cô nói xong liền đứng dậy đi ra khỏi phòng cô. Ở bên ngoài, ba cô cùng với Lăng Việt Nhiên đã chờ sẵn.

”Mạc Mạc vẫn còn đang ngủ sao?” Khuôn mặt như ngọc của Lăng Việt Nhiên thoáng nở lên một nụ cười, sống mũi cao tạo cho khuôn mặt đáng vẻ dịu dàng mà cương nghị, ánh mắt luôn nhàn nhạt không quan tâm, cả người toát ra sự trầm ổn mà đầy thu hút người khác.

Lăng Nguyệt Hồng cười cười ”Cứ kệ con bé, để cho nó ngủ thêm chút nữa, chúng ta đi ăn sáng thôi”

Lăng Việt Nhiên do dự một chút, liếc mắt nhìn qua cửa phòng của Tiêu Hữu, cuối cùng vẫn là đi ra ngoài cùng chị mình và anh rể. Còn Mạc Mạc vẫn là ngủ rất thoải mái, không hề muốn tỉnh lại. Thậm chí cô còn có một giấc mộng rất đẹp. Cô mơ thấy khuôn mặt tuấn tú như họa của Giản Chiến Nam, ngũ quan đều rõ ràng, tuấn mỹ. Đôi mắt sáng đen nhìn cô chăm chú giống như muốn nuốt chửng lấy cô vào bụng. Anh giang hai cánh tay, chờ đợi cô chạy đến ngã đầu vào trong lồng ngực rắn chắc nhưng đầy ấm áp của mình. Chỉ có điều lúc cô chạy đến chỗ anh, Giản Chiến Nam lại chơi xấu cô, cả thân mình vững trãi của anh chợt biến mất khiến cô chập hụt. Cô hoảng hốt vì chẳng thấy anh đâu, nhưng một lúc sau, anh đã đứng ở phía sau cô cười thật tươi, đôi môi mỏng gợi cảm hơi nhếch lên, rất mê người. Tiêu Hữu vẫn đang còn chìm đắm trong giấc mơ thì đúng lúc đó di động vang lên khiến cô tỉnh giấc vì bị quấy rầy. Tiêu Hữu không muốn tỉnh lại thế nhưng cơn buồn ngủ vẫn nhanh chóng bị xua tan bởi tiếng chuông đáng ghét kéo cô trở về thực tại. Cô nhíu mày, lấy tay quờ quạng di động đang đặt trên đầu giường. ”Ai thế?” Tiêu Hữu nhắm hai mắt mơ mơ màng màng nói ”Mạc kẹ người là ai, làm phiền nửa tiếng sau hãy gọi lại...” Cô muốn tiếp tục nằm mơ. ”Mạc Tiêu Hữu, em dám tắt điện thoại?” Bên kia di động vang lên giọng nói đầy uy hiếp cùng lửa giận của Giản Chiến Nam.

”Anh Nam?” Tiêu Hữu nghe thấy tiếng của Giản Chiến Nam liền tỉnh ngủ hẳn, cặp mắt đang lim dim cũng trừng mở to, đôi môi mỏng đỏ hiện ra nụ cười lười biếng.

”Xuống giường, ra ngoài này” Giọng nói của Giản Chiến Nam như ra lệnh khiến cô không thể không nghe theo.

“Cái gì?” Tiêu Hữu nhất thời không kịp tiêu hóa. Làm sao anh biết là cô vẫn đang nằm trên giường, mà đi ra ngoài để làm gì?

Giản Chiến Nam trầm giọng nói “Ngoài cửa, có quà tặng cho em, nhanh lên”

Cái gì? Ngoài cửa? Tiêu Hữu lồm cồm ngồi dậy, anh nói đùa sao? Mặc dù hơi nghi ngờ nhưng cô vẫn bước xuống giường, dép cũng chẳng kịp mang, cứ thế chân trần gấp gấp chạy ra ngoài.

Đi tới trước cửa, Tiêu Hữu liền thấy có một cái túi rất đẹp, phía trên gim một chiếc nơ hình con bướm. Là Giản Chiến Nam gọi điện thoại đặt hàng mang đến cho cô hay sao? Tiêu Hữu nghi hoặc mở cửa, chưa kịp thấy rõ người đang đứng bên ngoài thì cả người đã bay lên không, rơi vào một vòng ngực rắn chắc. Từ trên cao cô có thể cúi đầu nhìn xuống khuôn mặt đầy quen thuộc.

“Anh Nam!” Tiêu Hữu không dám tin nhìn Giản Chiến Nam đột nhiên đang xuất hiện trước mặt mình. Mắt mở thật to, gương mặt kinh ngạc. Rõ ràng tối hôm qua Giản Chiến Nam vẫn còn ở thành phố, thế nào trong một đêm liền đứng trước mặt cô thế này? Không phải là cô đang nằm mơ đấy chứ?

Tiêu Hữu vương tay vuốt ve trên gương mặt Giản Chiến Nam, khuôn mặt tuần tú, đầy ấm áp. Rõ ràng đây không phải là một giấc mơ

“Anh!... Sao anh lại tới đây?... Tại sao anh lại ở chỗ này?” Tiêu Hữu kích động hỏi, câu văn vì run run mà trở nên ập úng lộn xộn.

Cửa bị đá ra, Giản Chiến Nam hôn lên cánh môi mềm mại của cô, giọng nói trầm thấp, mũi hoặc nỉ non trên môi cô “Không hoan nghênh anh à? Là ai nói nhớ anh, chẳng lẽ là nói dối?”

Hơi thở nam tính bao phủ lấy cô, bàn tay nhỏ bé nắm lấy cà vạt hần, khuôn mặt ửng hồng như muốn thừa nhận bản thân bị nụ hôn của anh làm cho choáng váng. Thân thể cô bị Giản Chiến Nam ôm chặt trong ngực anh, tư niệm cùng khát vọng có lẫn nhau cứ thế giờ phút này thi nhau bùng phát. Lòng Mạc Mạc tràn đầy hạnh phúc, vui vẻ còn có ngọt ngào.

Ngày hôm qua cô nói là nhớ anh, cho nên hôm nay anh đến đây. Anh không quản cả đêm chạy xe đến đây chỉ bởi vì một câu nói của cô. Khóe mắt Tiêu Hữu chợt ảm Ứt, nhanh chóng cứ thế khóc lên, cánh tay mảnh khảnh vòng tới ôm chặt lấy eo Giản Chiến Nam không muốn buông.

Giản Chiến Nam hôn lên khóe mắt cô, hấp lấy hai hàng nước mắt mặn mặn nhưng cũng chất chứa ngọt ngào. Đáy lòng anh chợt rung động một nhịp, hơi thở gấp gấp, đôi môi mỏng lại rơi trên môi Tiêu Hữu, day dưa trên môi cô nhẹ giọng nỉ non “Mạc Mạc...”

Đang lúc Tiêu Hữu trầm mê trong nụ hôn của Giản Chiến Nam thì từ bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân, hình như là mẹ cô đang cùng ba nói chuyện. Tiêu Hữu đang mê muội ngay lập tức thanh tỉnh. Nếu như ba mẹ cô nhìn thấy Giản Chiến Nam ở đây thì cô chết chắc.

Cô vội vàng đẩy Giản Chiến Nam ra, né tránh nụ hôn của anh. Giản Chiến Nam hơi thở hổn hển lưu luyến buông lỏng cô, trong mắt chỉ toàn là dục vọng. Tiêu Hữu đỏ cả mặt, nắm lấy cánh tay Giản Chiến Nam hốt hoảng chạy vào phòng ngủ của mình, đóng cửa lại, tim đập thình thịch trong lồng ngực vì chợt dạ.

...

Cửa bên ngoài đẩy ra, Lăng Nguyệt Hồng, Lăng Việt Nhiên cùng với ba Tiêu Hữu lần lượt đi vào nhà. Mẹ cô nói to “Em đi xem nha đầu kia thức dậy chưa” Nói xong chân cũng hướng phòng cô mà đi. Lúc bà đang chuẩn bị mở cửa thì Tiêu Hữu vội vàng đẩy cửa đi ra ngoài, trên mặt bình tĩnh nhưng trong mắt lại có chút hốt hoảng “Mẹ, cả nhà đã ăn sáng rồi sao?”

Lăng Nguyệt Hồng đưa tay sờ lên trán cô “Có bị sốt không? Sao mặt con lại đỏ lên như thế?”

A? Trời đất! Mặt Tiêu Hữu lại càng đỏ hơn nữa, vội vã lắc đầu “Không có, không có, có thể là do nằm ở trong chăn lâu quá đấy mà. Một lát còn phải đi ra ngoài, con đi rửa mặt đây”

“Thôi. Hôm nay nghỉ ngơi một ngày, ngày mai lại đi. Con mau mau rửa mặt rồi còn ra ngoài ăn sáng. Để mẹ đi hâm nóng lại đồ ăn cho con”

A? Không đi ra ngoài nữa? Vậy Giản Chiến Nam ở trong phòng thì làm sao bây giờ? Sững sốt một chút, cô vội nói “Được ạ, con đi ngay đây”

Tiêu Hữu nói xong lại vào trong phòng của mình, đóng cửa, khóa lại. Cô còn chưa kịp thả lỏng tâm tình thì cả người đã bị Giản Chiến Nam ôm thật chặt trong ngực. Cô nhìn mặt Giản Chiến Nam thì chỉ thấy khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt không vui nữa. Anh tức giận.

Giản Chiến Nam tăng thêm lực ở cánh tay đang ôm lấy eo Tiêu Hữu, mặt thâm trầm, lạnh giọng hỏi “Anh không thể ra mặt gặp ba mẹ em sao?”

Tiêu Hữu ôm lại eo Giản Chiến Nam, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ trong ngực anh, nhẹ giọng làm nũng “Không có, không phải đâu. Em xin lỗi, thực sự xin lỗi anh. Em vẫn chưa có nói cho ba mẹ biết chuyện hai chúng mình. Chờ đến khi em tốt nghiệp có được không?”

Tiêu Hữu không muốn nói cho Giản Chiến Nam biết chuyện ba mẹ cô kịch liệt phản đối bọn họ ở chung một chỗ, chỉ bảo là ba mẹ không muốn cho cô yêu sớm. Cô cũng không dám nói cho ba mẹ biết cô đang kết giao với Giản Chiến Nam. Chỉ hy vọng đợi đến lúc tốt nghiệp, thi lên đại học rồi đi làm, lúc ấy ba mẹ sẽ không lo lắng chuyện cô bỏ bê học hành, nếu như có các vấn đề khác phát sinh thì sẽ từ từ giải quyết.

Giản Chiến Nam nhìn Tiêu Hữu, trong lòng là một đồng cảm giác chán nản. Hắn – Giản Chiến Nam chưa từng uất ức yêu đương vụng trộm như thế này bao giờ. Nhưng khi nhìn đến khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng sợ hãi của cô thì cũng đành phải thỏa hiệp, vỗ vỗ lưng của cô “Được rồi, nhanh đi rửa mặt đi”

“Tuân lệnh” Tiêu Hữu vội vàng gật đầu, cầm lấy quần áo để thay, chạy nhanh vào trong nhà vệ sinh. Cô rửa mặt đánh răng và thay quần áo với tốc độ nhanh nhất có thể. Lúc bước ra ngoài, Giản Chiến Nam vẫn đang nằm an tĩnh trên giường, mắt lạnh nhìn cô, điệu bộ thản nhiên, chẳng hề lo lắng chuyện gì sẽ phát sinh nếu như bị phát hiện.

Tiêu Hữu đi tới giường, thấp giọng nói “Một lát em sẽ đưa ba mẹ ra ngoài, anh nhân cơ hội đó đi ra, biết không?” Điều bộ của cô cứ như là đang đi do thám không bằng.

“Ừ hử” Giản Chiến Nam lạnh lùng dùng giọng mũi trả lời cô.

“Mặc Mặc, tiểu nha đầu lè mề, loay hoay cái gì mà lâu thế? Bữa sáng sắp biến thành cơm trưa rồi... Cái gì, lại còn khóa trái cửa nữa. Mặc Mặc! Con đang làm cái gì bên trong thế...?” Bên ngoài truyền đến thanh âm của mẹ cô, nằm cửa cũng chuyển động không ngừng. Tiêu Hữu hoảng hốt muốn đi ra ngoài thì eo lại bị Giản Chiến Nam ôm lấy, miệng anh áp chặt lên môi cô thật mạnh mẽ cũng thật nhanh chóng.

18. Chương 18

Sau những nụ hôn khiến mặt đỏ tim đập, Tiêu Hữu rốt cuộc cũng thoát khỏi bàn tay của Giản Chiến Nam. Gương mặt đỏ gay nghiêm túc lùi ra xa, chỉ sợ Giản Chiến Nam lại làm chuyện xấu nữa. Người đàn ông này, thật là... thật là quá kiêu ngạo rồi.

Lúc Tiêu Hữu đẩy cánh cửa ra thì Lăng Nguyệt Hồng đã đứng ngay tại cửa, vẻ mặt buồn bực muốn đi vào, cô vội vàng ôm lấy mẹ nhằm thu hút sự chú ý của bà “Mẹ! Đồn ăn sáng đã hâm lại chưa ạ?”

Lăng Nguyệt Hồng không để ý tới con gái, lập tức đẩy cửa bước vào trong. Tiêu Hữu sợ tới mức sắc mặt trắng bệch. Lúc định ngăn lại mẹ mình thì đã chậm một bước, cô hoảng hốt nhìn theo tầm mắt của mẹ vào bên trong. Tất cả đều bình thường, không hề có dấu vết của Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu khó hiểu thầm hỏi trong lòng rằng rốt cuộc Giản Chiến Nam đang trốn ở nơi nào? Nhưng dù sao trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng thả lỏng an toàn.

Lăng Nguyệt Hồng nhìn quanh căn phòng một lượt. Khi không phát hiện gì bất thường thì lúc này mới khẽ cốc lên đầu Tiêu Hữu một cái “Làm cái gì mờ ám nên giấu diếm đây?”

“Không có gì mà, chẳng qua là con đang thay quần áo thôi” Tiêu Hữu cười cười nắm lấy tay mẹ mình bước ra khỏi phòng “Bố, cậu, lát nữa chúng ta ra ngoài đi dạo được không ạ? Ở trong phòng mãi cũng chán lắm”

”Cái gì cũng là con định đoạt cả. Người đòi ở nhà ngủ là con, muốn đi ra ngoài cũng là con. Con nha, khi nào thì mới trưởng thành được đây hả?” Mẹ tuy mắng nhưng giọng nói vẫn chứa đầy yêu chiều.

Lăng Việt Nhiên mỉm cười đầy vẻ sủng nịnh, ánh mắt nhìn Tiêu Hữu đều là yêu thương “Ai bảo Mạc Mạc là tiểu công chúa của nhà chúng ta chứ. Đương nhiên phải cưng chiều rồi. Mau ăn sáng đi, lát nữa chúng ta cùng đi ra ngoài”

”Cậu! Cháu đã quyết định từ nay về sau sẽ cùng cậu lăn lộn trên giang hồ” Tiêu Hữu nói một câu nghịch ngợm đều khiến cả nhà cười rộ lên. Câu nói của Lăng Việt Nhiên quả thật đúng với ý nghĩ của bố mẹ Tiêu Hữu. Cô quả thật là bảo bối của bọn họ, bọn họ muốn cẩn thận bảo vệ, chiều chuộng, không muốn để cô bị một chút thương tổn.

Tiêu Hữu nhanh chóng ăn xong cùng lời người nhà ra ngoài, thời gian này thì cũng chỉ có thể đi dạo gần đây một chút. Chơi cả ngày rồi cũng nên trở về thành phố nên mọi người cùng nhau đi mua chút ít quà về biếu cho hàng xóm láng giềng. Mãi đến xế chiều mới trở về nhà.

Quay trở lại phòng mình đã không còn thấy thân ảnh của Giản Chiến Nam, chỉ có một chiếc hộp được trang trí tinh xảo đặt trên tủ đầu giường. Là món quà của anh mang đến, chiếc nơ xinh đẹp giống như con bướm đang tung cánh bay đi.

Tiêu Hữu mở hộp ra thì thấy một gói bánh ngọt, là loại bánh rất ngon của một cửa hàng vô danh ở thành phố anh và cô sinh sống. Cô đã từng đến đây ăn vài lần với Giản Chiến Nam, lúc gọi điện cho anh, cô có bảo mình thèm ăn bánh, nhất định khi trở về phải ghé cửa hàng đó để mua, không ngờ anh vẫn nhớ ở trong lòng. Mỗi Tiêu Hữu không kìm được liền nở nụ cười, cầm lấy một chiếc bánh ăn thử, vị ngọt từ miệng vào tận trong lòng. Trái tim cũng trở nên ấm áp, ngọt ngào.

Tình yêu cũng tựa như chiếc bánh ngọt này, mang theo mùi sữa, ngọt mà không ngấy, mỹ vị động lòng người.

Kì nghỉ quốc khánh cuối cùng kết thúc, Tiêu Hữu và người nhà cũng phải trở về thành phố. Bố bắt đầu đi làm, mẹ thỉnh thoảng lại đi đánh mạc chược, còn cậu thì giống như dân thất nghiệp. Nhưng là khi cậu trở về không bao lâu đã mua nhà mua xe, còn cô vẫn phải tiếp tục sự nghiệp học hành.

Có điều lúc Tiêu Hữu trở về nhà mới biết Giản Chiến Nam phải bay ra nước ngoài, cả hai chưa kịp gặp mặt liền cách xa nhau khiến cô có chút thất vọng. Tiêu Hữu khẽ thở dài ra tiếng, hơn một tuần rồi mà anh vẫn chưa về, chỉ thông qua điện thoại thì cô mới có thể nghe thấy tiếng nói trầm ấm của anh.

Hơn nửa tháng, hai người cũng chỉ tranh thủ giờ ra chơi để gặp mặt, thậm chí cũng chưa kịp nói gì đã phải tách ra. Con người đang yêu chỉ cần gặp nhau một lát cũng đã là đủ lắm rồi.

Mấy ngày nay đi học, có lúc là bố, lúc thì là cậu đưa đón. Khi cậu xuất hiện trước cổng trường luôn kèm theo những tiếng hét chói tai của các nữ sinh. Thậm chí còn có rất nhiều người mặt dày nhờ cô gửi thư tình cho cậu. Qua chuyện này liền có thể nhận thấy sức hấp dẫn của cậu mạnh bạo đến thế nào. Cô luôn mang vẻ mặt ai oán nói với Lăng Việt Nhiên “Cậu à! Sao cậu lại đẹp trai như vậy chứ? Ông trời quả là không có công bằng chút nào cả, những nam sinh trường cháu phải làm sao bây giờ?”

Cậu không nói, chỉ đưa tay xoa xoa mái đầu cô. Đang lúc cậu còn tự hào cho cái vẻ ngoài của mình, cô liền tranh thủ cơ hội xin xỏ cậu, mang bộ mặt nũng nịu ra mà dùng ‘tiểu nhân kế’, vì cậu mà cô gặp rắc rối với các nữ sinh trong trường cho nên cậu phải đưa cô đi ăn mì hoành thánh.

Cậu vẫn giống như trước rất thương cô, chiều cô vô điều kiện, Tiêu Hữu không cảm thấy có gì là không ổn. Mấy ngày nay sống chung với cậu đã có lại cảm giác thân thiết trước kia.

Ngày thứ bảy, Tiêu Hữu hơi cao hứng bởi vì hôm nay là ngày Giản Chiến Nam trở về. Vừa lúc bố không có nhà, cậu cũng không có ở đây, mẹ lại đi đánh mạc chược, cô làm xong bài tập liền ra khỏi nhà đến sân bay để đón anh. Lúc cô tới là vừa vặn ba giờ bốn mươi, Tiêu Hữu đứng ngay khu vực đón người thân của sân bay. Tâm trạng có chút lo lắng, có chút chờ mong, thời gian chậm chạp nhích từng giây, cuối cùng cũng tới bốn giờ.

Cô sắp được gặp Giản Chiến Nam rồi. Tiêu Hữu dáo dạt tìm kiếm bóng hình anh trong biển người mê mông kia. Cho dù chờ đã thật bao lâu, thân ảnh cao lớn thân thuộc kia cũng chịu xuất hiện trong tầm mắt của cô, bộ vest màu đen, chiếc áo sơ mi bên trong màu trắng, mái tóc được chải cẩn thận, tỉ mỉ, cả người anh toát lên khí chất lạnh lùng, mê hoặc nổi bật giữa đám đông.

Tiêu Hữu vui mừng vẫy vẫy tay và gọi tên anh. Ánh nhìn của anh cuối cùng cũng dừng lại trên người cô, mắt hai người giao nhau trên một đường thẳng, Tiêu Hữu nhìn thấy mặt anh rõ ràng hiện lên một tia cảm xúc gì đó rất khó đoán.

Giản Chiến Nam nhìn thấy Tiêu Hữu đột nhiên xuất hiện ở sân bay, tim anh rung động một chút. Anh vội vàng bước nhanh đến bên cạnh và ôm chầm lấy cô vào lòng, cúi đầu hôn lên hai gò má mịn màng của cô, đôi mắt đen thâm lam ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn. Môi hơi cong lên, anh thật rất cao hứng vì cô gái này đã tới tận đây đón anh "Tới đón anh à?"

"E hèm!" Tiêu Hữu học theo giọng điệu của anh, khuôn mặt nhỏ xinh mang theo nụ cười, cánh tay nhỏ bé chèo leo vai anh, lặng lẽ ngắm nhìn khuôn mặt mà cô nhưng nhớ không dám nháy mắt.

Giản Chiến Nam cúi đầu thì thầm bên tai cô "Nhớ anh à?"

"Anh đoán xem" Tiêu Hữu nháy mắt nghịch ngợm trêu chọc anh.

"Anh sẽ để cho em một cơ hội nói thật với lòng mình" Giản Chiến Nam tà mị cười, rõ ràng câu nói này lại mang hàm ý khác. Anh vừa nói vừa ôm eo cô ra phía lối thoát của sân bay, người của anh đã chờ ở bên ngoài.

Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam ôm lấy, vừa xoay người đi được hai bước đã nghe thấy có người gọi phía sau "Mạc Mạc!"

Giọng nói quen thuộc chứa lẫn sự nghiêm nghị khiến tim Tiêu Hữu đánh thót một cái, bàn tay cô nắm chặt khăn trương đến xuất mồ hôi. Cô còn chưa quay người lại đã có hai bóng người vừa vội vã vừa tức giận chặn lại đường đi của cô.

Tiêu Hữu lo sợ không yên nhìn hai người đàn ông trước mặt, tâm cô lặng đi, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc "Ba, cậu..."

Gương mặt ba cô xanh mét, tức giận nhìn Giản Chiến Nam và Tiêu Hữu "Người... Các người.... Mạc Mạc, theo ba về nhà, về sau không cho phép con gặp hấn ta nữa, con đã nghe thấy chưa, lời của ta con cũng không nghe à?"

"Ba... Ba đừng tức giận... Con xin lỗi" Tiêu Hữu sợ hãi nói, là cô không tốt, gạt ba mẹ đi yêu Giản Chiến Nam. Nhưng cô thực sự thích, rất thích anh, trong lòng cô tràn đầy hình ảnh của anh, cô không muốn chọc bố mẹ tức giận, nhưng cũng không muốn cùng Giản Chiến Nam tách ra. Tiêu Hữu đau lòng cùng thống khổ, mâu thuẫn, không biết phải làm như thế nào để ba cô không có định kiến với Giản Chiến Nam.

Ba Tiêu Hữu tức giận nói với Giản Chiến Nam "Giản chủ tịch, tôi đã cảnh cáo từ lúc trước rồi, tôi không đồng ý cho anh cùng với Mạc Mạc kết giao, cho nên xin anh từ sau đừng đến quấy nhiễu cuộc sống của con gái tôi nữa"

"Ba..." Hai người đàn ông này đều rất quan trọng, một người là người ba mà cô kính trọng nhất, một người là người mà cô đem lòng yêu thương, cô không muốn bọn họ đối địch với nhau.

"Mạc Mạc, cùng ba trở về nhà" Ba Tiêu Hữu nhìn thấy cô bị Giản Chiến Nam ôm lấy liền cắn hận ra lệnh, không thèm quan tâm tới phản ứng của con gái, con gái là của ông, ông có quyền quản lý hành vi của nó.

Khuôn mặt tuần mỹ của Giản Chiến Nam lãnh khốc, đôi mắt đen hơi thâm trầm, anh không buông cô ra mà ngược lại còn ôm chặt hơn, giọng lạnh lùng nói "Bác Mạc, cháu đã kết giao với Mạc Mạc rồi, vì vậy chuyện bác yêu cầu, xin thứ lỗi, cháu không thể đáp ứng được"

"Anh...!" Ba Tiêu Hữu tức giận nhìn về phía cô, nói "Con có cùng ba về nhà hay không?"

Lăng Việt Nhiên nhìn thấy Giản Chiến Nam và Tiêu Hữu thân mật đứng cạnh bên nhau, khuôn mặt cậu xuất hiện một tia cảm xúc khó đoán, nhưng khi trông thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của cô anh không

kìm được mà đau lòng, nhẹ nhàng cất giọng xoa dịu anh rể “Anh rể! Anh đừng làm Mạc Mạc sợ hãi, có chuyện gì để về nhà rồi nói sau”

Lời nói xuất phát từ tâm của Giản Chiến Nam rõ ràng mang ý tức giận khi ba cô cấm anh qua lại cùng Tiêu Hữu, ông chỉ cần nghe thoáng qua thì trong lòng hiểu ra ngay. Lăng Việt Nhiên cũng vậy, chỉ có Tiêu Hữu đang tâm hoảng ý loạn nên chỉ đứng đờ ở nơi đó nghĩ cách mong làm ba nguôi giận.

”Anh Nam! Em về nhà với ba trước, anh trở về đi được không?”

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Giản Chiến Nam không mang theo tia cảm xúc nào, anh hơi bực mình với ba cô nhưng do không muốn làm cô khó xử bèn nói “Yêu là chuyện giữa hai người chúng tôi, tôi hy vọng ân oán của người khác đừng liên lụy đến tôi và Mạc Mạc, đối với chúng tôi như vậy là không công bằng” Lúc Giản Chiến Nam nói chuyện, ánh mắt anh như xẹt lửa nhìn lướt qua Lăng Việt Nhiên.

Sắc mặt Lăng Việt Nhiên chợt thay đổi, cuối cùng chỉ là nhợt nhạt cười ”Giản chủ tịch lo xa rồi, chúng tôi một người là ba, một người là cậu của Mạc Mạc, tất nhiên sẽ làm mọi thứ vì cô ấy, chuẩn bị cho cô ấy một bàn đạp tốt nhất và không bao giờ làm ảnh hưởng đến hạnh phúc của cô ấy”

Giản Chiến Nam lạnh lùng cười từ chối cho ý kiến, không chào Lăng Việt Nhiên và ba cô mà chỉ thì thầm bên tai Tiêu Hữu ”Về nhà đi, cho dù có xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ không buông tay em ra” Hy vọng em cũng vậy. Tất nhiên câu cuối chỉ là Anh đặt ở trong lòng.

Giản Chiến Nam quay lưng bước đi, bóng hình cao lớn khuất dần trước tầm mắt Tiêu Hữu. Ba cô đột ngột cất tiếng nhắc nhở “Mạc Mạc! Con theo ba về nhà! Việt Nhiên, em ở lại đón Vương tổng, mọi chuyện đành giao lại cho em”

Lăng Việt Nhiên gật đầu “Anh rể an tâm”

Tiêu Hữu theo ba về nhà, trong lòng bất an, ba đã bỏ dở công việc. Ông ngồi trên ghế sofa, mẹ Tiêu Hữu từ trong phòng bước ra nhìn thấy vẻ mặt bất an của cô, lại nhìn thấy gương mặt tức giận đến đỏ bừng của chồng liền nhíu mày đầy vẻ khó hiểu hỏi ”Làm sao vậy? Hai người một lớn một bé sao lại trở về cùng nhau vậy?”

Ba Tiêu Hữu không có thời gian tào lao với vợ mà tức giận chỉ vào Tiêu Hữu nói “Con đã qua lại với cậu ta từ trước đến giờ sao?”

Tiêu Hữu cúi đầu tỏ vẻ nhận sai nói ”Ba! Con xin lỗi. Ba đừng tức giận được không? Con biết lén lút qua lại với anh Nam là không đúng, nhưng con thật sự thích anh ấy. Ba, vì sao nhất định phải ngăn con qua lại với anh Nam?”

”Thích? Con biết thích là thế nào hay không?” Ba Tiêu Hữu tức giận đứng bật lên khỏi ghế ngồi ”Ba không cho hai đứa qua lại, từ nay về sau con cũng không được gặp mặt cậu ta nữa, biết chưa?”

Trong mắt cô đọng đầy nước mắt ”Vì sao? Ba, chẳng lẽ con không thể thích người mình thích sao? Sao ba lại bắt bọn con chia tay?” Tiêu Hữu nói xong, trong lòng bỗng nhớ đến lời nói lúc chiều của Giản Chiến Nam “Là vì ba và anh Nam có ân oán sao? Rốt cuộc ân oán đó là gì để giờ đây khiến ba phải chia cách bọn con?”

”Câm miệng!” Ba cô tức giận đến nổi gân xanh đầy mặt, ông gân cổ quát lớn “Ta chỉ hỏi con một câu, có chia tay với nó không? Con là con gái ta, nếu chẳng phân biệt được đúng hay sai thì sau này đừng bước vào cái nhà này nữa!”

Lăng Nguyệt Hồng lo lắng nhìn Tiêu Hữu cùng chồng đang hồi quyết liệt bèn đứng ra khuyên giải ”Kìa ba nó, có chuyện gì từ từ nói không được hay sao?”

”Nói cái gì, nó bị ma ám rồi, thằng đó thì có gì tốt?” Ba Tiêu Hữu tức đến nổi ngực phập phồng ”Con không chịu nghe lời ta nói có phải hay không?”

” Con... con... con bé này, tức chết ta” Ba cô nói xong hất tay quay đầu rời khỏi phòng khách, bước vào phòng ngủ ông đập mạnh cửa.

Tiêu Hữu không nói nên lời, cô phải làm sao bây giờ? Tại sao lại bắt cô phải lựa chọn, vì sao? Một bên là người thân cô kính trọng nhất, một bên là anh Nam cô yêu nhất, cô phải lựa chọn cái gì đây?

Nước mắt từng giọt rơi xuống, một trái tim luôn không biết lo nghĩ giờ đã bắt đầu đau thắt.

19. Chương 19

Tiêu Hữu sợ ba cô biết chuyện thì sẽ tức giận thêm và càng cố gắng ngăn cản không cho cô gặp Giản Chiến Nam, bởi vậy mà mấy ngày nay cô không dám đi kiếm anh. Hai người chỉ gọi điện thoại nói chuyện với nhau mà thôi. Với lại Giản Chiến Nam vừa mới ngồi vào chức vị tổng tài nên cũng rất bận rộn, một tay anh phải xoay sở khá nhiều công việc do người trước để lại. Tuy bù đầu bù cổ như thế nhưng anh vẫn rất chăm chỉ lái xe hơn nửa vòng thành phố để đến gặp Tiêu Hữu, tuy chỉ là đứng ở đằng xa ngắm nhìn thân ảnh hút hồn của cô, không hề nói bất kỳ điều gì cả, chỉ nhìn thấy nhau, cười với nhau rồi quay đầu bước đi. Tiêu Hữu không thể nào tưởng tượng được ba cô lại đưa ra một quyết định chấn động mà cô không thể nghe theo, đó là cho cô ra nước ngoài du học. Một người cô họ xa của cô sống ở Anh có thể chăm sóc cho cô. Có điều Tiêu Hữu hoàn toàn không muốn đi. Cô không muốn rời xa ba mẹ, cũng càng không muốn thoát khỏi vòng tay ấm áp của Giản Chiến Nam. Quyết định của ba cô hoàn toàn không thể nào thay đổi được mà mẹ cô lại chính là một người vợ phong kiến, luôn luôn nghe theo lời chồng cho nên Tiêu Hữu đành phải đi cầu cứu cậu Lãng Việt Nhiên. Thế nhưng lần này cậu cô cũng không bênh vực cô nữa. Tiêu Hữu cảm thấy thật khổ sở, thật khó thở. Cô không muốn phải đi du học. Vì sao mọi người cứ một hai phải tách cô ra khỏi Giản Chiến Nam cho bằng được vậy?

Mọi thủ tục để đi du học đều được thu xếp một cách thuận lợi, người cô ở bên kia cũng đã liên hệ với một ngôi trường tương đối tốt. Tất cả mọi chuyện đột nhiên đến nhanh chóng như thế, vội vàng như thế, thật sự cứ như thể mọi người mong ngóng tổng được cô đi càng sớm càng tốt vậy.

Quyết định của mọi người trong nhà không thể nào thay đổi, Tiêu Hữu nhìn thấy ba mẹ cô cùng với cậu đang ngồi ở phòng khách nói chuyện liên lớn tiếng kháng nghị “Con không muốn đi du học”

“Đừng làm loạn lên nữa Mạc Mạc, nghe lời ba mẹ, không còn sớm nữa đâu, về phòng nghỉ sớm đi” Mẹ cô dịu giọng an ủi, Tiêu Hữu chán nản xoay người quay trở lại phòng ngủ, nhào lên giường, ôm gối khóc nức nở, nước mắt cứ thế tuôn dài ướt nhẹp cả chiếc ra gối lúc nào không hay. Cô cố gắng thế nào cũng không thể ngừng khóc được.

Đôi mắt mọng nước vô tình nhìn thấy chiếc hộp âm nhạc trên bàn. Hoàng tử đang dùng cánh tay săn chắc ôm lấy cô đầu xinh đẹp của mình, thật hạnh phúc. Đó là món quà anh đã tặng trong sinh nhật cô. Nghĩ đến lời thề giữa hai người, nước mắt Tiêu Hữu lại càng tuôn rơi. Cô đột nhiên ôm lấy hộp nhạc, mở cửa phòng ngủ chạy thật nhanh ra ngoài.

“Mạc Mạc, con đi đâu vậy?”

Ba mẹ cùng với cậu lên tiếng gọi mà cô không nghe, không quay đầu lại, cô không muốn đi du học. Tiêu Hữu mở cửa, chạy ra ngoài. Ba cô cùng với cậu đuổi theo, nắm lấy tay cô. Tiêu Hữu không để ý đến tay của ba, chỉ nói “Ba, con không muốn đi khỏi nhà, con không muốn” Miệng nói vậy mà chân cô thì vẫn tiếp tục chạy đi.

Tiêu Hữu dừng lại khi nghe thấy tiếng hét của mẹ cùng tiếng gọi của cậu. Cô quay đầu lại nhìn thì thấy thân thể cao lớn của ba ngã xuống nền đất lạnh giá. Cô thật sợ hãi, hoảng hốt mà la lên “Ba...!”

Mọi người trong nhà đều hoảng loạn hết cả lên, chỉ có cậu cô là vẫn giữ được bình tĩnh nhanh chóng gọi điện thoại kêu cứu hộ tới. Mẹ cô kinh hoàng ôm lấy chồng khóc lóc, vội vàng lục tới lục lui túi áo của ba tìm thuốc, rồi nhét vào miệng ba cô.

Tiêu Hữu bị dọa đến mức cả người run rẩy, gương mặt trắng bệch, ôm lấy tay ba cô thật chặt, vừa khóc vừa nói “Ba, con xin lỗi, ba đừng dọa Mạc Mạc, Mạc Mạc sẽ nghe lời ba. Ba đừng không quan tâm đến Mạc Mạc...”

Ba đột nhiên ngất đi thì Tiêu Hữu mới biết tim của ba không tốt. Thế mà cô vẫn chẳng hay biết chút gì. Ba vì sợ cô lo lắng nên mới dấu diếm không nói cho cô biết. Mãi cho đến hôm nay thì mọi chuyện mới vỡ

lẽ. Thật may mắn là do cấp cứu kịp thời nên tình trạng nguy kịch đã qua, nếu không cả đời này cô sẽ phải hối hận chết mất.

Tiêu Hữu nhìn ba mình đang nằm trên giường bệnh. Ba cô to lớn là thế mà cũng có lúc ốm đau. Cô cứ nghĩ ba sẽ luôn khỏe mạnh, sẽ vĩnh viễn là chỗ dựa vững chắc cho hai mẹ con cô, là cây đại thụ không bao giờ gãy đổ. Thế nhưng, giờ phút này đây, cô thật sợ hãi ba cô rồi cũng có lúc sẽ mất đi.

Cô nói liền một hồi “Ba, Mạc Mạc sẽ không để cho ba phải tức giận nữa, ba mau khỏe lại nhé” Dù đã được cấp cứu, nhưng cô vẫn lo sợ, không thể ngăn lại dòng lệ lặng lẽ chảy dài nơi khoé mắt. Làm sao cô có thể bất hiếu như thế chứ?

Mẹ cô im lặng khích lệ cô và cũng tự an ủi chính mình là ba sẽ không có việc gì. Cậu cũng trấn an tinh thần cô, bảo cô đừng sợ, bác sĩ đã nói ba cô chỉ cần nghỉ ngơi nhiều một chút, chú ý một chút là sẽ không có vấn đề gì nguy hiểm nữa rồi. Thế nhưng Tiêu Hữu vẫn rất sợ hãi.

Khóc nhiều mệt quá, cô nắm lấy tay ba ngồi bên giường bệnh mơ mơ màng màng ngủ. Trong lúc cơn mơ màng, cô cảm nhận có một đôi tay dịu dàng nắm lấy tay mình. Đó không phải là bàn tay chai sần của mẹ. Vậy là tay của ai? Tiêu Hữu nghĩ không ra, cả trong giấc mộng cũng thấy bất an ngủ không yên.

Ba nằm viện vài ngày, Tiêu Hữu rất ngoan ngoãn, không hề trốn đi gặp Giản Chiến Nam, cũng không nói đến chuyện du học nữa. Mỗi ngày lúc nghỉ trưa cô đều đến bệnh viện thăm ba, tan học là ngoan ngoãn đợi cậu tới đón, sau đó lại đến bệnh viện chăm sóc cho ba cô cho tới khi xuất viện.

Cô giúp ba ngồi xuống sofa. Ông nhẹ nhàng vỗ đầu cô, thở dài nói “Mạc Mạc đừng sợ, ba khỏe mạnh như thế, không bỏ Mạc Mạc lại đâu”

Tiêu Hữu vòng tay ôm lấy ba mình “Vâng, ba nhất định sẽ luôn luôn khỏe mạnh. Sau này Mạc Mạc sẽ nghe lời ba”

Buổi sáng ngày cô đi bầu trời thật u ám, có vẻ rất muốn đổ mưa để gột rửa nỗi buồn. Tiêu Hữu ngoan ngoãn im lặng ăn sáng rồi cùng ba mẹ và cậu đi đến sân bay. Hôm nay là ngày cô bay đến một đất nước xa xôi mà không có người thân cùng... anh.

Thân thể ba cô đã không còn gì đáng lo ngại, tuy nhiên Tiêu Hữu vẫn không muốn đi. Cô đã hứa nghe lời ba thì sẽ giữ lời. Ngồi trong xe đang chạy bon bon trên đường, về mặt ba cô luôn nghiêm túc nhưng rõ ràng trong mắt có chút bi thương, mẹ cũng chẳng khác gì. Cô biết ba mẹ không muốn xa cô thế mà cứ thế bắt cô phải đi. Cậu mở cửa xe, gương mặt lạnh lùng không nói một lời. Không khí trong xe thật sự rất bức bối.

Tiêu Hữu thấy xe hướng đến sân bay. Cô cách xa quê hương bao nhiêu thì cũng cách xa anh Nam của cô bấy nhiêu. Cách một chút lại khiến cô đau lòng một chút, tầm mắt cũng bị nước mắt làm cho nhoè đi.

Thế nhưng cô không có đủ dũng khí để phản kháng lại ý định của mọi người. Bởi vì cô không thể khiến cho ba mẹ thêm đau lòng nữa. Cuối cùng cô chỉ có thể gửi cho Giản Chiến Nam một tin nhắn ngắn ngủi ‘Anh Nam, dù cho Mạc Mạc ở bất kỳ nơi đâu thì lòng cũng sẽ không thay đổi. Mạc Mạc sẽ luôn yêu anh. Mạc Mạc đi rồi sẽ trở về, chỉ cần cho Mạc Mạc bốn năm, chỉ cần bốn năm thôi...’

Cô không hề biết bốn năm sẽ có những trở ngại nào sẽ đổi thay tình yêu của hai người. Liệu có còn nồng ấm như hiện giờ hay không? Liệu trong lòng anh có người con gái nào khác ngoài cô hay không? Anh rồi liệu có quên cô hay không? Cô biết là Giản Chiến Nam đối xử rất tốt với cô. Thế nhưng cô vẫn không thể nhìn thấu hết cõi lòng anh. Cô chỉ biết một điều là lòng cô sẽ chỉ chứa hình ảnh một Giản Chiến Nam hào hoa phong nhã cùng với vòng tay ấm áp luôn bao trọn lấy cô.

Lựa chọn nghe lời ba mẹ không phải là vì tình yêu của cô không đủ sâu mà là một niềm tin cô rồi sẽ quay trở về. Thời gian và khoảng cách xa xôi sẽ không thể là trở ngại ngăn cản tình yêu của cô dành cho anh. Dù cho cô ở nơi nào, dù cho thế giới có thay đổi ra sao thì lòng này cũng chỉ yêu mình anh.

Bốn năm dài như thế, khoảng cách nửa vòng Trái Đất xa xôi như thế, cô thì vẫn ngây thơ, khờ dại. Thế nhưng cô cũng biết tình yêu nếu không qua một thời gian thử thách có lẽ sẽ không phải là tình yêu. Mà có khi tình yêu trải qua thử thách lại càng thêm sâu sắc, nồng đậm. Nhưng cũng có thứ tình yêu chỉ như một

ngọn gió, thổi đi mất không còn bất kỳ lưu luyến nào trong cõi lòng. Tình yêu của cô với Giản Chiến Nam không biết là loại nào đây?

Thật sự tất cả là do cô mặc kệ tình yêu trong lòng, mặc kệ cô kiên định yêu Giản Chiến Nam bao nhiêu thì cô vẫn rất lo lắng, vẫn nghĩ ngợi ra rất nhiều thứ đáng sợ. Cô cứ thế bỏ đi, thậm chí không có gặp để nói lời chia tay với anh. Cô rất sợ hãi phút giây ly biệt mình sẽ không cầm được nước mắt mà khóc trước mặt anh. Cô chán ghét thời khắc lòng cô tê liệt không còn cảm giác đau vì đã quá đau, cô sợ cô sẽ không chịu nổi mất.

Trời không biết đã đổ mưa từ bao giờ, thật rối loạn giống như lòng cô bây giờ, u ám một mảnh chẳng có tia sáng nào. Tiêu Hữu ngồi trong xe không nói bất cứ một lời nào. Giản Chiến Nam vẫn không trả lời tin nhắn của cô.

Tiêu Hữu ôm thật chặt hộp âm nhạc mà Giản Chiến Nam đã tặng cho cô, đôi mắt nhìn chằm chằm vào nó, cô đang rất cố gắng kìm chế thống khổ trong lòng, không hề để ý bất cứ điều gì khác cho đến khi xe bất chợt dừng lại.

Ngẩng đầu, cô chỉ thấy có một chiếc xe màu đen hàng hiệu đậu trước mặt xe của nhà mình, ngăn không cho bọn họ tiến lên phía trước. Mưa rơi xuống mặt đường tạo thành những bọt nước trắng xóa bắn tung tóe khắp nơi.

Tiêu Hữu nhìn chằm chằm thân ảnh đang chậm rãi bước xuống chiếc xe màu đen đó. Thân người cao lớn, khuôn mặt lạnh lùng không tia cảm xúc, bộ vest đen trên người càng giúp anh tô điểm vẻ đẹp trai của mình. Mưa to khiến quần áo anh ướt nhẹp, cả mái tóc được chải gọn gàng thường ngày cũng vì nước mưa mà trở nên rối xù. Những giọt mưa chảy dài theo khuôn mặt anh xuống dưới. Đôi chân thon dài nện từng bước từng bước vững trãi tới bên xe của bọn họ.

Tiêu Hữu không nhìn được cứng đờ cả người, cánh tay bị ba cô nắm thật chặt. Cô nhìn thấy Giản Chiến Nam đứng trước cửa xe, đôi môi bị mưa hắt vào khiến cho thêm phần nhợt nhạt, đôi mắt đen sâu thẳm, xuyên qua cửa kính xe nhìn thẳng vào gương mặt cô. Tay anh đánh thật mạnh vào cửa kính xe, hét thật to “Mạc Mạc, em ra khỏi xe cho anh!”

Nhìn khuôn mặt tức giận của Giản Chiến Nam, thấy anh bị mưa làm ướt hết cả người khiến lòng cô như thêm quặn thắt cơn đau “Anh Nam...!”. Tiêu Hữu giãy dụa thân mình muốn xuống xe “Ba mẹ cho con xuống xe được không, con chỉ nói vài câu với anh ấy thôi...”

“Ngồi im, Việt Nhiên, đánh xe vòng qua” Ba cô dùng ngữ điệu lạnh lùng ra lệnh.

Lăng Việt Nhiên nghe lời đánh xe vòng qua Giản Chiến Nam nhưng anh cũng không hề có ý định bỏ qua mọi chuyện dễ dàng như vậy, tiếp tục chặn đường. Mặt anh tái xanh, gằn từng tiếng, lạnh lùng nói “Em muốn đi, phải không?”

Tiêu Hữu cắn chặt môi, đôi mắt không hề chớp nhìn Giản Chiến Nam, lòng cô... thật là đau.

“Mạc Tiêu Hữu! em có biết bốn năm chúng ta sẽ ra sao hay không?” Giản Chiến Nam nhìn chằm chằm vào đôi mắt đầy bi thương của cô, tóc bị mưa làm cho lộn xộn, tức giận đạp chân thành thịch lên hông xe, quát lớn “Anh nói cho em biết, Mạc Tiêu Hữu, anh là đàn ông, đối với em không phải là thánh nhân, bên cạnh có rất nhiều phụ nữ hấp dẫn muốn quấn quýt anh, em có biết không? Nếu em dám bỏ đi, anh nhất định sẽ quên em ngay tức khắc, sẽ lấy người khác làm vợ, đem những đối xử tốt đẹp với em, tình yêu dành cho em đặt lên người phụ nữ đó. Anh sẽ đem những lời nói ngọt ngào đã nói với em nói cho người khác nghe. Mạc Tiêu Hữu! Em xuống xe ngay cho anh!”

20. Chương 20

Lời nói của Giản Chiến Nam khiến Tiêu Hữu vừa đau đớn vừa bối rối. Cô không muốn anh quên cô, không muốn anh cười người con gái khác, không muốn anh đem những lời nói ngọt ngào đã từng chọc cô cười nói cho cô gái khác nghe. Cô không muốn trở thành một mảnh vụn quá khứ của Giản Chiến Nam, không muốn chỉ là khách qua đường trong cuộc đời anh, đồng thời cô cũng muốn Giản Chiến Nam không phải là

quá khứ của cô. Trái tim Tiêu Hữu rất đau, cô chạy ào xuống xe, trên tay vẫn đang cầm hộp nhạc mà Giản Chiến Nam tặng.

Đứng dưới cơn mưa như trút nước, bị những cơn gió mạnh mẽ làm cho run rẩy, mưa che hết tầm mắt cô khiến cô không mở nổi mí mắt, cô nheo mắt nhìn người đàn ông đứng trước mặt, tiếng gió vùn vù cuối chân trời nuốt đi âm thanh giận dữ của ba mẹ.

Giản Chiến Nam rải những bước chân dài tới ôm chầm lấy cô vào lồng ngực ấm áp vững trãi của mình, ôm thật chặt như muốn khảm cô vào thân thể anh, nhập làm một rồi thì sẽ không thể tách rời nữa.

Thân thể Tiêu Hữu lạnh ngắt, vòng ôm của Giản Chiến Nam cũng lạnh như băng, thế nhưng vòng tay này lại mang đến cảm giác ấm áp và an toàn cho cả hai con người nhỏ bé. Một tay cầm hộp nhạc, một tay ôm chặt lấy anh, trái tim cô dần bình tĩnh trở lại, dựa cả người vào lồng ngực của người đàn ông đã cướp mất trái tim cô.

Lăng Việt Nhiên nắm chặt hai nắm tay đến mức trắng bệch hiện ra cả gân xanh, đôi mắt không chớp nhìn hai người đang ôm nhau dưới màn mưa, trái tim đau thắt lại, Mạc Mạc của cậu, thực sự yêu anh ta sao?

Ba Tiêu Hữu ban đầu tức giận đến đỏ bừng cả gương mặt nhưng cuối cùng rồi cũng dần bình tĩnh trở lại, tâm trí chỉ còn lại sự bất đắc dĩ, quay đầu nhìn vợ mình một cái, cuối cùng ông nhắm mắt, bất lực nói với Lăng Việt Nhiên "Việt Nhiên, về nhà thôi"

"Thế còn Mạc Mạc?" Lăng Nguyệt Hồng nhìn con gái, tâm trạng từ tức giận đến thương cảm, rồi lại lo lắng không biết làm sao.

"Mọi chuyện đã như vậy rồi thì còn bắt nó lên máy bay làm gì nữa?" Ba cô giọng điệu đã rất kém, tâm trạng còn kém hơn. Lăng Nguyệt Hồng im lặng, tâm tình của bà cũng không hề tốt hơn chồng mình bao nhiêu. Còn làm gì được nữa bây giờ? Chẳng lẽ lại cứ để con bé ở trên đường với cậu ta sao?

Lăng Việt Nhiên chưa từng dờ mắt khỏi Tiêu Hữu, khuôn mặt anh tuần đầy vẻ thâm trầm, cô đơn nói không nên lời, cuối cùng chỉ đành bất lực lái xe đi.

Tiêu Hữu nhìn thấy ba mẹ cùng cậu rời đi, tâm trạng lo lắng hoảng hốt định chạy theo nhưng Giản Chiến Nam đã giữ chặt lấy cô. Nhìn thấy khuôn mặt bần thần của cô, anh đau lòng cúi người xuống hôn lên đôi môi quyến rũ đã trắng bệch vì lạnh "Mạc Mạc, không cho phép em rời khỏi anh, rõ chưa?" "Sẽ không, sẽ không bao giờ rời xa, nhưng còn ba mẹ? Tiêu Hữu khổ sở nhìn vào hai tròng mắt đen sâu thẳm thẳm của Giản Chiến Nam, nghẹn ngào nói "Anh Nam, ba mẹ có phải không cần em nữa phải không?" Nói xong nước mắt cô từ từ chảy xuống."Sẽ không, đừng sợ, có anh ở đây" Giản Chiến Nam nhẹ nhàng vươn tay gạt đi những giọt lệ như pha lê của Tiêu Hữu, anh rút ra chiếc khăn tay màu trắng trong túi lau nước mắt và nước mưa vương vãi trên mặt cô, sau đó là lau tóc cô cho khô đồng thời giữ giọng dỗ dành như con nít "Đừng khóc nào" Giản Chiến Nam nghĩ Tiêu Hữu sẽ không nói lời nào liền muốn rời khỏi anh, trong lòng lại phát giận. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt đáng thương kia, anh lại không tài nào bộc phát cho nổi. Cô mềm mại như một em bé, nói cho cùng cũng chỉ là một em bé lớn tuổi mà thôi. Giản Chiến Nam chột nhứ mày rồi lái xe đi, anh không đi về nhà hay công ty của mình mà lái đến nhà cô. Sự tình đã đến nước này thì phải giải quyết, anh nhất định phải khiến anh và cô có thể ở bên nhau. _ _ _ _ _ Giản Chiến Nam ôm lấy Tiêu Hữu run rẩy đi lên năm tầng lầu. Cô đứng trước cửa lo sợ, bất an nhìn anh, không biết ba mẹ và cậu có còn giận không, cô sợ ba không cho vào nhà vì bây giờ chắc chắn ba cô đang cực kì tức giận.

Người ấn chuông là Giản Chiến Nam, đứng mãi ở ngoài này Tiêu Hữu sẽ trở bệnh mất, đành nào chuyện này cũng cần phải giải quyết chỉ là điều sớm hay muộn mà thôi. Giản Chiến Nam nghĩ phải nhân cơ hội này thừa cơ làm tới, tốc chiến tốc thắng.

Mẹ cô mở cửa ra, hai tay Mạc Mạc nắm chặt lấy nhau bối rối nhìn mẹ, khe khẽ gọi một tiếng. Con gái có sai thì cũng vẫn là con mình, Lăng Nguyệt Hồng tuy tức giận nhưng nhìn thấy cô ướt sũng cũng vừa thương cảm vừa đau lòng.

Nhìn con gái rồi lại nhìn nam nhân đứng bên cạnh, bà nhíu mày nhưng sau đó vẫn tránh sang một bên nhường đường cho hai người "Vào đi, còn đứng đấy làm gì?" Tuy đau lòng nhưng giọng bà khi nói chuyện vẫn rất bình tĩnh.

Giản Chiến Nam nắm tay Tiêu Hữu vâng lời đi vào, sau đó mới buông ra. Ba cô ngồi ở giữa sô pha, sắc mặt có chút khó coi, Lăng Việt Nhiên thì sự địch ý với Giản Chiến Nam đã hiện rõ lên trên gương mặt lạnh băng nhưng với Tiêu Hữu vẫn là ánh mắt đau lòng cùng bi thương "Mạc Mạc, đi tắm nước ấm rồi thay quần áo đi"

Tiêu Hữu không dám quay đi, chỉ liếc nhìn về phía ba mình. Ông cũng liếc nhìn cô một cái nhưng vẫn không nói chuyện. Tiêu Hữu biết ba đang tức giận nhưng cũng không tỏ ra thật quyết liệt với cô. Quay đầu lại nhìn Giản Chiến Nam, anh vỗ về vai cô "Đi đi" Nơi này anh có thể ứng phó được.

Tiêu Hữu vào phòng ngủ lấy quần áo rồi đi tắm. Cô tuy rất muốn nghe xem bên ngoài họ đang nói những gì nhưng lại không tài nào nghe rõ, âm thanh khi được khi mất rất mơ hồ, có vẻ như đang phát ra từ phòng làm việc của bố. Cô không biết Giản Chiến Nam sẽ giải quyết mọi chuyện với ba mẹ như thế nào, kết quả ra sao, cho nên rất lo lắng cùng căng thẳng.

Tắm xong cô lại thay quần áo rồi ra ngoài, nhìn thấy ba mẹ vẫn ngồi trên sô pha, Lăng Việt Nhiên có vẻ rất mất kiên nhẫn, Giản Chiến Nam ngồi bên cạnh quần áo vẫn hơi ướt, nhưng vẻ mặt thản nhiên bình tĩnh, khí chất trấn định không hề tỏ ra nao núng.

Tiêu Hữu có chút lúng túng không biết nói năng gì, hấp tấp nói "Ba, mẹ... con...."

"Mạc Mạc!" Ba cô đứng lên khỏi ghế có vẻ mệt mỏi "Mạc Mạc, con cũng không còn nhỏ nữa, cũng có thể tự quyết định chuyện của mình được rồi, mọi chuyện ba không muốn can thiệp nữa, đường con... con tự mình đi thôi. Nguyệt Hồng, tìm bộ quần áo sạch cho cậu ta thay, tôi mệt rồi, đi nghỉ đây"

Ba cô nói xong liền trở về phòng ngủ, Lăng Nguyệt Hồng tìm quần áo cho Giản Chiến Nam thay, quần áo của chồng mình không vừa nên đành lấy của Lăng Việt Nhiên. Nghĩ đến chuyện chàng trai này cướp đi con gái ruột của mình, Lăng Nguyệt Hồng tuy không tức giận nhưng vẫn rất khó đối xử với anh như người bình thường, hơn nữa chàng trai này còn là con trai của người phụ nữ đó, bà chỉ đưa quần áo cho Tiêu Hữu rồi khó chịu nói "Mạc Mạc, đưa quần áo cho cậu ta, mẹ đi xem bố con, tới giờ uống thuốc rồi"

Tiêu Hữu dờ dẫm đứng im trong phòng khách, tay cầm bộ quần áo, đôi mắt to tròn bởi vì khóc nhiều mà sưng đỏ lên, nghi hoặc nhìn Giản Chiến Nam. Khuôn mặt tuần tú của anh thoải mái cười, bước dần về phía cô rồi khẽ nheo chiếc mũi nhỏ nhỏ xinh xinh "Cô bé, sao thế?"

"Ba của em..."

Giản Chiến Nam vươn tay ôm lấy eo Tiêu Hữu, trán anh tựa vào trán cô, một mùi hương từ cô lan sang hấp dẫn anh, anh thấp giọng vẫn "Mạc Mạc! Về sau cũng sẽ là bố anh..."

Hả? Tiêu Hữu ngây người! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

21. Chương 21

Một tháng sau. Mặc dù đã sang đông nhưng đối với Tiêu Hữu chính là sau cơn mưa trời lại sáng. Sau khi giằng co vì muốn tách cô ra khỏi Giản Chiến Nam, cuối cùng ba mẹ cũng không ép cô đi du học nữa. Hơn thế, hai người cũng không phản đối chuyện cô cùng Giản Chiến Nam qua lại. Ngoại trừ chuyện học tập, chuẩn bị cho kỳ thi đại học sắp tới thì Tiêu Hữu cũng tận tình hưởng thụ hương vị tình yêu ngọt ngào giữa hai người, càng ngày vị trí của anh trong lòng cô càng sâu sắc hơn. Tiêu Hữu cũng từng hỏi Giản Chiến Nam đã nói gì với ba mà có thể khiến họ thay đổi quyết định, không phản đối chuyện của hai người nữa. Cô không biết liệu có liên quan gì đến chuyện ân oán mà anh từng nhắc đến hay không, vả lại cô cũng rất muốn biết chuyện đó là như thế nào. Còn Giản Chiến Nam thì vẫn cứ thản nhiên nói với cô ân oán kia là do người khác gây ra, không liên quan gì đến hai người bọn họ. Chỉ cần hiện giờ anh và cô có thể hạnh phúc ở cạnh nhau là được rồi. Ân oán đó cứ để cho người khác giải quyết đi. Thế nhưng hai chữ ân oán luôn ám ảnh Tiêu Hữu, khiến cô không hiểu sao lại có cảm giác bất an trong lòng. Mặc dù đầy nghi hoặc nhưng tất cả mọi người chẳng ai muốn nói nên Tiêu Hữu cũng không có hỏi thêm nữa. Nếu vấn đề đó không còn quan trọng trong chuyện tình cảm của anh và cô thì vì sao cô lại cứ nhất quyết phải biết đến nó cơ chứ? Biết đâu nó lại làm bản thân cô thêm phiền não, thà rằng không biết để thoải mái mà sống chẳng phải sẽ tốt hơn hay sao. Hơn nữa, cô cũng không phải là người có thể giải quyết được chuyện đó.

Thế nhưng Tiêu Hữu cũng phát hiện ra kể từ lúc ba mẹ ngầm chấp nhận cô cùng Giản Chiến Nam qua lại thì dường như cô cũng không gặp được cậu nữa. Cậu dường như rất bận rộn với công chuyện làm ăn gì đó mà cô không biết được. Tiêu Hữu gọi điện thoại cho cậu thì cũng chỉ vội vàng vàng nói được vài câu là ngắt máy. Cậu có chút gì đó rất lạ, có lẽ cậu cũng yêu rồi nên mới bận rộn như thế... (Phi Phi: Ta nói Mạc tiểu thư! Cô nói thì hay lắm a!)

Tiêu Hữu bắt đầu đếm ngón tay nhằm tính thời gian, cô quen biết Giản Chiến Nam cho tới hôm nay cũng được nửa năm rồi. Thế nhưng mọi chuyện dường như chỉ mới xảy ra ngày hôm qua, tất cả vui, buồn, hờn, giận, khó khăn, khoái hoạt đều khắc ghi rõ trong lòng. Yêu đương không hề ảnh hưởng gì đến thành tích học tập của Tiêu Hữu. Lời hứa của cô với ba mẹ đó là không được chỉ quan tâm đến chuyện tình cảm mà bỏ bê học hành. Thế nhưng cô vẫn cứ luôn chỉ xếp hạng hai bởi vì hạng nhất đã bị Giang Xuyên chiếm mất. Hai người cứ thế ganh đua nhau thứ hạng trong lớp, cùng nhau học tập, cùng nhau hít thở bầu không khí năm cuối cấp. Nụ hôn bị cưỡng ép kia cũng theo thời gian mà phai nhạt dần trong trí nhớ hai người. Chỉ có điều, thái độ của Giang Xuyên đối với cô phai nói là rất kinh khủng, luôn cố gắng hết sức chọc cho cô tức giận, nếu không có lẽ hẳn sẽ ăn không ngon và ngủ không yên. Hôm nay là chủ nhật, Tiêu Hữu được nghỉ học. Sau khi làm hết bài, cô cùng Giản Chiến Nam hẹn nhau ra ngoài xem phim. Anh đến tận nhà để đón cô. Ngay từ lúc Giản Chiến Nam đứng trước cửa, sắc mặt của ba mẹ cô không hề tỏ vui vẻ hay chào đón. Tuy nhiên anh vẫn nói chuyện rất thành thực, hơn nữa lại đối xử với ba mẹ cô rất tốt, mỗi lần chơi mệt chược đều cố ý để ẹ thắng cho nên bà cũng rất vui, rất cao hứng. Biết ba cô thích câu cá, Giản Chiến Nam liền rủ ba đi câu vào những lúc rảnh rỗi. Chỉ một tháng thôi mà anh đã khiến cho cả ba lần mẹ đều thay đổi thái độ một cách nhanh chóng, thậm chí mẹ còn pha trà quý bà tốn cả khối tiền để mua cho anh uống nữa. Tận tâm như thế chẳng phải đều là vì yêu cô hay sao?

Dần dần Tiêu Hữu giống như là người ngoài. Mọi người trong nhà dường như đều vây quanh Giản Chiến Nam. Cô không thể nào không khen ngợi Giản Chiến Nam khéo léo.

Anh nói chuyện với ba mẹ cô một chút thì hai người cùng nhau đi. Anh ra khỏi cửa trước, cô liền đi theo sau. Ba mẹ dặn cô đi chơi đến sáu giờ chiều là phải về nhà. Cô ngoan ngoãn gật đầu rồi đi ra ngoài, sợ mẹ lại dặn dò cô không được để Giản Chiến Nam sờ loạn này nọ. Mỗi khi nghĩ đến chuyện xấu hổ đó, cả người cô lại nóng bừng lên như thịt heo bị nướng. Mỗi một lần mẹ nói thế, mặt cô lại bất giác lại đỏ lên như một quả cà chua chín tấy.

Quần áo Tiêu Hữu mặc ngày hôm nay cũng là do Giản Chiến Nam tặng. Vừa rồi trước khi đến đón anh đã gửi tin nhắn bảo cô phải mặc bộ đồ này. Thường ngày cô chỉ toàn mặc đồng phục thể nên quần áo anh tặng, cô chưa mặc bao giờ.

Giản Chiến Nam tặng cho cô không ít đồ. Chỉ có điều cái nào cũng toàn đồ hàng hiệu giá đắt đỏ đến chóng mặt. Tiêu Hữu từ chối không biết bao nhiêu lần nhưng mỗi lần từ chối thì anh lại tức giận đến không thèm nhìn mặt cô. Cuối cùng cả hai đều phải tự mình lui từng bước để không phải tự mang lại buồn bực cho nhau. Anh không tặng cho cô đồ xa xỉ nữa, chỉ thỉnh thoảng mua một số quần áo hoặc là mấy món đồ nhỏ nhỏ xinh đẹp mà thôi.

Vòng cổ cô đang đeo cũng do Giản Chiến Nam tặng. Mặt dây là một cái nơ hình con bướm. Anh và cô cùng nhau mua trong một cửa hàng trang sức dọc đường với giá có mấy chục đồng tiền, không đắt lắm cho nên cô mới dám nhận. Cô lại mua tặng Giản Chiến Nam một chiếc đồng hồ, nhưng lại chưa thấy anh đeo nó bao giờ.

Tiêu Hữu để ý thấy đồng hồ trên tay Giản Chiến Nam vẫn là cái màu râm nắng đã cũ lúc trước anh thường mang. Cô hỏi anh vì sao lại không đeo cái cô đã tặng, anh nói không dám dùng, phải cất cho thật kỹ.

Lên xe, Giản Chiến Nam liền mở máy điều hòa vì trời đã sang đông nên không khí bên ngoài hơi lạnh. Tiêu Hữu cảm thấy thật ấm áp. Anh chìa tay ra trước mặt cô, trên tay là một hộp quà nhỏ nhắn thật tinh xảo

“Mở ra xem đi”

“Chúng ta đã nói là...”

“Mở ra xem đi, ngoan nào, nghe lời anh” Giản Chiến Nam ngọt ngào đỡ lấy cô như đang dự định con nít, khóe môi hé ra nụ cười xinh đẹp, đôi mắt đen lấy soáy sâu vào cô. Ánh mắt ấm áp tràn đầy tình cảm đó

khiến cho lòng Tiêu Hữu xôn xao, cô chỉ cúi đầu lặng lẽ mở hộp ra xem. Bên trong là một chiếc khăn choàng rất đẹp, trên đó còn thêu mấy bông hoa li ti xinh xắn.

Tiêu Hữu cảm thấy chiếc khăn này không giống như những chiếc bình thường cô có trước đây. Nó dường như chính là một tác phẩm nghệ thuật hoa lệ, tinh xảo. Cô chỉ thích những thứ đơn giản một chút, không cần cầu kỳ, nhưng vật mà anh tặng toàn là đồ đẹp mà thôi.

“Có thích không?” Đôi mắt đen láy nhìn cô, tay cũng cầm lấy chiếc khăn đó khê quàng lên cổ cô, cho đến khi cảm thấy thỏa mãn mới khê mấp máy môi nói “Thật hợp với Mạc Mạc nhà anh”

“Thật không?” Tiêu Hữu mỉm cười, nhin không được đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu xem có thật là rất hợp với mình hay không? Cô nhìn vào thân ảnh bên trong gương chiếu hậu, quần áo là Giản Chiến Nam chọn, vòng cổ cũng thế, giờ đây ngay cả khăn choàng cổ cũng là của anh tặng. Thậm chí tóc của cô cũng là anh đưa cô đến salon cắt tỉa. Vốn dĩ tóc thẳng tự nhiên mà giờ xoăn theo từng lọn to nhỏ khác nhau.

Tóc xoăn rất tự nhiên, trông không hề giả tạo tí nào. Điều đó lại càng khiến cho cô thêm phần khả ái. Tiêu Hữu đột nhiên cảm thấy mình trong gương có chút xa lạ khó nói. Mọi thứ trên người cô đều có liên quan đến Giản Chiến Nam, từ quần áo cho đến những thứ chi tiết nhỏ như khăn choàng, vòng tay cũng đều là anh tặng. Và có lẽ vẻ đẹp thiếu nữ trong cô cũng vì anh mà lan tỏa.

Giản Chiến Nam say đắm ngắm nhìn Tiêu Hữu, cuối cùng đôi môi mỏng chợt dừng lại trên đôi môi đỏ mọng tự nhiên của cô, nhẹ nhàng hôn một chút rồi mới luyến tiếc dứt ra. Mắt anh nhìn thẳng về phía trước, khởi động xe rời khỏi.

Tiêu Hữu thật sự nghĩ là sẽ cùng anh đến rạp chiếu phim xem bộ phim mới nhất của điện ảnh Hoa Ngữ, thế nhưng hai người lại không đi. Giản Chiến Nam chở cô tới một khách sạn được trang trí rất tao nhã và sang trọng.

Cánh tay cường tráng của anh ôm cô thật chặt, mà thân thể cô trong vòng tay anh thật mỹ miều động lòng người. Nam thanh sánh cùng nữ tú, anh là ngọn núi cao chót vót mà cô lại như dòng sông cuộn chảy quanh núi. Hai người hợp lại thành một bức tranh thật đẹp.

“Không đi xem phim hay sao?” Tiêu Hữu rốt cục nhin không được liến quay sang nhiu mày hỏi anh.

“Chưa vội, đi gặp bạn anh trước đã” Giản Chiến Nam cúi đầu nhìn cô, đôi mắt đen sâu thăm thẳm chứa đầy sủng nịnh.

Nhân viên tiếp tân liền đưa họ vào một căn phòng lớn. Bước vào bên trong, Tiêu Hữu mới biết không phải là chỉ có mấy người bạn mà tính cả nam lẫn nữ thì tới tám người. Nếu đếm cả cô và Giản Chiến Nam thì là mười người lận. Cô đột nhiên hiểu được dụng ý của anh, đây giống như là cô đang bắt đầu bước vào trong thế giới của anh.

Một người ăn mặc vô cùng gợi cảm, vẻ mặt kích động ngược nhìn cô “Oa, cô bé thật là đẹp. Chiến ca, anh giấu kỹ ghê”

“Gọi là chị dâu đi” Giản Chiến Nam đơn giản mở miệng nói một câu, cánh tay cũng nhanh chóng ôm lấy Tiêu Hữu. Đó là niềm kiêu hãnh của anh.

Mọi người đua nhau gọi Tiêu Hữu là chị dâu khiến ặt cô bỗng chốc nóng bừng lên vì xấu hổ và ngại ngùng. Lần đầu tiên có người lớn tuổi lại gọi cô như thế. Nhìn nhóm người cả nam lẫn nữ trước mắt đều hơn tuổi cô vậy mà còn thân thiết gọi cô là chị dâu, Tiêu Hữu nhất thời không thích ứng được, vội vàng nói “Gọi em Tiêu Hữu là được rồi”

Giản Chiến Nam hơi nhiu mày, vừa rồi bảo bạn bè gọi cô là chị dâu khiến anh thấy rất thoải mái bởi vì đây xem như cô chính thức thuộc về anh. Nhưng Tiêu Hữu lại phản đối khiến anh thấy không được thỏa mãn. Mọi người tự nhiên cũng cảm giác được tâm tư của Giản Chiến Nam thế nên giả lả cười nói “Gọi chị dâu thân thiết hơn”

Âm thanh này nghe quen quen. Tiêu Hữu nghiêng đầu nghĩ một chút thì nhận ra đó chính là tiếng nói của người ở trong văn phòng Giản Chiến Nam hôm trước. Xe đạp của cô là do anh ta tìm người chỉnh lại hại

cô chụp ếch vô cùng mê đắm. Cô nhìn anh ta chăm chăm, ai biết được một ngày nào đó anh ta tìm bạn gái còn phải nhờ đến cô chỉ điểm.

Mọi người rất hào hứng, náo nhiệt giới thiệu bản thân mình, bên cạnh đó cũng không buông tha sự tò mò hỏi han chuyện tình cảm của hai nhân vật chính đêm nay. Tiêu Hữu liền quăng những câu hỏi “hóc búa” đó chuyển sang cho Giản Chiến Nam trả lời. Cô thật sự không muốn cho người khác biết chuyện hai người gặp nhau trong tình huống cổ tích là khi xe cô bị hỏng mà đó là do Giản Chiến Nam bày ra, để xem anh có gan nói ra ngoài hay không. Quả nhiên, Giản Chiến Nam làm mặt lạnh buông một câu “Mau gọi đồ ăn đi”

Tám người không hề hỏi thêm nữa, nhao nhao đua nhau gọi đồ ăn. Hiện giờ đúng là giờ cơm trưa, đồng người trong một không gian sôi nổi hơn nữa ai ai cũng đang rất cao hứng nên không thể nào không uống rượu. Có người đưa chén rượu cho Tiêu Hữu, Giản Chiến Nam liền liếc mắt đến bên chén rượu, nói “Cô ấy không uống được rượu”

Cuối cùng Giản Chiến Nam phải uống thay cô. Mọi người thấy Giản Chiến Nam đối xử với Tiêu Hữu chính xác là do tình yêu. Tửu lượng của anh rất lớn, cũng ít khi uống rượu. Thế nhưng hôm nay anh đang rất vui nên cũng hơi quá chén. Mọi người lại càng vui vẻ, mãi đến hơn hai giờ mới rời khỏi khách sạn.

Giản Chiến Nam uống hơi nhiều rượu, cả người đã có vẻ say nhưng nhìn anh không có chút nào loạng choạng của kẻ say, quần áo vẫn chỉnh tề, tóc tai vẫn gọn gàng như cũ, chỉ có ánh mắt của anh là có chút hơi sương. Nhất định là không thể đi xem phim được rồi, hơn nữa cũng tới giờ Tiêu Hữu phải về nhà. Giản Chiến Nam muốn đưa cô về nhưng nhìn anh uống nhiều như vậy, cô không đành lòng để cho anh lái xe.

Cuối cùng một người trong nhóm xung phong lái xe đưa Giản Chiến Nam cùng Tiêu Hữu về. Lúc cô đến nhà thì ba mẹ vẫn còn đang ngủ trưa. Nghe thấy tiếng xe, mẹ cô liền đứng dậy ra xem, không nói gì chỉ bảo Giản Chiến Nam ở lại cùng ăn cơm tối.

Giản Chiến Nam cũng muốn có thêm thời gian ở bên Tiêu Hữu nên vô cùng vui vẻ gật đầu ở lại. Mẹ thấy anh có mùi rượu, giờ lại mới là buổi trưa nên bảo anh vào phòng dành cho khách nghỉ ngơi một chút.

Giản Chiến Nam đi đến chiếc giường trong phòng dành cho khách ngã lưng xuống. Tửu lượng của anh vốn rất tốt, rất ít khi say sấn nhưng mỗi khi uống say thì chỉ cần ngủ một chút là ổn. Tiêu Hữu rót cho Giản Chiến Nam cốc nước ấm, đưa đến tận tay anh “Uống ít nước đi rồi ngủ một lát, chốc nữa em sẽ gọi anh dậy”

Thân thể to lớn của Giản Chiến Nam nằm trên giường, có vẻ rất mệt mỏi. Sau khi anh uống hết ly nước, Tiêu Hữu định bước ra ngoài thì không ngờ tới lại bị ôm lấy, ngã nhào vào trong lòng anh. Mặt cô nhanh chóng đỏ bừng lên, vội vàng chụp lấy cánh tay anh nhỏ giọng nói “Buông em ra đi, cẩn thận không mẹ lấy chổi chà quét anh ra ngoài bây giờ”

“Hôm nay anh vẫn chưa hôn em, Mạc Mạc” Thanh âm trầm thấp, đôi môi của anh cũng dừng lại trên môi cô. Anh thổi thổi vào môi cô lấy đà rồi sau đó liền đưa lưỡi mình vào trong miệng cô khám phá. Tiêu Hữu cũng không để cho anh thỏa mãn như vậy, chỉ giả vờ hợp tác một chút liền thoát ngay khỏi vòng ôm của anh. Cô trừng mắt liếc anh một cái.

“Lúc nào ở bên ngoài mới được hôn, có mỗi chuyện này thôi mà anh cũng không nhớ thì trí nhớ quả thật là rất kém đấy Giản chủ tịch ạ! Anh ngoan ngoãn ngủ đi, em đi làm bài tập đây” Cô nói xong liền xoay người chạy ra ngoài, không thèm để ý đến anh nữa. Anh thật là quá xấu đi.

Tiêu Hữu làm bài đến tận năm giờ chiều. Lúc cô nhìn đồng hồ treo trên tường thì Giản Chiến Nam cũng đã ngủ được ba tiếng. Cô sợ anh khát nước, cũng muốn nhìn xem anh đã tỉnh hay chưa liền nhanh chân chạy vào nhà bếp rót một cốc nước ấm rồi đi vào phòng dành cho khách. Cô thấy Giản Chiến Nam vẫn còn đang nằm ngủ như một đứa trẻ. Có lẽ hôm qua thức khuya làm việc lại phải đi chơi cùng cô cả một ngày nên không đủ sức đây mà. Nhìn gương mặt lúc ngủ của anh cũng không còn sắc bén, tinh ranh như bình thường, đầu đó lại xuất hiện chút bình thản lẫn thỏa mãn. Đuôi mắt dài đẹp đẽ, cái mũi thanh cao, đôi mắt gợi cảm, lông mi đen dày lại rung rung theo từng nhịp thở, tất cả cứ như được Thượng Đế ưu ái vẽ ra vậy. Vì sao anh lại có thể sinh ra đẹp trai đến thế chứ?

Tiêu Hữu xoay người đi ra, nghĩ là nên bảo tài xế của anh cứ về trước có lẽ đỡ phiền hần hơn. Nhưng tầm mắt cô lại rơi ngay ví tiền của anh nằm trên mặt đất. Cô liền mở ra xem thì thấy bên trong có một chút đồ

vật linh tinh liên qua đến công việc của anh.

Ánh mắt Tiêu Hữu vốn vẫn là không hề để ý, nhưng lúc nhìn thấy trong ví của anh lộ ra một bức ảnh, tầm mắt của cô liền ngay lập tức dừng lại tại chỗ đó, vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc như không tin được...

22. Chương 22

Tấm ảnh là hình một cô gái có nụ cười thuần khiết, ở trong mắt Tiêu Hữu có cảm giác như đã từng quen biết đâu đó. Cô có thể xác định, cô không biết cô gái trong bức ảnh nhưng lại thấy rất quen. Cô gái này có vị trí như thế nào trong lòng Giản Chiến Nam mới khiến anh luôn luôn để ảnh trong ví của mình? Đáp án trong đầu cô như ẩn như hiện, lúc mơ hồ rồi lại đôi khi rõ ràng, ý thức của bản thân bất giác không muốn nghĩ nhiều và điều đầu tiên của nó chính lựa chọn sự trốn tránh.

Trong ví cô đặt một bức ảnh của Giản Chiến Nam mà trong ví của anh lại lại đặt một bức hình của một cô gái – không phải là cô. Tiêu Hữu chợt thấy lòng mình một trận nhói đau, thân thể bất động cứ đứng tại đó, cảm thấy hơi lạnh từ đầu xuất hiện lan tràn từ dưới chân vào đến tận trong lòng mình, khuôn mặt nhỏ hồng nhuận đã trở nên tái nhợt.

Tiêu Hữu nhặt chiếc ví lên, đang muốn đặt ở trên đầu giường thì Giản Chiến Nam chợt tỉnh giấc. Đôi mắt sắc bén thường ngày giờ đây lại trong sáng khác thường làm say đắm lòng người. Nhưng giờ phút này đây, Tiêu Hữu không còn lòng dạ nào thưởng thức, liếc mắt nhìn anh một cái, lại thản nhiên nói “Ví của anh rơi xuống đất”

Cô đưa cho anh, tay anh đưa ra nhận lấy, đứng dậy xuống giường, đem ví nhét vào túi. Tất cả hành động đều thật bình tĩnh, thật tự nhiên, thần sắc của anh cũng không tỏ ra chút bất an nào, rồi đưa tay ra đón lấy chén nước cô đưa... anh khát. (Phi Phi: *gãi mõng* Anh này họ Tinh tên Bơ nè!)

Đôi mắt đen láy của Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam nhưng anh vẫn không có nửa điểm lúng túng, gương mặt lại khôi phục nét trầm ổn vốn có “ Em không có gì muốn hỏi sao?”

Anh biết cô đã thấy bức ảnh, có nên giải thích với cô một chút rốt cuộc cô gái ấy là ai không?

Anh nhìn cô, tay đặt trên bả vai cô, môi hơi gợn gợn lên, cúi đầu... bờ môi anh đặt lên cánh môi cô một nụ hôn bá đạo, nỉ non trầm thấp “Anh vừa nằm mơ thấy em, bảo bối”

Lần đầu tiên Tiêu Hữu không vì lời anh nói mà xúc động, vì nụ hôn của anh mà mê muội. Anh Nam của cô đang chuyển đề tài, anh không muốn nói, cô làm sao giống một kẻ đồ kị cố tình truy hỏi cho bằng được. Anh có kiêu ngạo của anh, cô cũng có, anh không nói, cô cũng không hỏi, cô không muốn có được một đáp án miễn cưỡng hay là lời chống chế giả tạo. Trong lòng đau buồn giống như có một tảng đá đè nặng mà không thể giải thoát.

Tận vài ngày sau, hình ảnh cô gái trong bức ảnh vẫn cứ lớn vồn quanh quẩn trong đầu Tiêu Hữu, mỗi khi nghĩ tới nó cô lại thấy tức giận, không phải giận anh mà lại giận chính bản thân mình quá mềm yếu, cô liền dùng sách đập vào đầu để tự thức tỉnh mình.

Giữa trưa tan học, Tiêu Hữu không có lòng dạ nào ra ngoài hóng gió, trong đầu không ngăn được lại nhớ đến cô gái xinh đẹp kia, cho nên lại dùng sách đập vào đầu, cô bạn thân Cầm Tử nhìn cô lên giọng giễu cợt: “Sao thế? Tình yêu sáng lạn như mặt trời ban sớm mấy hôm trước của cậu đâu, để mấy bữa nay như bánh bao thiu thế này? Hay là... người yêu cậu có tình nhân bên ngoài?”

Tiêu Hữu bất đắc dĩ nhìn cô bạn tốt của mình, giang tay cốc đầu Cầm Tử “Cái miệng thối của cậu này. Người yêu cậu mới có người bên ngoài đấy!”

“Tớ thật muốn nam nhân của tớ có người bên ngoài, nhưng mà tớ đã tìm được người yêu tớ đâu. Nào giống như cậu, Có được một anh chàng tốt ngồi ngồi như vậy, đẹp trai ngồi ngồi như vậy, không những trưởng thành mà còn có mị lực hơn người” Cầm Tử nói xong, gương mặt vốn tươi như hoa liền ngay lập tức xụ xuống muốn chạm tới mặt đất “Tiêu Hữu, thương lượng một chút được không? Hỏi người yêu cậu xem bạn anh ấy có ai dễ nhìn mà còn độc thân không?”

“Mặt tớ không dày như cậu đâu Cẩm Tử, làm ơn tỉnh táo lại đi” Giờ phút này, đầu vô mồm với Cẩm Tử lại có thể khiến Tiêu Hữu cười vui, quên hẳn việc khó xử mấy ngày nay. Cô chính là người như thế, việc phiền lòng đến nhanh mà đi cũng rất nhanh.

“Thật là vô tình” Cẩm Tử chu miệng “Mặc kệ, trưa nay phải mời tớ ăn cơm, an ủi cõi lòng của người đang bị thương tâm dày vò”

“Tìm Ban Trường mà yêu cầu người ta mời đi, anh ấy sẽ biết nhiều cách an ủi tâm hồn đang thương tổn trầm trọng của cậu, cậu phải cho người ta một cơ hội mới biết thật, giả, tốt, xấu như thế nào chứ” Ban Trường là người thật lòng yêu thương Cẩm Tử, đáng tiếc cái nha đầu này vẫn không chịu đáp ứng khiến người ta lao đao cả năm nay, mà rõ ràng là cậu ấy cũng thực thích Ban Trường nha.

Cẩm Tử lập tức đỏ mặt “Cút đi, không nói chuyện với cậu nữa. Miệng chó không phun tới ngà voi, nói đến anh ta làm cái gì?”

“Cẩm Tử, ra đây!” Đang nói chuyện, Ban Trường đã đứng ở trước cửa lớp học gọi Cẩm Tử. Tiêu Hữu liền bật cười đẩy cả thân hình điệu đà của người bạn thân bên cạnh, Cẩm Tử nhíu mày khó chịu quay lại nhìn Ban Trường “Có chuyện gì? Lớn già cái đầu rồi mà còn kêu to như bò rống vậy. Người ta không có điếc”

Tuy nói thế nhưng người cũng ngoan ngoãn hướng cửa đi ra ngoài. Tiêu Hữu cười cười nhìn đôi oan gia, chợt nhận ra bụng cũng có chút đói, cô đành đứng dậy đi ra ngoài ăn trưa. Vừa rời khỏi phòng học, di động liền réo vang, bài hát “Thầm yêu” chỉ dành cho Giản Chiến Nam. Không cần xem cũng biết là ai gọi đến, cô bắt máy nhưng tâm trạng không còn như lúc trước. Không đợi cô mở miệng nói chuyện, thanh âm trầm thấp của Giản Chiến Nam đã vang lên “Mặc Mặc, anh ở trước cổng trường”

“Hả? Biết rồi, em lập tức ra ngay” Tiêu Hữu cúp điện thoại, bên môi cũng nở nụ cười bước nhanh về phía cổng trường. Xe của Giản Chiến Nam dừng cách cổng không xa, thân hình cao lớn của anh tựa vào thân xe cúi đầu hút thuốc, tư thế thực lãnh đạm nhưng không kém phần lãng tử. Nhìn thấy cô xuất hiện, anh dập tắt điếu thuốc vứt vào thùng rác bên cạnh. Đợi cô tới trước mặt, anh liền đưa tay ra gắt gao ôm trọn cô vào lòng. Nếu không phải đang đứng trước cổng trường, khẳng định giờ phút này môi của Tiêu Hữu nhất định đã bị Giản Chiến Nam chiếm lấy.

Cảm nhận anh ngọc ngậy muốn làm bậy nên Tiêu Hữu liền nhanh chóng đẩy anh ra, thân ảnh giống như một tinh linh nhỏ bé thoăn thoắt rời khỏi vòng tay anh, vẻ mặt nghiêm túc “Đồng chí Giản Chiến Nam, ban ngày ban mặt làm chuyện xấu nên chú ý không được gây mất trật tự nơi công cộng”

Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tròn tròn phúng phính của Tiêu Hữu, gương mặt đột ngột thay đổi thành nghiêm nghị nói “Mặc Tiêu Hữu, ý em muốn nói... buổi tối thì tùy ý anh làm?”

“Anh... em... không phải ý này nha...” Cô cúi đầu quy hàng người đàn ông này, giọng giận dỗi đồng thời giảm thật mạnh lên chân anh “Anh thật là xấu xa”

Giản Chiến Nam một tay kéo Tiêu Hữu vào trong lòng, mặc kệ cô có để ý hay không. Anh nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bờ môi mềm người của cô, miệng thì thầm “Mặc Mặc, em nên trừng phạt trên miệng anh, chân của anh không có đặc tội em nha”

Tiêu Hữu khóc không ra nước mắt, cái tên yêu nghiệt này có muốn để người khác sống nữa không đây? Cô thừa nhận không đủ sức để đối mặt với anh, nhưng mà không cần phải lúc nào cũng khiến cô muốn phạm tội chứ. May mắn vào buổi trưa, cổng trường không có ai nhìn thấy cô cùng người đàn ông này thân thân thiết thiết.

Tiêu Hữu đối với tật bá đạo của Giản Chiến Nam quả thật chỉ đành cúi đầu chịu thua “Em sai rồi mà. Còn không đi mau... em đói đến bụng muốn dán vào lưng rồi đây nè” Bỏ của chạy lấy người mới là thượng sách trong trường hợp này.

Giản Chiến Nam cười cười, khuôn mặt tuấn mỹ ở dưới ánh mặt trời càng sáng rọi mỹ lệ. Anh mở cửa xe giúp Mặc Mặc ngồi vào chỗ, thắt dây an toàn cho cô sau đó mới vòng qua cửa xe bên kia, khởi động máy rồi đi.

Nhà ăn này là nơi Giản Chiến Nam thường xuyên đưa Tiêu Hữu tới ăn, thức ăn ở đây thực ngon, thực đặc biệt, hơn nữa bài trí cũng khá đẹp tạo cho khách cảm thấy thư thái an nhàn. Địa chỉ cũng cách trường cô không quá xa, chỉ khoảng chừng hơn 10 phút đi xe, đương nhiên không tính là đi những xe khác nha.

Người bình thường khi ăn hai thường thường ngồi đối diện với nhau, nhưng Giản Chiến Nam lại thích ngồi bên cạnh Tiêu Hữu hơn. Ăn gần xong, Giản Chiến Nam đột nhiên có điện thoại gọi tới liền đứng lên ra ngoài nghe máy. Thế nhưng khi thấy cô gái gốc gác kia đưa đĩa gấp một phần đồ ăn đã nguội lạnh, sắc mặt anh liền đen lại. Đây là thực phẩm đông lạnh, ăn vào không phải sẽ đau bụng sao? Tay liền cầm lấy tay cô ngăn lại động tác tiếp theo, khẩu khí cứng rắn nói “Không cho ăn”

Tiêu Hữu vẻ mặt đáng thương, nhỏ giọng nói “Bao tử của em tốt lắm, sẽ không đau bụng đâu”

Giản Chiến Nam nhìn Tiêu Hữu giống như chú cún nhỏ nhắn đáng thương đang khẩn cầu mình, cuối cùng âm thanh lạnh lùng nhưng không giấu được vẻ sùng nịnh được cất ra đầy bất đắc dĩ “Chỉ được hai miếng”. Nói xong, anh đưa hai ngón tay quơ quơ trước mắt cô. Tiêu Hữu như được đặc xá, lấy một miếng đào thật to đưa vào miệng, nhẹ nhẹ liếm liếm như đang thưởng thức mỹ vị của thế gian. Miếng đào mang theo hương hoa quả, thật ngon, còn có thể ăn thêm được một miếng nữa, cô lại dùng lực lấy một miếng khác thật to đưa vào miệng.

Hai miếng, đĩa ăn đã chẳng còn là bao, nhưng bởi vì ăn miếng quá to, cho nên miệng liền dính chút nước sốt, Tiêu Hữu không kìm được liền đưa đầu lưỡi ra liếm liếm khoe miệng. (Phi Phi: Rốt cuộc ta cũng không biết hai người này đang ăn cái gì *xoa cằm*... đông lạnh, đào, nước sốt? Là món gì a??? Thật huyền bí)

Đầu lưỡi hồng hồng liếm qua môi kia như một kích chí mạng khiêu khích bản tính đàn ông của Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu không biết hành động vô tình của mình lại thật mê người trong mắt nam giới... đang yêu. Giản Chiến Nam không kìm được muốn bắt giữ đầu lưỡi hồng hồng mê người đó. Suy nghĩ đi liền với hành động cúi đầu, hôn trụ môi cô, hấp thụ đầu lưỡi nóng bỏng mị hoặc.

Bờ môi Tiêu Hữu thật mềm, mang theo chút vị lạnh còn vương vấn của thức ăn, hương vị ngọt ngọt dịu dịu của đào làm cho người ta không thể kìm giữ được dục vọng. Cô luôn làm cho anh mất đi khống chế của bản thân, từ trước tới nay anh chưa từng đối với một cô gái nào có dục vọng mãnh liệt như vậy, rất muốn cô, nhưng cô nói cô sợ, tương lai còn dài, phải cho cô chút thời gian thích ứng. Tục tặc bất đạt.

Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam làm ất hết ý thức, ý loạn tình mê, ánh mắt như có sương mờ bao phủ, lại nhìn thấy trước mặt hai người vài bước có một cô gái xinh đẹp đi đến, mái tóc dài bồng bênh, mềm mại xõa xuống bờ vai thon gọn, thân hình quyến rũ mê người, hai con ngươi thật giống như mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng mà lại trong suốt, rồi lại giống như bị cái gì làm kinh hãi nhìn chằm chằm vào cô và anh.

Không biết là vì cô gái hay vì nụ hôn của Giản Chiến Nam, tâm Tiêu Hữu bỗng nảy lên một chút. Sau khi định thần, cô vội vã đẩy anh ra đồng thời lấy lại nhịp thở, con ngươi gắt gao dừng lại trên người cô gái kia. Đẩy ra là bởi vì cô không muốn bị người khác thấy?

Giản Chiến Nam gặp sự cự tuyệt của Tiêu Hữu, giữa con ngươi hiện lên một nét không hài lòng, lại cũng phát hiện phản ứng của cô có gì đó khác lạ. Ngược đầu theo hướng tầm mắt Tiêu Hữu đang nhìn, anh cũng chú ý tới khi đó có người đứng ở đấy với vẻ mặt tái nhợt, ánh mắt tràn đầy thống khổ.

“Chiến Nam...” Gương mặt cô gái xinh đẹp đã trắng bệch, môi khê mở, nỉ non gọi tên Giản Chiến Nam, trong mắt đều là đau khổ cùng bối rối, chậm rãi lui về phía sau, mím môi, xoay người, bị thương mà chạy đi.

Tiêu Hữu nhìn vào ánh mắt của Giản Chiến Nam, ánh mắt vẫn giữ chặt trên người cô gái. Tâm tính chán động đã muốn đứng lên, dáng người cao lớn cũng nhanh chóng đuổi theo, thanh âm thâm tình kêu tên cô, giờ phút này lo lắng gọi một cái tên xa lạ “Nhã Nhi...”

Tiêu Hữu nhìn bóng dáng Giản Chiến Nam rời đi, cô chờ người ở trong này, tầm mắt bất tri bất giác đã trở nên mơ hồ. Lần đầu tiên cô nhìn thấy Giản Chiến Nam kích động như thế, lần đầu tiên nhìn thấy anh lo lắng như thế. Cô gái kia... chính là cô gái xinh đẹp trong bức ảnh anh luôn để trong ví.

Tâm đau... thật đau... đau đến nỗi cô muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này... nhưng cả người đều không có khí

lực. Anh cứ như vậy bỏ rơi cô, tâm cô thật giống như có một lỗ hổng lớn, vị lạnh của thức ăn vừa ăn xong như kết thành khối băng vạn năm, đầy thống khổ...

23. Chương 23

Giản Chiến Nam đuổi theo ra ngoài, nhìn thấy bóng dáng bối rối của Giang Nhã đang chạy, thậm chí không thèm để ý xe bon bon trên đường lộ. Mắt thấy có một xe đang tiến về phía cô, Giản Chiến Nam quýnh lên lao tới, một tay kéo Nhã Nhi đẩy ra... Kééét! Á!

Tiếng phanh xe, tiếng thét chói tai liên tiếp vang lên, Giang Nhã may mắn thoát khỏi nguy hiểm mà chân Giản Chiến Nam lại bị đụng vào, cảm giác đau đớn lan tràn khắp cơ thể.

— — — — —
Bệnh viện nhân dân thành phố.

Chân bị thương của Giản Chiến Nam đã được bó bột, may mắn là không có việc gì, tuy nhiên lại có một chút rạn xương, Giang Nhã tự trách bản thân cùng đau lòng nhìn anh nằm một đống trên giường bệnh “Thực xin lỗi, vừa về đến liền khiến anh bị thương, có muốn em báo với bác trai cùng bác gái một tiếng không?”

Giản Chiến Nam không quan tâm lời Giang Nhã nói, chỉ lẳng lặng hỏi “Trở về khi nào?”

“Mới thôi” Giang Nhã trả lời, nhớ tới hình ảnh Giản Chiến Nam hôn cô gái kia lúc nãy, tâm không khỏi có chút cảm giác chua xót. Cô không nghĩ trở về sẽ gặp lại anh ở trong tình huống như thế, cô nhìn thấy ánh mắt anh với cô gái kia... thực đặc biệt, không tự chủ được liền hỏi “Cô ấy... là bạn gái anh à? Rất tuyệt”

“Mấy năm nay vẫn sống tốt chứ?” Giản Chiến Nam tiếp tục không trả lời vấn đề của Giang Nhã, bởi vì anh cũng có rất nhiều điều muốn biết về cô.

Giang Nhã cười cười từ chối cho ý kiến, cái gì gọi là tốt, cái gì gọi là không tốt đây? “Có khỏe không?” Tốt xấu đều như vậy thôi.

“Chiến Nam... anh có hận em không?” Trên khuôn mặt xinh đẹp của Giang Nhã có chút bất an cùng chờ mong. Năm đó, là do cô không tốt, anh hận cô cũng là điều dĩ nhiên, nhưng mà tâm tư lại không mong như thế chút nào.

Đôi mắt đen của Giản Chiến Nam hơi chau lại, khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng, do dự một chút nhưng lại trả lời rất thần nhiên “Không có”

Hai chữ ‘không có’ khiến cho Giang Nhã vui sướng bật đứng dậy. Cô nhìn thần sắc Giản Chiến Nam không một gợn sóng hưng phấn, trong lòng liền một mảnh đau xót. Có lẽ... anh đã không còn thương cô rồi, nếu không... sẽ không trông như bình thần như vậy, ít nhất anh sẽ kích động, sẽ vui mừng, sẽ ôm cô, sẽ hướng cô phát tiết tính tình mà cô đã rất quen thuộc. Nhưng mà ngữ khí của anh lại vô cùng thần nhiên, thần nhiên đến nỗi khiến cô một trận lo lắng không yên. Hoặc là... cho tới bây giờ anh không hề yêu cô, mà hiện tại, anh lại yêu thương cô gái lạ mặt kia. Cô bây giờ đã là quá khứ... đúng vậy chính là quá khứ không đáng nhớ tới.

Hai người đồng thời trầm mặc, có lẽ... đều đang nhớ lại quá khứ.

“Em sẽ ở lại chăm sóc anh... chân của anh...” Hồi lâu sau, Giang Nhã không kiềm được bèn mở miệng phá vỡ không gian yên lặng, tĩnh mịch giữa hai người.

Giản Chiến Nam liếc mắt một cái nhìn cô, thẳng thắn nói “Không cần đâu”

Không nghĩ tới sẽ bị cự tuyệt nhanh chóng như thế, Giang Nhã nhất thời không biết nói gì liền đứng dậy “Vậy...em... em đi trước, hôm nào lại gặp anh sau”

“Gặp lại”

“Bye” Anh không có hỏi cô số điện thoại hay địa chỉ liên lạc, Giang Nhã có chút thất vọng xoay người rời đi, về sau... anh không có muốn gặp cô nữa à?

Giản Chiến Nam nhìn Giang Nhã biến mất sau cánh cửa liền chậm rãi khép mí mắt lại, đôi mi anh tuần khê nhú, vẻ mặt trầm trọng, không biết đang suy nghĩ điều gì, có lẽ... cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ là có cảm giác trống rỗng trong lòng...

Cảm giác bị bỏ lại một mình khiến Tiêu Hữu chỉ có cảm giác đau đớn cùng thống khổ. Hình ảnh Giản Chiến Nam gọi ‘Nhã nhi’ thân mật như vậy không sao tiêu biến khỏi cõi lòng cô. Tiêu Hữu như hồn siêu phách lạc thất thần, lững lờ đi ở trên đường, lại không biết đi nơi nào, về nơi nào. Với bộ dáng này cô không dám về nhà, không muốn dọa đến ba mẹ, lại khiến họ thương tâm.

Một mình ngơ ngác đứng trước cửa rạp chiếu phim thật lâu, cô đã quên mất mình phải đi học. Di động liên kêu vang một tiếng, nhìn thấy trên màn hình hiện ra hai chữ ‘anh Nam’, cô thủy chung không muốn bắt máy.

Rốt cục, nhạc chuông bài “Thầm yêu” cũng dừng, mà ngày sau đó lại nhận được tin nhắn của Giản Chiến Nam gửi đến.

“Mạc Mạc! Em đang ở nơi nào? Anh đến đón em”

Không trả lời cũng không muốn về nhà. Cô lại càng không muốn gặp anh, ít nhất hiện tại là như vậy, cô sợ chính mình ở trước mắt anh sẽ không cảm được đau thương, sẽ khóc lóc, sẽ tức giận, sẽ phát hỏa, sẽ gặng hỏi anh về cô gái kia. Nhưng đồng thời cô cũng sợ mình quá xúc động sẽ buông lời chia tay... chia tay... anh có thể đi mà tìm Nhã nhi của anh.

“Mạc Mạc! Em đang tức giận?”

Không! Không phải tức giận, mà là thống khổ, rất khó chịu, cực kỳ khó chịu. Mất Tiêu Hữu hoe đỏ, nhưng cô dặn lòng mình không được... không được khóc. Vì cái gì phải khóc chứ? Đừng khóc... không được khóc, phải mạnh mẽ lên... Mạc Tiêu Hữu.

“Mạc Mạc! thật xin lỗi”

Thật xin lỗi? Cô không cần nghe ba chữ này của anh. Ngón tay đặt trên bàn phím tắt, rồi lại nhét trở về túi áo.

“Mạc Mạc! Trả lời anh. Ngay lập tức”

Lại giở ra khẩu khí ra lệnh... rồi thì sao? Cô không sợ. Vì cái gì bản thân phải ngoan ngoãn nghe lời anh như một con cún, anh bảo quấy đuôi thì quấy đuôi, anh bảo cút đi thì biến mất, anh bảo quay về thì cụp đuôi mừng mừng rỡ rỡ chạy đến bên anh chứ. Nếu có thể, cô rất muốn không cần đến anh, không yêu thương anh, như vậy anh sẽ không có cơ hội làm cô đau, làm cho cô khổ sở, nước mắt rồi cuộc cũng không nhận được mà tuôn rơi.

“Mạc Mạc! Anh có chuyện cần nói trực tiếp với em. Nói cho anh biết em đang ở đâu?”

Tiêu Hữu rồi cuộc nhận không được đành tắt di động. Lúc về đến nhà, cảm xúc đã muốn bình thường trở lại. Ba không có ở nhà, chắc đã cùng bạn bè ra ngoài uống rượu. Tuy nhiên biểu hiện thực bình tĩnh của cô lại khiến Lăng Nguyệt Hồng vốn rất cẩn thận quan sát lại thấy có chút gì đó không đúng. Bà bưng một ly sữa nóng bước vào phòng con gái, nhìn thấy cô đang cúi đầu chăm chú làm bài tập, nhận không được liền nhẹ giọng hỏi “Mạc Mạc! Nói ẹ nghe, có phải hai đứa đã cãi nhau không?”

Tiêu Hữu không ngẩng đầu, giống như rất chăm chú làm bài nhưng trong lòng lại rối bời không từ nào tả được “Mẹ! Không có chuyện gì đâu”

“Thầy giáo gọi điện đến bảo buổi chiều con không đi học”

“Thật xin lỗi. Mẹ...về sau con sẽ không như vậy nữa”

“Có phải Giản Chiến Nam chọc giận con hay không?” Lăng Nguyệt Hồng thử hỏi.

Tiêu Hữu đang muốn trả lời, ngoài cửa liền truyền đến tiếng chuông cửa. Lăng Nguyệt Hồng vuốt vuốt tóc mái tóc con gái “Mẹ đi xem ai đến, uống một chút sữa cho ấm người đi”

Lăng Nguyệt Hồng đi ra ngoài mở cửa, nhìn thấy Giản Chiến Nam vẻ mặt tuy trầm tĩnh, nhưng mà trong mắt lại có tia bối rối, chân thì bó bột, sắc mặt tái nhợt, bà không khỏi lo lắng liền lên tiếng hỏi thăm “Chân của cậu bị làm sao thế?”

“Không có việc gì đâu ạ” Ánh mắt anh hướng về phía cửa phòng Tiêu Hữu, trầm giọng hỏi “Mạc Mạc có nhà không vậy bác gái?”

“Ồ trong phòng ngủ, nhưng mà hình như có chút không được vui”

Giản Chiến Nam nhìn chằm chằm vào cánh cửa phòng đang đóng chặt của cô. Anh từng bước, từng bước đi đến, tay đẩy cửa, cô đã nhanh chóng khóa cửa phòng lại, anh nhấc tay gõ cửa “Mạc Mạc, mở cửa cho anh”

Cô bịt chặt hai lỗ tai, người tựa vào cánh cửa, không mở cũng không muốn nghe giọng nói của anh. Giản Chiến Nam không nghe thấy Tiêu Hữu đáp lại, hận không thể một cước đá bay cánh cửa phòng chết tiệt này. Anh lạnh lùng nói “Mạc Mạc, nghe lời, mau mở cửa đi”

Lăng Nguyệt Hồng khó hiểu nhìn Giản Chiến Nam lo lắng, hai người này làm sao vậy. Suy cho cùng thì Tiêu Hữu là con gái bà, bà đương nhiên là người hiểu con mình nhất. Cô không phải là người không có lý đã làm loạn, cô chính là quá mức hiền lành, hiếu thảo, duy nhất một lần không ngoan là ở trước mặt người đàn ông này. Hiện giờ ngay khi Giản Chiến Nam ở đây mà cũng không muốn gặp, nhất định là có nguyên nhân.

“Chiến Nam, quên đi, mặc kệ hai người có vấn đề gì, cậu cứ để cho Mạc Mạc yên tĩnh một chút, có chuyện thì hôm khác nói sau. Chân của cậu không đi được nhanh, lại còn đi cầu thang bộ, tôi nghĩ cậu nên đến bệnh viện kiểm tra một chút” Trong giọng nói lại tràn đầy lo lắng.

Giản Chiến Nam nhắm mắt, giữa hai mí đều là nan giải cùng phức tạp, môi hơi hơi run rẩy, có lẽ muốn nói gì đó rồi lại lựa chọn trầm mặc, xoay người rời đi.

24. Chương 24

Sáng hôm sau, Tiêu Hữu vác theo một đôi mắt mèo đi học. Hôm qua mẹ có hỏi cô cùng Giản Chiến Nam rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cô thủy chung vẫn không muốn mở miệng. Cuối cùng, trước khi rời khỏi nhà, mẹ liền cho cô biết Giản Chiến Nam bị thương ở chân, đang ở bệnh viện nhân dân rồi vẫy tay tiễn cô đi, bà còn nói có muốn tới thăm hay không tự do cô quyết định.

Anh bị thương cùng cô có liên quan ư? Nhưng vẫn không tìm được lo lắng đành hỏi mẹ vết thương có nghiêm trọng hay không, đi lại thế nào, làm sao mà lại bị thương. Mẹ bảo muốn biết tự mình tới hỏi, mẹ chỉ gọi điện thoại ân cần nhắc nhở Giản Chiến Nam một chút, cũng không biết rõ mọi chuyện lắm.

Tiêu Hữu đi học một chút cũng không an lòng, bị Giang Xuyên liên tục chê cười bởi vì lúc thầy giáo hỏi cô, cô hoảng hốt không biết thầy đang giảng cái gì. Hết giờ, Cầm Tử liền kéo cô cùng đi vệ sinh. (Phi Phi: Pó tay! Đi thăm anh William Cường cũng kéo cả bấy)

Cô như người mất hồn thẫn đi về hướng nhà vệ sinh. Cầm Tử kêu lên một tiếng đầy sợ hãi, cầm tay kéo Tiêu Hữu trở lại “Trời ạ, bà nội của tôi ơi! Cậu làm sao mà lại đi vào nhà vệ sinh nam thế hả? Hồn cậu bay đến nơi nào rồi?”

Tiêu Hữu hồi thần, nhìn thấy mình đứng là suýt nữa đã đi vào nhà vệ sinh nam, tâm tình sửng sốt một chút rồi lùi lại. Cầm Tử bất đắc dĩ than thở “Tiêu Hữu, có việc gì không rõ ràng thì hai người phải cùng nhau giải quyết mới hiểu rõ bản chất của vấn đề. Bộ dáng của cậu thế này thật không phải là thượng sách nha”

Cầm Tử đã sớm phát hiện ra cô bạn thân của mình có chút vấn đề nan giải trong lòng, nghiêm túc bắt Tiêu Hữu phải khai rõ ràng ra, sau khi nghe cô nói sơ qua sơ bộ cũng hiểu được hoàn cảnh của Tiêu Hữu. Không khó để nhận ra, cô gái tên Nhã Nhi kia chắc chắn trước kia là người mà Giản Chiến Nam yêu say đắm.

Mối tình đầu là mối tình khó quên nhất, Giản Chiến Nam cũng không ngoại lệ. Nhưng mà cứ thế bắt tội anh ta cũng không phải là hay, tốt nhất phải để Giản Chiến Nam giải thích một chút đã chứ. Tiêu Hữu không phải là người lo sợ sự thật, căn bản cô chính là không biết bản thân phải đối xử với Giản Chiến Nam như thế nào thôi.

“Mạc Mạc! bác gái không phải nói là Giản Chiến Nam đang nằm ở bệnh viện sao? Cậu nên đến thăm anh ta rồi cả hai cùng ngồi xuống nói chuyện cho rõ ràng để hai bên cùng hiểu tình hình hơn một chút. Không đau, không tổn thương thì chính là không phải tình yêu, yêu là yêu, chuyện lớn không chia tay mới là tình yêu chân chính. Cậu cứ như vậy, bộ dáng mất hồn cũng không giải quyết được mọi chuyện có phải hay không? Biết anh ấy bị thương, rõ ràng là lo lắng đến thất thần thế kia mà còn bày đặt làm như không có. Ở trong trường ngơ ngơ ngác ngác như con khờ, chịu khổ không chỉ có mình cậu đâu”

“Tớ không có lo lắng cho anh ấy”

“Hừ. Mạnh miệng”

Đúng là mạnh miệng. Cô lo lắng, thực sự rất lo lắng là đằng khác. Lúc trước đau lòng đến tận tâm can, trải qua suốt một đêm cũng bình tĩnh trở lại. Quá khứ của anh, cô không có quyền tham dự, những gì anh trải qua cô cũng chưa từng nhắc bước chân chung. Hồi đó anh và cô chưa có quan hệ, trước kia anh có yêu ai cũng đã là quá khứ rồi, quan trọng chính là hiện tại anh thích cô, anh yêu thương cô, sủng nịnh, yêu chiều cô, nguyện ý cùng cô chờ đợi một chỗ, như vậy là đủ rồi, chẳng phải hay sao?

Tranh thủ giờ ăn chưa, Tiêu Hữu đến nhà ăn mua một hộp cơm trưa, đều là thức ăn chứa nhiều canxi tốt cho xương. Cô gọi taxi đến bệnh viện nhân dân, tâm tình bình tĩnh đôi khi có chút hồi hộp đi bộ từ từ vào bên trong, theo số phòng mẹ đã đưa lúc sáng, cô muốn đến phòng bệnh của Giản Chiến Nam thật nhanh.

Tiêu Hữu đi thang máy lên lầu, qua một hành lang dài đầy mùi thuốc sát trùng rất cuộc cũng tìm được phòng bệnh của anh. Cánh cửa khép hờ. Cô định đẩy cửa bước vào thì nghe bên trong có tiếng người nói chuyện. Giọng nói rất quen thuộc, cũng rất dễ nghe, nhưng không phải là giọng nói của Giản Chiến Nam, mà là thanh âm nhu mì của một cô gái. Lòng Tiêu Hữu không khỏi trầm xuống.

“Chiến Nam, còn nhớ rõ tình huống chúng ta quen nhau lúc trước không? Ngày đó là cuộc thi ca hát, lần em đoạt giải nhất ấy. Em nhớ rất rõ, lúc ấy anh mặc một bộ quần áo thanh thoát, anh tuấn giống như vương tử trong truyện cổ tích, ngồi bên dưới chăm chú xem em biểu diễn, ánh mắt nhìn em say đắm. Còn nhớ lúc đó em mặc chiếc quần màu lam, áo sơ mi trắng, mang theo một cái nơ hình con bướm, đúng không? Khi đó em mới 17 tuổi, thoáng cái đã hai mươi mấy rồi. Thời gian thật nhanh, mới đó mà đã bao nhiêu năm trôi qua”

“Không nghĩ tới em vẫn còn nhớ rõ”

“Đương nhiên. Làm sao quên được chứ? Anh nói ánh mắt em giống như hồ nước, tiếng nói trong veo, là giọng nói hay nhất anh từng nghe, anh còn yêu em đúng không, Chiến Nam...”

Tiêu Hữu rất cuộc không thể nghe đoạn kết còn lại của câu truyện cổ tích đó, cô chỉ muốn chạy đi, nhưng mà thân mình cứ bất động, lòng đau như đang có ai dày xéo, hai bàn tay cô nắm thật chặt cổ găng không thốt ra tiếng. Cô cố gắng kìm nén nỗi đau này.

“Cô bé, cô không có việc gì chứ?”

Một y tá đến kiểm tra phòng nhìn thấy Tiêu Hữu thống khổ đứng bất động liền quan tâm hỏi han, tay vội vàng đỡ lấy thân hình lảo đảo muốn ngã xuống của cô. Tiêu Hữu tựa vào vị y tá đứng lên, hộp cơm trưa trong tay sớm đã rơi xuống đất. Cô ngẩng đầu, trên mặt đã tràn đầy nước mắt thống khổ.

Lúc này, cửa phòng bệnh cũng bật mở, người bước ra là Giang Nhã, nghe được tiếng động bên ngoài cô tiện thể ra xem, không nghĩ tới... lại nhìn thấy Tiêu Hữu.

Tiêu Hữu buông tay nữ y tá, tầm mắt nhìn qua Giang Nhã. Cô thấy được Giản Chiến Nam nằm ở trên giường, tầm tự giác đau không thể kiềm chế được đau đớn cùng chưa xót.

“Mạc Mạc...” Giản Chiến Nam nhìn thấy cô, trong mắt có tia bối rối, vội vàng đứng lên, tiến về phía cửa. Giang Nhã nhanh chóng quay trở lại về phía anh ngăn cản “Chiến Nam, chân của anh... không thể đi lung tung”

Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam, rồi lại nhìn Giang Nhã, tầm mắt cô dừng lại trên khuôn mặt cô gái kia, huyết sắc của cô cũng từ từ biến mất. Nước mắt đang chảy cũng đột nhiên không tự giác ngừng lại, cô giống như người điên xoay người chạy đi.

Cố gắng tìm kiếm một căn phòng trống để phát tiết nỗi lòng, rút cuộc lại chạy vào nhà vệ sinh nữ. Nhìn trong gương treo trên tường, thấy mình trong đó. Rất lâu...

Cô hiểu, cô đã hiểu vì sao lại cảm thấy Giang Nhã thật rất quen mắt, bởi vì mắt cô cùng cô ấy... rất giống nhau.

Cô nhớ lời Giản Chiến Nam từng nói:

Ngày đó, em đứng ở vị trí đó, tràn đầy tự tin, thần thái như cánh bướm tung bay, quần áo màu trắng, tóc kia buông dài tự nhiên, trên đầu thắt một cái nơ hình con bướm, ánh mắt giống như hồ nước, thanh âm trong veo, em tựa như một thiên thần...

Từ lần đó, anh không thể quên được em, anh biết, anh muốn em... Mạc Mạc.

“Ha ha ha”

Tiêu Hữu thống khổ cười. Cô còn nhớ rõ ngày hôm đó, Giản Chiến Nam nói lời yêu thương với ánh mắt tràn đầy thâm tình, cô còn nhớ rất rõ, anh từng hát cho cô nghe... thật khó để quên. Nhưng mà, tất cả điều đó không phải dành cho cô, chỉ có Giang Nhã mới có quyền nhận chúng.

Tự tin, không phải cô, mà là Giang Nhã.

Thần thái thản thiên, không phải cô, là Giang Nhã.

Thiên thần không phải cô, mà là Giang Nhã.

Người anh muốn không phải bảo bối Mạc Mạc... mà là Giang Nhã.

Cô đứng trước mặt anh, vì ánh mắt anh mà động lòng, mà anh cũng ở đó nhớ lại, thông qua cô để nhớ tới một người con gái khác. Thế cô lại giống như một kẻ ngốc, cảm động đến độ hồ đồ, sung sướng trong hạnh phúc, tưởng chừng nó là của mình. Ai ngờ...

Hóa ra tất cả lại buồn cười đến như vậy. Thật là một bộ bi kịch khiến người khác xem mà cười vỡ bụng. Tiêu Hữu hai tay chống lên bồn rửa mặt, cố giữ cho thân thể không ngã khụy xuống nền đá hoa cương lạnh giá. cô không khóc mà ngược lại cười rất tươi, cười đến ra nước mắt.

“Mạc Mạc!” Giản Chiến Nam mặc kệ mọi thứ, không để ý mình đang đi vào nhà vệ sinh nữ, một phen ôm lấy thân thể lạnh lẽo của cô “Mạc Mạc, đừng khóc, đừng khóc...”

Tiêu Hữu ngẩng đầu thản nhiên nhìn Giản Chiến Nam, đôi mắt rưng rưng đầy lệ “Anh Nam... Mắt của em xinh đẹp lắm đúng không? Giống như hồ nước tĩnh lặng không gợn sóng, đúng không? Thanh âm của em cũng dễ nghe... đúng không? Là giọng nói của em dễ nghe hay vẫn là của Giang Nhã dễ nghe?”

Mặt Giản Chiến Nam nháy mắt trắng bệch, giữa con ngươi hiện lên nếp nhăn thống khổ. Một câu cũng không nói nên lời nhưng cánh tay càng ôm chặt Tiêu Hữu. Anh lo sợ...

“Ha ha ha” Tiêu Hữu ngây ngô cười “Lúc em toàn tâm toàn ý yêu anh, chỉ vì một nụ cười của anh, vì một động tác đơn giản của anh, vì một ánh mắt trầm ấm khiến tâm rung động, vì mỗi một câu của anh mà ngọt ngào tươi cười. Vậy mà, anh nhẫn tâm thông qua em để nhìn tới một người con gái khác. Em cùng lắm cũng chỉ là một cái bóng, một người thế thân, Giản Chiến Nam, anh thật tàn nhẫn, anh dựa vào cái gì mà đối xử với em như vậy, anh dựa vào cái gì chứ?”

Tiêu Hữu đau đớn hét lên, cũng mạnh mẽ đẩy Giản Chiến Nam ra, rời khỏi vòng ôm của anh. Cô xoay người, bước chân lảo đảo rời khỏi, cô rút cuộc không muốn thấy anh, cô muốn rời khỏi con người cho cô áp trong một phút giây, lại nhanh chóng đoạt lấy nó khi cô tưởng rằng mình sẽ mãi được hạnh phúc.

“Mạc Mạc...” Tâm Giản Chiến Nam hung hăng nhói lên, không để ý vết thương nơi chân, cố gắng đuổi theo cô.

25. Chương 25

Tiêu Hữu chạy trong vô vọng, không có định hướng rằng mình sẽ đi nơi nào. Giờ phút này cô chỉ muốn cách Giản Chiến Nam càng xa càng tốt. Cô không phải cái bóng, không cần phải là thể thân của người con gái khác.

Mỗi lần hình ảnh anh và Giang Nhã đứng bên cạnh nhau xuất hiện, rồi hình ảnh anh nắm tay cô cùng nhau dạo phố hằng đêm, trước mắt một lần lại một lần càng thêm châm chọc. Bước chân cô rối loạn, tâm đầu đến muốn nổ tung thành từng mảnh. Cô tắt di động, lại nghe thấy tiếng gọi âm ỉ của Giản Chiến Nam phía sau.

“Mạc Mạc!”

“Mạc Mạc!”

Từng được nghe anh gọi cô bằng cái tên như thế, cũng từng là một loại ngọt ngào... mà nay, ngay cả việc anh gọi tên cô cũng là một sự châm chọc, một loại đau đớn khiến lòng cô tê tái.

Cô phải tránh xa anh, không muốn nhìn thấy anh. Tiêu Hữu mở đại một cánh cửa đi vào, hoảng hốt đóng chặt lại. Cả người cô vô lực trượt dài xuống dưới đất, tay bịt chặt miệng, không cho chính mình khóc ra thành tiếng, nén đau, ngực như muốn vỡ tung ra.

Tiếng gọi âm ỉ của Giản Chiến Nam dần dần biến mất, tiếng bước chân cũng đã đi xa, anh không tìm thấy cô. Tiêu Hữu cuối cùng không chịu nổi, thất thanh khóc to thành tiếng.

“Ê! Cô cho tôi là người chết hả?” Tốt xấu gì cũng có một đám người ở trong này. Anh là người ở đây, bị coi như vô hình không nói, cô là người ngoài tiến vào khóc cái gì khiến ai cũng bị quấy rầy, vẻ mặt người đàn ông tràn đầy tức giận.

Tiêu Hữu bị thanh âm bá đạo gây hoảng sợ, cô nén tiếng nức nức nhìn về phía người đàn ông phía trước. Tầm mắt bị nước mắt làm mờ nhạt, người đàn ông đang nằm trên giường đối diện, lông mày đen rậm, gương mặt anh tuấn. Một cánh tay đang bị bó bột trắng, một tay đang cầm cái xô, còn có một cái “...” màu đen nằm ở trên mặt đất. (Phi Phi: Ta nghĩ “...” là quần lót của nam nhân a. Chứng tỏ anh chàng này đang trong tư thế bán nude. Thật ngưỡng mộ chị Mạc, chị ấy có thể ngắm “tiêu cự” của soái ca. Haizzz... Ước gì mình được như cô ấy *đỏ mặt*)

Tiêu Hữu dần dần chỉ còn sót lại tiếng thút thít, nhưng mà thực rất khó chịu trong người.

Vật đen đó là cái gì vậy?

Cô sao lại ở trong này?

Người đàn ông đó là ai nha?

“Thế nào, ngất đủ chưa, chưa thấy vật ấy của đàn ông bao giờ hả?” Người đàn ông trầm giọng, tiểu huynh đệ của anh ta đang cần giải quyết chuyện đại sự của đời người thì lại bị nha đầu này nhìn chăm chú, thế nhưng... nó không biết xấu hổ lại lặng lẽ ngẩng đầu lên, hướng thẳng lên trời. (Phi Phi: Ối mẹ ơi!)

Tiêu Hữu nín khóc, mà phải nói là khóc không ra nước mắt. Cảnh tượng trước mặt cũng khiến cô giật mình đứng thẳng lên “Anh... anh... biến thái”. Nói xong cô xoay người bỏ chạy. Hôm nay cô thật chật vật, tâm bị thương trầm trọng mà mắt cũng phải chịu nhiều châm chọc của người đời nữa.

Người đàn ông nhìn theo bóng dáng Tiêu Hữu chạy đi, muốn trút giận cũng không kịp. Dám bảo anh biến thái? Anh chỉ có một tay có thể cử động, không phải đang cầm xô hay sao, có muốn che chắn cũng làm không kịp tốc độ của cô. Tiểu huynh đệ của nhà anh càng đáng thương hơn, bị cô phi lễ, anh còn chưa tính sổ mà cô còn dám lớn tiếng bảo anh biến thái?

Quần áo Giản Chiến Nam tặng... vứt bỏ

Vòng tay tình xảo Giản Chiến Nam tặng... vứt bỏ.

Mái tóc do Giản Chiến Nam đưa đi làm... cắt bỏ.

Giản Chiến Nam tặng chiếc hộp nhạc... gắt gao nắm trong tay. Chỉ cần nói lỏng bàn tay, nó sẽ rơi vào trong thùng rác, nhưng mà cho dù cô có cố gắng thật lâu, thật nhiều, vẫn không nỡ vứt chúng. Cuối cùng đành để chúng trong một góc nhà kho rồi tập cách quên đi, làm cho nó mọc meo... quá khứ...

Tiêu Hữu nhìn chính mình trong gương, lọn tóc dài đáng yêu dài ngang eo giờ đã ngắn hơn vai. Cầm lấy chiếc gương nhỏ trên bàn nhìn thật sâu, thật lâu. Như vậy... sẽ không còn một hình dáng của Nhã Nhi bên trong cô. Cô là Tiêu Hữu, Mạc Tiêu Hữu, không phải bất kỳ ai khác, cô chính là cô, không phải cái bóng cũng chẳng phải thể thân.

“Mạc Mạc” Mẹ cô vừa đi chợ về, nhìn thấy con gái như vậy, dường như không thể nào kìm được sự sợ hãi liền kêu to một tiếng “Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao con lại biến mình thành bộ dáng đáng sợ này?” Lăng Nguyệt Hồng ôm Tiêu Hữu vào trong lòng ngực.

Cô nhìn mẹ, giọng nói có chút mơ hồ, lạc lõng giữa thế giới “Mẹ à, về sau con sẽ chỉ làm con gái của ba mẹ, không làm bất cứ một ai khác nữa, con là Mạc Mạc, không phải kẻ khác, con là Mạc Mạc, được không hả mẹ?”

Lăng Nguyệt Hồng đau lòng không nói thành lời, bà đem con gái ôm thật sâu vào trong ngực, siết đôi bàn tay gầy gò thật chặt “Mạc Mạc vốn là con gái của ba mẹ, vốn là con gái độc nhất vô nhị của ba mẹ, không thể nào trở thành người khác được. Mạc Mạc! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nói ẹ nghe nào”

Tiêu Hữu vòng tay ôm lấy mẹ mình, cổ họng thật đau, giọng khàn khàn không bật được tiếng. Thế nhưng cô lại cố gắng làm cho chính mình bình tĩnh, gần từng tiếng khó nhọc “Mẹ, người anh Nam thích không phải Mạc Mạc, là Nhã nhi của anh ấy, là Giang Nhã. Mạc Mạc chẳng qua chỉ là giống cô ấy mà thôi. Mẹ, Mạc Mạc đã thức tỉnh rồi... cho nên, về sau con sẽ chỉ làm Mạc Mạc. Con sẽ cố gắng đứng lên, cho nên mẹ không cần phải lo lắng... Mẹ... tối nay con có thể ngủ cùng ba mẹ được không? Mạc Mạc cảm thấy thật lạnh... mẹ... có được không?”

Lăng Nguyệt Hồng đau lòng nấc lên từng tiếng theo nhịp điệu câu nói của con. Bà chỉ có thể ôm chặt thân thể lạnh lẽo của Tiêu Hữu hơn để truyền cho cô một chút ấm áp, một chút tình thân của người mẹ, có như thế cô mới không cảm thấy lạc lõng, cho dù cả thế giới có quay lưng lại với cô thì người mẹ này vẫn sẽ đứng bên cạnh cổ vũ đưa con đáng thương đi hết chặng đường gian nan còn lại của cuộc đời.

Bà biết Tiêu Hữu rất yêu Giản Chiến Nam, nhưng nghe những gì cô nói trong tiếng nấc bi thương, bà cũng đoán ra được phần nào câu chuyện. Tình yêu của Tiêu Hữu đã bị tổn thương hoàn toàn. Trong lòng bà tự trách bản thân, do mình không bảo vệ được con gái, khiến cho nó trở nên bất lực như thế này. Nếu mình kiên quyết hơn một chút thì mọi chuyện có lẽ đã khác xa hiện tại.

Buổi tối, Tiêu Hữu sốt cao, miệng không ngừng nói mớ những câu không đầu không đuôi. Bà cô biết đại khái mọi chuyện thông qua vợ mình bèn tức giận không thôi. Ông có một cô con gái bảo bối duy nhất, luôn lo lắng, giữ ở trong tay sợ mất, nâng như trứng hứng như hoa, thế nhưng vẫn xảy ra tình trạng khốn kiếp này.

Giản Chiến Nam, anh rốt cuộc dừng hồng nghĩ tới chuyện tiếp cận con gái của ông một lần nào nữa.

Mắt Lăng Nguyệt Hồng đã đỏ hoe “Ba nó, làm sao bây giờ, Mạc Mạc liệu có chuyện gì không?”. Con gái bà nuôi bà biết, nó vốn là một cô gái khỏe mạnh, hồn nhiên, từ nhỏ tới lớn chưa từng bị tiêm, chưa từng uống thuốc, ngoại trừ phòng dịch. Thế mà giờ đây nó lại nằm liệt giường không chút sức sống.

Bà Tiêu Hữu đem cô ôm lấy vào ngực, trấn định nói “Đưa con đi bệnh viện”

Mạc Mạc mơ màng, bàn tay lạnh lẽo nắm chặt góc áo sơ mi của ba, khóc van, cầu xin “Ba à, Mạc Mạc không muốn nhìn thấy anh ấy, ba à... Mạc Mạc không cần đi bệnh viện, Mạc Mạc muốn ở nhà...”

“Con gái ngoan, nghe lời, tới bệnh viện, ba sẽ bảo vệ con, sẽ không để cho hấn ta xuất hiện trước mặt con. Nếu hấn dám đến, ba nhất định sẽ không để yên cho hấn ta”

Tiêu Hữu lúc này mới im lặng, tùy ý để ba mẹ đưa mình tới bệnh viện.

Ba cô sẽ bảo vệ cô.

Mẹ yêu nhất là cô.

Cô chính là Mạc Mạc, là con gái ngoan của ba mẹ... không phải là một ai khác... không phải...

26. Chương 26

“Việt Nhiên, anh một chút đều không yêu em ư?”

“Cô cứ như thế là yêu tôi ư?”

“Vâng. Việt Nhiên, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh”

“À! Yêu tôi đến nỗi không tiếc đưa tôi vào tù. Giản Thần Hi, tình yêu của cô tôi không nhận nổi”

“Không... không phải đâu Việt Nhiên, em không muốn hãm hại anh. Thật vậy đó, xin anh tin em đi...”

“Ngay lập tức biến mất khỏi mặt tôi, đừng để cho tôi nhìn thấy cô một lần nữa. Giản Thần Hi, nhà họ Giản của cô vì cái gì cứ muốn hại người thế hả? Hại mình tôi là được rồi. Trở về nói với Giản Chiến Nam, bảo anh ta buông tha Mạc Mạc nhà tôi, không cần phải trêu chọc Mạc Mạc”

“Việt Nhiên... cô ấy là cháu của anh... anh không thể nào yêu cô ấy”

“Cút...”

Cô gái nấc lên từng tiếng nho nhỏ, đứt quãng truyền vào trong tai Tiêu Hữu đang lặng im nằm ngủ.

Cậu, từng ở tù sao?

Giản Thần Hi thích cậu?

Mà Giản Thần Hi là ai? Người thân của... anh sao?

Mà người cậu thích là... không, không thể nào. Tiêu Hữu không dám nghĩ tiếp, cô không có can đảm để nghĩ đến chuyện khủng khiếp đó. Giản Thần Hi là người nhà của Giản Chiến Nam, là em gái hay chị gái? Là cô ấy hại cậu phải ngồi tù? Tiêu Hữu đột nhiên hiểu được vì sao ba mẹ lại phản đối chuyện của cô với Giản Chiến Nam gay gắt như thế... bởi vì nhà họ Giản đã hãm hại cậu.

Mấy năm nay, cậu vẫn ở trong tù chịu khổ mà không phải ở nước ngoài tự do làm việc cậu thích. Tiêu Hữu lòng đau đến không thở nổi. Cậu... cậu của cô, một người cậu tốt như thế đáng ra phải được giương cánh bay cao, thế nhưng tường giam bằng gạch đá đó đã giữ chặt đôi chân của cậu.

Giản Thần Hi đi rồi, phòng bệnh lại lâm vào im lặng. Tiêu Hữu từ từ nhắm hai mắt như chưa từng tỉnh lại, tay liền bị một bàn tay ấm áp, to lớn khác cầm lấy, có người nhẹ nhàng vỗ về bờ má cô. Tiêu Hữu biết là cậu.

“Mạc Mạc, phải nhanh khỏe lên, biết không?”

Giọng của cậu thì thầm bên tai cô, hoàn toàn là sự bình tĩnh, lo lắng cùng yêu thương vô hạn. Trong lòng Tiêu Hữu âm thầm đáp: nhất định rồi cậu, nhất định con sẽ nhanh chóng khỏe mạnh.

—————
Tiêu Hữu trải qua trận ốm nặng, người thật gầy, cũng trở nên lầm lỳ không thường nói chuyện. Cô lâm vào một cái hố sâu thăm thẳm. Ba mẹ Tiêu Hữu lo lắng con gái mình không chịu nổi thương tổn như vậy, tận tình chăm sóc cùng bảo hộ.

Lăng Việt Nhiên cũng thế, cậu cùng chị hai, anh rể luân phiên thay nhau chăm sóc cô gái bé nhỏ, giúp Tiêu Hữu giảng bài trên lớp. Một tuần sau đó, Tiêu Hữu mới đi học trở lại.

Trong thời gian một tuần, cô không có gặp lại Giản Chiến Nam, tuy nhiên cô biết sự việc xảy ra ngày hôm đó đó là cây kéo buộc cô phải buông tha cho đoạn tình cảm không nên có này. Thế nhưng, tâm không kiềm nén được vẫn miên man suy nghĩ.

Trong đầu chỉ nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp mặt anh, nhớ tới đôi mắt đen láy nhìn cô thâm tình của anh. Rồi lại nhớ tới nụ hôn đầu của cô, lời hẹn ước giữa hai người, nụ hôn ấm áp dưới cơn mưa lạnh lẽo, nỉ non mà tràn đầy tình cảm, còn có bởi vì một câu cô nhớ anh, anh không quản ngày đêm lái xe đến chỉ để gặp cô, khiến cho cô cảm động không thôi.

Mỗi một lần nhớ lại, trái tim Tiêu Hữu càng đau cùng run rẩy. Mỗi một lần nhớ lại Giản Chiến Nam đối tốt với cô chỉ vì cô giống với Giang Nhã - người con gái anh yêu, tâm Tiêu Hữu lại càng thêm đau đớn. Cô vẫn nghĩ đó là vì tình yêu, đem tình cảm duy nhất trao hết cho người cô yêu, thế nhưng tất cả chỉ là do cô quá giống với một người con gái khác đã khắc sâu hình bóng trong trái tim anh, thậm chí ngay cả tình huống hai người quen nhau, cũng là do anh tưởng tượng ra lần đầu anh gặp cô ấy.

Khoảng thời gian hạnh phúc bên cạnh Giản Chiến Nam cứ tích tụ dần, rồi lại nhanh chóng bị phá vỡ ra, máu đã thấm nhuần trong người cô. Muốn chạy, muốn trốn, muốn quên cũng thật sự rất khó khăn, lại cô cùng khổ sở. Tiêu Hữu đang ở trên thiên đường, trong một phút giây ngắn ngủi lại bị Giản Chiến Nam tàn nhẫn đánh một nhát rơi xuống tận địa ngục sâu thẳm, một mảnh hắc ám, không thể tự cứu lấy mình.

Tình yêu của cô hóa ra cũng chỉ là cái phao cứu sinh của Giản Chiến Nam. Nó dễ dàng bị vứt bỏ ngay khi gặp chiếc thuyền lớn. Ngay cả biển rộng bao la cũng không có chốn cho cô dung thân, hoàn toàn chỉ có gió lạnh từng đợt thổi lấy, cười nhạo, trêu chọc cô là đứa ngốc, một đứa ngốc rõ ràng là bị đùa bỡn thể mà còn ngây ngô mỉm cười hạnh phúc.

Các người hãy cùng ở một chỗ đi. Đừng lôi kéo cô vào câu chuyện tay ba không đáng có này nữa.

Trong lòng đau nhưng tâm vẫn nhẫn. Chỉ là thất tình mà thôi, chỉ là thể thân mà thôi, không có cái gì to tát cả. Không có Giản Chiến Nam thì trái đất đâu có ngừng quay, ai rời đi khỏi ai thì người kia đều có thể tiếp tục sống, phải sống tốt nữa là đằng khác. Nhưng vì cái gì? Vì cái gì mà tất cả trước mắt cô đều chỉ còn hai màu đen trắng, cảm xúc đã mất đi sắc thái tự nhiên của nó, tâm không còn loại cảm xúc xao động, nó giờ đây giống như mặt hồ nước phẳng lặng, không một tia gợn sóng.

Tiêu Hữu ngồi ở trong phòng học, im lặng nhìn tàng cây bên ngoài cửa sổ. Các học sinh khác ồn ào náo nhiệt vui đùa đều không ảnh hưởng đến cô. Cô cứ ngồi ngơ ngác ở nơi đó như một kẻ mất đi linh hồn. “Rầm” một tiếng, Giang Xuyên đem một cái chén đặt trước mặt bàn Tiêu Hữu.

Đó là cái chén của cô được Giang Xuyên giúp đổ nước thật ấm vào, vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút. Giang Xuyên không hề thích dáng vẻ của Tiêu Hữu lúc này. Hắn cố ý khiêu khích cô, trêu chọc cô, cười nhạo cô như thể nào cô cũng đều không phản ứng, không quan tâm. Không kìm được bèn nhướn mày khó chịu hỏi “Ế! Cậu không có việc gì chứ?”

Tiêu Hữu mở miệng quay đầu lại, lắc lắc “Không có việc gì, cảm ơn”

Nói xong, cô bèn cúi đầu, hai tay ôm lấy cái chén, trong lòng bàn tay ấm lên nhưng mà tâm vẫn là cảm giác lạnh lẽo như cũ.

“Tiêu Hữu, cậu lại đây” Cầm Tử lôi kéo Tiêu Hữu hướng ra phía bên ngoài. Cô không có bất kỳ phản kháng nào, bản thân thả lỏng tùy ý để Cầm Tử thô bạo kéo ra khỏi phòng học. Cả hai lại cùng nhau chạy như điên ra khỏi trường, lúc này cô mới hỗn hển hỏi “Cầm Tử, đi đâu vậy? Còn phải học đó”

Cầm Tử đoán rằng chắc chắn Tiêu Hữu đã gặp đả kích nặng trong chuyện vừa rồi. Nhìn dáng vẻ mấy ngày nay của cô, khẳng định lúc cô bị tên lưu manh giả danh trí thức kia lôi kéo ra ngoài đã xảy ra chuyện khá nghiêm trọng giữa Tiêu Hữu và Giản Chiến Nam.

“Tiêu Hữu! Cậu tỉnh lại đi. Chúng ta là chị em tốt đúng không? Cùng nhau đi Bắc Kinh học đại học, không cần vì một kẻ không đáng mà đánh mất lý tưởng của mình. Không có anh ta thì cậu còn có tớ, có ba mẹ cậu, kể cả cậu Việt Nhiên nữa mà. Tớ tin rằng rồi sẽ có một người đàn ông tốt, rất rất tốt đang chờ cậu đến để yêu. Cậu ngay lập tức phải lấy lại tinh thần, cậu phải sống thật tốt cho anh ta thấy rằng không có Giản Chiến Nam thì Mạc Tiêu Hữu vẫn có thể giương giương mà cười, mà sống thật hạnh phúc”

“Cầm Tử” Tiêu Hữu mỉm cười ôm chầm lấy Cầm Tử “Cảm ơn cậu, Cầm Tử. Tớ không quên ước mơ của hai chúng ta, tớ sẽ cố gắng đứng lên, tớ thật sự sẽ sống thật tốt. Tớ không sao cả”

“Thèm vào. Còn nói là không có gì, xem cậu đang tự hành xác bản thân mình và mọi người xung quanh kia. Cậu phải thật nhanh đứng lên cho tớ, cho cậu thêm một tuần, nếu còn như người trên trời vậy nữa thì tớ sẽ tuyệt giao với cậu luôn. Bỏ cô nương không có một bằng hữu như cậu”

“Cầm Tử...!”

“Cái gì?”

“Cám ơn cậu”

Hôm nay Cầm Tử nghỉ học, sáng sớm đã đứng trước cửa tập đoàn Hoàn Nghiệp. Giản Chiến Nam, anh là vương bát đản, dám khi dễ bạn cô, xem việc tốt của anh ta đã biến Tiêu Hữu thành cái dạng gì rồi.

Nếu trước kia yêu bạn gái mình như vậy thì sao không đợi cô ta đến già đi, vì cái gì phải đem Tiêu Hữu ra lấp chỗ trống. Bây giờ thì tốt rồi, người yêu đầu đã trở về, liền đem Tiêu Hữu vứt sang một bên như miếng giấy rách. Cầm Tử cứ nghĩ rằng Tiêu Hữu hiền lành nên dễ bị khi dễ, chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt cho qua chuyện nên định đến đây kiếm chuyện đòi lại công đạo cho bạn thân, cô còn không biết sự tình không hề đơn giản như vậy.

Chờ, chờ mãi, cuối cùng xe Giản Chiến Nam cũng tới. Gã đàn ông hoa tâm đáng chết, rốt cuộc cũng tới rồi đây. Cô muốn cho anh biết, con gái không phải là loại dễ dàng bị đem ra khi dễ như vậy. Cầm Tử còn đang muốn xông lên tìm anh đòi lại công đạo, nhưng sau khi nhìn gương mặt lạnh như tiền của anh, cô liền có điểm khiếp đảm. Nói thật, cô sợ Giản Chiến Nam, đứng nhìn Giản Chiến Nam bằng con mắt bình thường, kính chiếu yêu còn chưa chiếu rõ bản chất thật của anh ta huống chi là đôi mắt 9/10 độ của cô.

Mặc kệ, có sợ cũng phải hỏi cho ra lẽ mọi chuyện. Cô đang muốn bước lên thì đột nhiên có một chiếc xe khác lao đến đỗ trước mặt Cầm Tử. Lại nhìn đến bên trong xe Giản Chiến Nam có một cô gái đang nhẹ nhàng bước xuống, mái tóc dài uốn xoắn, dáng người thanh cao, ánh mắt kia, hàng mi kia, thần thái kia thật sự là quá quen thuộc.

Tuy tính tình Cầm Tử thẳng thắn nhưng thật ra cũng rất thông minh. Sau khi ngây ngốc một lúc, cô lập tức có phản ứng, cô gái này cùng Tiêu Hữu khá giống nhau. Nếu không phải là bạn học của Tiêu Hữu hai năm liền, biết rõ gia cảnh Tiêu Hữu trong lòng bàn tay, nhất định giờ phút này Cầm Tử nghĩ rằng Tiêu Hữu nhất định có chị em.

Nhìn cô gái thân thiết ôm lấy cánh tay Giản Chiến Nam, Cầm Tử biết, cô gái này chính là người yêu đầu của anh ta. Giản Chiến Nam theo đuổi Tiêu Hữu chẳng lẽ lại vì cô ấy giống với cô gái này sao? Cầm Tử phi thường tức giận. Giản Chiến Nam, anh là cái tên vương bát đản, đem Tiêu Hữu hiền lành, thánh thiện biến thành người khác để vui đùa, đùa cho đủ rồi liền vứt đi.

Cầm Tử giờ phút này mới hiểu được vì sao Tiêu Hữu lại thương tâm đến thống khổ như vậy, vì sao mà ý định tranh giành tình yêu cũng không có. Tất cả là bởi vì cô có niềm kiêu hãnh của mình, cô khinh thường loại tình yêu như thể thân này, lại càng không thiết phải đi cầu xin gã đàn ông cầm thú cũng không bằng.

Hừ, một người đàn ông như thế không cần cũng đúng. Nhìn thấy Giản Chiến Nam cùng cô gái kia rời đi, Cầm Tử thấy số phận Tiêu Hữu sao mà khổ quá. Giản Chiến Nam cuối cùng cũng là lựa chọn ở bên cạnh người yêu cũ mà không phải Tiêu Hữu đáng thương. Lòng ngực của cô như có ngọn lửa thiêu đốt, ý định đi tranh luận với Giản Chiến Nam đòi lại công bằng cho Tiêu Hữu không còn ý nghĩa gì nữa. Nhưng... cơn bức tức này mà không xả thì Cầm Tử sống không yên lòng.

Cầm Tử nhìn thấy chiếc xe sang trọng của Giản Chiến Nam đột nhiên cười thật dễ tiện.

Cô ngay lập tức đến cửa hàng ven đường mua một đồng sơn nước đủ màu sắc vẽ vẽ loạn xạ lên xe Giản Chiến Nam. Nào là đầu heo, rùa rụt đầu, ngay cả vương bát đản hay cầm thú cũng đều vẽ ra. Ngay lúc Cầm Tử đang thả dục ý với tác phẩm ‘đế đời’ của mình thì lại bị một đôi tay rắn chắc tóm lấy, cô tức giận rống lên “Móng vuốt của ai?”

Quay đầu lại thì thấy một người đàn ông tuổi cũng xấp xỉ tên họ Giản kia. Khuôn mặt cũng là một bộ dạng mỹ miều, bộ dáng trầm ổn nhưng mà tay thì không lớn như bình thường, phải gọi là đại chưởng, bàn

tay ‘khổng lồ’ theo lời của Cẩm Tử đang nắm chặt lấy tay cô khiến cổ tay đau nhức “Này! Nhà ngươi muốn làm cái gì, muốn sờ loạn trên người cô nãi nãi hả?”

Người đàn ông hơi hơi nheo mắt sau cặp kính tri thức, anh ta nhìn Cẩm Tử chăm chăm, lại liếc mắt đến ‘tác phẩm nghệ thuật’ của cô “Cô có biết cô làm như thế này là đang vi phạm pháp luật không?”

“Tôi làm cái gì?” Cẩm Tử mạnh miệng đe dọa “Buông tay mau, nếu không tôi sẽ tố cáo anh về tội quấy rối”

“Còn chối sao?” Người đàn ông nói xong liền giơ di động trong tay lên bấm bấm “Cái này gọi là gì? Có một thứ trên đời gọi là chứng cứ biết không?”

Cẩm Tử nhìn thấy trong di động anh ta là đoạn video quay quá trình mình ‘gây án’, mặt trở nên tái nhợt “Vậy thì sao? Tôi còn chưa đủ 18 tuổi, anh mau đưa tôi tới sở cảnh sát đi”

“Xe này ít nhất trị giá một ngàn vạn, cô... bồi thường là được rồi”

Con mẹ nó... một ngàn vạn? Muốn giết người hả?

“Xâm sở, lưu manh” Cẩm Tử hô to một tiếng, thừa cơ đạp lên đùi anh ta một phát. Cô định tranh thủ cơ hội chuẩn, ai ngờ anh ta dễ dàng tránh đi một cước của cô, bàn tay chặt chẽ kéo nhanh cô đi vào đại sảnh của tập đoàn Hoàn Nghiệp.

“Này, này. Anh muốn làm cái gì?”

Tiếng la hét của Cẩm Tử vang vọng khắp cả đại sảnh, nhưng mà mọi người chỉ chăm chú nhìn cô, không một ai có đủ can đảm đứng ra ngăn cản.

Người đàn ông lòng lang dạ thú này rốt cuộc muốn làm gì đây? Chắc chắn là cùng một phía với Giản Chiến Nam, thật là rất biết tranh thủ thời gian đi nịnh bợ cấp trên mà.

Cẩm Tử đột nhiên có chút sợ hãi.

Tiêu Hữu thật xin lỗi, không giúp được cậu hả giận mà lại còn gây ra họa. Về mặt Cẩm Tử ảo não, ánh mắt hung dữ nhìn chăm chăm vào tấm lưng của người đàn ông đang đi phía trước. Nhờ hấn mà chuyệt tốt của cô đã bị phá hư mất.

Giờ phút này Tiêu Hữu vừa kết thúc giờ học trên lớp, cô đang ngồi ngơ ngác lại đột nhiên nhận được một cú điện thoại nặc danh “Alo, xin chào, cho hỏi là ai đấy?” Cô khách khí hỏi.

“Có biết một người tên gọi Cẩm Tử không?”

“Cẩm Tử? Cô ấy làm sao?”

“Tầng 30, tập đoàn Hoàn Nghiệp, phiền cô đến một chuyến, bạn của cô đã đến đã gây chuyện”

Bốn chữ ‘tập đoàn Hoàn Nghiệp’ cất lên khiến cho lòng Tiêu Hữu căng thẳng. Cẩm Tử, Giản Chiến Nam, hai bên làm cho cô phân vân đến khó thở. Cái nha đầu không bao giờ chịu an phận kia không biết đã làm ra loại chuyện tốt gì đây?

Cô biết Cẩm Tử đối với cô là một mực muốn bảo vệ, lòng Tiêu Hữu nổi lên một trận bất an. Cô vội vàng tắt di động, nhanh chóng bắt taxi đến trước cổng tập đoàn Hoàn Nghiệp...

Lòng... lo lắng... mẫu thuẫn.

Có nên đến hay không?

Giản Chiến Nam... ở chỗ này...

27. Chương 27

Phòng làm việc của Giản Chiến Nam ở trước mắt. Nếu như có thể, Tiêu Hữu không muốn đặt chân vào nơi này dù chỉ một bước. Nếu như có thể, cô không muốn cùng anh có bất kỳ quan hệ nào nữa, nhưng giờ đây cô đã không còn bất kỳ lựa chọn nào nữa rồi bởi vì cửa cũng đã gõ, chân cũng đã đi vào bên trong.

“Tiêu Hữu!” Hai lòng bàn tay Cầm Tử úp lấy gương mặt đang nhạt nhòa nước mắt. Tiêu Hữu nhìn Cầm Tử, lại hướng ánh mắt đến nam nhân đeo kính đứng cách đó không xa, anh tuấn, lịch sự, hào hoa phong nhã say đắm lòng người, đúng bản chất của nhân viên tập đoàn Giản thị. Bận bè của cô phần lớn đều biết đến Giản Chiến Nam, thế nhưng giờ đây lại xa lạ như thế, đến nỗi đem cả Cầm Tử không sợ trời không sợ đất hù dọa đến rơi nước mắt.

“Cầm Tử” Tiêu Hữu bước tới, vòng tay ôm lấy thân hình mảnh mai của cô bạn thân thiết “Xảy ra chuyện gì vậy? Ngoan nào, đừng khóc”

“Tiêu Hữu, thật xin lỗi, tớ vốn muốn tìm ‘nó’ đòi lại công bằng cho cậu, không ngờ lại mang phiền phức đến cho cậu” Cầm Tử đã đem Giản Chiến Nam liệt vào danh sách cầm thú, Cầm Tử cũng biết ngay tình huống này của mình, ‘người yêu cũ’ của Tiêu Hữu tuyệt đối không phải là người.

Cô cũng biết Tiêu Hữu không muốn nhìn thấy Giản Chiến Nam, nói không chừng bước vào nơi này liền sẽ cảm thấy cực kỳ ghê tởm. Nhưng mà cô không có biện pháp, cô gây ra ‘chuyện tốt’, làm ‘rách’ chiếc xe đắt tiền của anh ta, bán hết gia sản cô cũng không bồi thường nổi.

Cầm Tử biết mình không nên gọi cho Tiêu Hữu, nhưng cô hoàn toàn không biết nên làm thế nào cả. Người duy nhất có thể giúp cô lúc này chỉ có Tiêu Hữu mà thôi. Hi vọng tên cầm thú Giản Chiến Nam kia còn có chút lương tâm vì mối quan hệ mình đã từng có với Tiêu Hữu mà có thể không truy cứu chuyện này. Đối với tên cầm thú đã có trong sách đỏ này, có lẽ năng đã quá ngây thơ rồi.

Tiêu Hữu cau mày “Rốt cuộc mọi chuyện là thế nào?”

Cầm Tử thấp giọng nói nhỏ bên tai Tiêu Hữu. Cô nghe xong liền hiểu rõ, gương mặt lúc đen lúc trắng. Cô kéo tay Cầm Tử, đứng trước mặt nam nhân kia nói “Cần phải bồi thường cho bao nhiêu tiền?”

“Cái này phải đợi chủ chiếc xe đến thương lượng” Nam nhân gương đôi mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào Cầm Tử.

Nhìn hần có vẻ khinh thường mình, Cầm Tử tức giận rống lớn “Nhìn cái gì? Coi chừng ta móc mắt ngươi”

Tiêu Hữu đang muốn mở miệng thương lượng, cửa phòng làm việc liền ‘phanh’ một tiếng bị người đẩy ra. Một người đàn ông cao lớn đang ôm chặt một cô gái xinh đẹp trong lòng, cả hai đang trong tư thế hôn nhau đắm thiết như không muốn buông ra. Cánh tay vững trãi ôm lấy vòng eo của cô gái, cánh tay của cô ấy cũng thủy chung như rắn quấn quanh cổ đối phương. Cả hai người hôn nhau tựa như rất sốt ruột muốn nhanh chóng trèo lên giường.

Trong phòng trong chớp mắt một mảnh tĩnh mịch. Lòng Tiêu Hữu truyền đến một hồi đau đớn, thống khổ, thật giống như có một thanh kiếm đâm xuyên qua trái tim cô. Máu tươi đã phun tứ tung, đau đến hít thở không thông. Khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút huyết sắc, bàn tay cô siết chặt lấy tay Cầm Tử, cơ thể thậm chí không cách nào ngăn được kẻ phát run. Cầm Tử tức giận khoát tay lên vai Tiêu Hữu cho nàng thêm sức mạnh, nhưng trong mắt hoàn toàn đang phát hỏa.

Giang Nhã giật mình, không ngờ tới sẽ có nhiều người ở đây như vậy. Trong nhất thời đỏ bừng cả hai má, nhưng vẫn thủy chung không buông cánh tay đang ôm lấy cổ Giản Chiến Nam. Thật giống như quên mất động tác của mình, ngơ ngác tựa hẳn vào trong bờ ngực rắn chắc, tầm mắt lại nhìn biểu hiện của Tiêu Hữu.

Mà trên mặt của thanh niên đã bắt Cầm Tử hoàn toàn xuất hiện sự tranh thủ xem kịch hay, mùi thuốc súng đã nồng nặc căn phòng. Hẳn biết Giang Nhã, nhưng không biết Tiêu Hữu, chẳng qua có nghe nói lúc trước Giản Chiến Nam có một cô bạn gái nhỏ, chẳng lẽ? Phỏng đoán, cũng chỉ là phỏng đoán thôi nha.

Duy nhất mỗi Giản Chiến Nam là thần sắc không hề thay đổi, hẳn tự mình kéo cánh tay Giang Nhã xuống, con người trong trẻo lạnh lùng không có một tia ấm áp “Đi ra ngoài hết đi”. Hẳn lãnh đạm ra lệnh khiến cho người khác không khả năng phản bác.

Tiêu Hữu lôi kéo cánh tay Cầm Tử từng bước một hướng bên ngoài đi, nhưng ngay thời điểm lướt qua người Giản Chiến Nam, khủy tay cô lại bị cánh tay đã từng vô cùng quen thuộc tay gắt gao giữ lại “Em ở lại”

Đôi tay này đã từng vì cô che mưa che gió, đôi tay này đã từng nhẹ nhàng lướt trên mặt cô, môi cô, tóc cô... đã từng rất ấm áp, đã từng để cho cô mê luyến. Nhưng giờ phút này đây, nó lại thật giống như ác

quỷ, không chút hơi ấm, chỉ có lạnh như băng. Tiêu Hữu ra sức giãy giụa, cô muốn rời khỏi nơi này, ở đây quá thật khiến cho cô hít thở không thông, nhưng tay Giản Chiến Nam giống như mọc rễ ở trên cổ tay cô, không cách nào tránh cho thoát.

“Đây tên họ Giản cầm thú kia, mau buông Tiêu Hữu ra, lấy cái bàn tay bẩn thỉu của người ra khỏi người cậu ấy, mau!” Tình tình Cầm Tử khá nóng, hơn nữa đối với người cô chán ghét thì dù cho có là ba hay mẹ hay anh hay chị gì cũng ghét cho đến tận gốc tận rễ. Nhìn cánh đã ôm qua người khác mà giờ phút này lại giữ chặt lấy Tiêu Hữu, cô so Tiêu Hữu còn khó chịu hơn.

“Hai người từ từ nói chuyện” Giang Nhã dường như là người hiểu chuyện, hào phóng khiến cho người ta cảm thấy cô như là Thánh mẫu chuyển thế, nói xong xoay người thẳng thắng đi ra ngoài.

Cầm Tử lôi tay kéo cánh Tiêu Hữu nhưng không ngờ mu bàn tay còn lại cảm thấy nhói đau, cô cùng Tiêu Hữu không ngờ lại bị tên thanh niên đeo mắt kiếng giả danh trí thức kia mạnh mẽ tách ra. Cầm Tử vừa định mắng, hắn đã nhanh chóng bịt miệng cô lại không cho nói, hắn ôm hông của cô túm kéo đi ra ngoài.

Mẹ kiếp! Tại sao lại cường chế cô như vậy chứ? Hắn là ai đây? Nam nữ thụ thụ bất thân hắn không biết sao? Cầm Tử cắn, đá, đập, nhưng vẫn không ngăn được bị hắn túm quăng ra ngoài. Cửa phòng làm việc bị đóng lại, không gian im ắng chỉ còn lại Tiêu Hữu cùng Giản Chiến Nam.

“Có thể buông tay chưa? Tôi nghĩ giữa chúng ta hiện tại không có quen thuộc đến nỗi có thể lôi lôi kéo kéo như thế này” Tiêu Hữu yên lặng đứng im. Thần sắc đau thương đã khôi phục như thường, nhưng mà sức lực của nàng không đủ mạnh, đôi mắt không giấu được nét bi thương nên đã để lộ nỗi lòng của cô.

Giản Chiến Nam từ từ buông Tiêu Hữu ra. Tuấn nhan vẫn lạnh lùng, đôi cặp mắt kia cũng không còn khiến cô cảm thấy thâm tình nữa. Có lẽ, chẳng qua là tất cả chỉ vì cô đối với hắn đã không còn cảm giác, người đàn ông này, về sau cùng cô không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

“Mặc Mặc...”

“Xin gọi tôi là Mặc Tiêu Hữu” Tiêu Hữu nâng cằm nhìn anh, trên môi anh nhất định còn lưu lại hơi thở của Giang Nhã. Cô muốn mình phải thật trấn tĩnh, anh chỉ là một người qua đường trong cuộc đời cô mà thôi. Thế nhưng không tự chủ vẫn hướng về phía anh, cô không cách nào làm cho chính mình bình tĩnh, tự giận bản thân, mình tại sao vẫn cứ không có năng lực như vậy chứ?

“Đừng có dùng khẩu khí đó nói chuyện với anh” Giản Chiến Nam khẽ cau mày, gương mặt xanh mét, dường như có chút phiền não không nói thành lời.

Tiêu Hữu không muốn mình phải tức giận, nhưng mà tại sao anh vẫn cứ thích yêu cầu cô như vậy? “Vậy tôi phải nói chuyện với anh như thế nào?”

Giản Chiến Nam hít một hơi thật sâu. Anh xoay người móc trong túi áo một điều thuốc, dùng sức hít một hơi để tìm không còn cảm giác không thoải mái. Anh quay đầu lại nhìn Tiêu Hữu “Em hận anh như vậy sao?”

“Không có. Anh không có đủ tư cách khiến tôi phải hận. Tôi thật không có thời gian để ở đây nói chuyện phiếm với anh” Tiêu Hữu hai tay nắm thật chặt, thân thể cứng đờ đứng ở nơi đó. Giản Chiến Nam vẫn còn muốn đóng kịch nữa hay sao? Nếu đã lựa chọn Nhã Nhi thì còn ở đây nói này nói nọ với cô làm cái gì?

“Tiền, xe, nhà cửa, em muốn cái gì... anh đều có thể cho em” Giản Chiến Nam xoay lưng về phía Tiêu Hữu, ánh mắt anh đặt ngoài cửa sổ, anh không cách nào đối mặt với ánh mắt ngây thơ của cô.

Nước mắt Tiêu Hữu bị ép rơi ra ngoài, nhưng cô cố gắng rặn ép chúng chảy ngược vào trong. Tiêu Hữu nhìn tấm lưng Giản Chiến Nam bóng lưng, tâm cơ quắp lại thành một trận, cơn đau tràn ra khắp tứ chi. Anh sỉ nhục cô nhiều đến chưa đủ hay sao? Tại sao cứ nhất quyết phải làm cho cô đau liệt phế tâm can như thế này? Tiêu Hữu cất giọng run run hỏi “Cảm tình của tôi... tình yêu của tôi... anh cảm thấy đáng bao nhiêu tiền? Giản Chiến Nam... anh nói đi... có đáng nhiều tiền không?” Tiền, có thể mua được tất cả sao? Là muốn bồi thường cô, vẫn là muốn dùng tiền để mua sự an lòng hay sao?

“Mặc Mặc! Em nói xem, em muốn cái gì?” Cuối cùng, anh cũng xoay người lại.

“Ha ha... Tôi nói sao? Xin hỏi, cái gì cũng có thể à?” Tiêu Hữu cười đau đớn, lệ ở đáy mắt hội tụ lại thành dòng sông bi thương, cướp đi chút sức lực cuối cùng của cô, chỉ lưu lại khổ sở, từ từ gặm nhấm cõi lòng đã đầm đìa máu tươi.

“Chỉ cần là cầu xin của em, bao nhiêu, anh cũng đều thỏa mãn”

“Ha ha...” Tiêu Hữu khổ sở cười “Tôi muốn một cục gồm có thể xóa hình bóng anh trong óc của tôi, tất cả những gì liên quan đến anh trong thế giới của tôi hoàn toàn có thể biến mất không chút dấu vết. Coi như tôi chưa từng quen biết qua anh, Giản Chiến Nam... anh có thể thỏa mãn tôi sao?”

“Mặc Mặc, thực tế một chút có được không?”

“Giản Chiến Nam, đừng sỉ nhục tôi nữa” Tiêu Hữu chỉnh lại lời của hắn. Cô nhin cơn đau nơi đáy lòng, dùng hết hơi sức còn lại gằn từng chữ một “Tình yêu này cùng tôi không có duyên, tôi không biết nó sẽ mang lại cho tôi sự sỉ nhục lớn như vậy. Sự sỉ nhục này khiến cho tôi cảm thấy thật sự ghê tởm. Nhưng tôi bất kể cho dù là sự sỉ nhục đi chăng nữa, nếu đã yêu thì tôi liền yêu, cảm tình của tôi là vô giá. Dĩ nhiên trong Giản chủ tịch chỉ là trò chơi tiêu khiển lúc tích mịch mà thôi, nhưng là tôi không ra giá cho tình yêu của mình. Giản chủ tịch, chuyện của chúng ta đến đây chấm dứt đi, tôi còn phải đi học. Xin không cần tiền”

Tiêu Hữu xoay người, cũng không quay đầu nhìn anh mà vững bước rời đi, sống lưng vương thẳng, cô cố gắng không để thân ảnh chật vật của mình lọt vào mắt anh... nhưng mà, tâm đã sớm đau đớn không chịu nổi.

Tiêu Hữu vẫn cho rằng tình yêu là ngọt, chua, khổ, có nhiều màu sắc khác nhau, nhiều mùi vị khác nhau. Nó có thể mang cho cô tâm tình cũng cảm giác khác nhau, nhưng vẫn không biết mặt khác của tình yêu là một thanh đao sắc bén, yêu càng sâu, thương càng nặng, người nào yêu trước thì người đó sẽ gặp thất bại thảm hại, bị thương hoàn toàn.

Nước mắt cuối cùng cũng không nhịn được, từng giọt từng giọt đua nhau rơi xuống trên mặt đất. Tầm mắt là một mảnh mơ hồ, cái gì cũng nhìn không thấy, lỗ tai không nghe được bất kỳ âm thanh nào, thế giới quanh cô là một mảnh tĩnh mịch, giống như cõi lòng đã chết đi.

28. Chương 28

Giản Chiến Nam đứng im tại chỗ, trên mặt là một mảnh âm u, con ngươi vẫn trong trẻo lạnh lùng như trước. Thân ảnh Tiêu Hữu đã sớm biến mất ở trước tầm mắt anh nhưng trong đầu hoàn toàn đều là bộ dáng bi thương của cô. Mái tóc dài cố gắng gìn giữ mười năm giờ đã bị cắt ngắn cùn cùn. Lúc cô nhìn anh, ánh mắt then thùng cùng e lệ đã không còn. Tàn thuốc làm bỏng ngón tay mới khiến anh hoàn hồn, đem tàn thuốc đã sớm không còn chút gì ném vào gạt tàn, cũng giống như cô đã ném đi tình yêu dành cho anh.

Giản Chiến Nam xoay người đi tới cửa sổ to lớn sát đất, gương mặt phiến nào cố gắng vuốt vuốt mi tâm, tròng mắt đen thâm trầm nhìn phong cảnh bên dưới. Người đến người đi, xe đến xe đi. Từ độ cao như vậy nhìn xuống, người trên mặt đất tất cả đều trở nên nhỏ bé, thế nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy thân ảnh màu lam nhạt đứng ở lối đi bộ... tựa như đang khóc. Móng tay của anh không nhịn được mạnh mẽ khắc trên lớp kiếng thủy tinh thành một đường dài, tim... quả thật không muốn đập nữa... Mặc Mặc!

Lúc này, Giang Nhã đi vào, mái tóc dài buông thông, một cặp mắt mê người, quyến rũ, thân ảnh cao gầy hướng Giản Chiến Nam đi tới mang theo mùi nước hoa dịu dàng tựa vào trong ngực anh. Cô ngẩng đầu hôn vào chiếc cằm trơn bóng, cuối cùng hôn đến bờ môi mỏng, dịu dàng nỉ non “Chiến Nam, anh... ổn không?”

Giản Chiến Nam khẽ nhắm mắt lại, trong đầu óc hắn luôn là hình ảnh của Tiêu Hữu. Bị động, anh liền đổi thành chủ động, cúi đầu gặt gao hôn lấy đôi môi đỏ mọng của Giang Nhã, nhưng vẫn không có một chút dục niệm. Anh đưa tay đẩy cô ra, ánh mắt lạnh lùng chống lại đôi mắt bi thương của cô. Đôi mắt này sao quen thuộc mà lại xa lạ, vẫn là đôi mắt quấy nhiễu những giấc mộng của anh bao nhiêu năm nay, tại sao giờ phút này lại cảm thấy có chỗ nào đó không đúng “Anh còn công việc phải làm, em có thể đi chung quanh dạo một chút”

“Ừm... cũng được. Một lát em và anh cùng nhau ăn cơm trưa” Giang Nhã biết điều không dây dưa, không làm nũng, thức thời rời đi. Cô hiểu Giản Chiến Nam, lúc nào thì nên làm nũng, lúc nào thì nên thức thời một chút. Cô rất biết cách làm thỏa lòng anh, chẳng qua là tim của anh... còn có thể giữ chặt không?

Khóc cũng đã làm, đau cũng đã chịu, còn có thể làm cái gì đây? Trải qua cuộc sống thống khổ còn có rất nhiều chuyện vui vẻ. Tiêu Hữu lựa chọn vứt bỏ. Cô đem tất cả đau đớn chôn thật sâu dưới đáy lòng, xây dựng trái tim thành một nghĩa địa vững trãi, thời gian sẽ làm mọi thứ biến mất. Từng chút từng chút rút hết tâm tư của cô dành cho anh mang đi mai táng, tất cả rồi sẽ trở thành quá khứ. Cô tin tưởng, mọi chuyện rồi sẽ tốt lên thôi.

Cô là Mạc Tiêu Hữu, mới có thất bại lần thứ nhất thì coi là cái gì. Cô sẽ không bao giờ bị đánh ngã một lần nữa.

Tiêu Hữu giống như lại trở về là cô của trước kia. Cô sẽ luôn tươi cười, nhưng trong nụ cười dường như đã mất đi một cái gì đó. Ánh mắt của cô vẫn là xinh đẹp như xưa, giống như lời cô đã hứa, nhưng mà nhiều hơn một chút u buồn.

Người khác không nhìn ra, nhưng ba mẹ Tiêu Hữu cùng Cẩm Tử đều biết, thật ra thì cô không hề vui chút nào, chỉ là bản thân rất kiên cường. Cô đang cố gắng tập quên đi quá khứ, không tỏ ra chán nản trước mặt người khác. Cô vẫn đang vì ước mơ của mình mà cố gắng, cố gắng học tập, vì cuộc thi tốt nghiệp trung học mà phấn đấu. Thời gian ngày lại ngày trôi qua, đảo mắt đã đến kỳ nghỉ đông, cũng nghênh đón trận bão tuyết đầu tiên của năm.

Tiêu Hữu đang cùng mẹ chơi cờ nhảy (Phi Phi: Ta biết cờ nhảy là cờ gì ta đi đầu dưới đất), mẹ gần đây cãi tà quy chánh rồi, tự nhiên không đi đánh mạt chược nữa. Bà trở nên thích chơi cờ nhảy, cờ năm quân, cờ vây, chỉ cần cô rảnh rỗi là liền bị mẹ lôi đi đánh cờ.

Tiêu Hữu biết, mẹ chẳng qua là lo lắng cho cô, muốn cho cô vui vẻ hơn mà thôi. Ngay lúc cô ăn hết viên cờ cuối cùng khiến ẹ phải thua đậm, bà gương nét mặt già nua tỏ vẻ không vui lên với cô. Tiêu Hữu cười trộm, ôm cổ mẹ đồng thời dùng má phúng phính cọ xát lấy lớp da nhăn nhe của người lão hóa “Mẹ thua rồi nhé, tối nay phải ngủ cùng con.”

Lăng Nguyệt Hồng cú một phát lên trán Tiêu Hữu “Quỷ nhỏ, con đã dứt sữa từ lúc hai tuổi rồi nha, thế nào vẫn còn như đứa nhỏ quần lấy mẹ không nhả đây?”

Cô chỉ cười cười “Ba cho phép mà, ai bảo mẹ thua con làm chi”

Hai mẹ con đang nói chuyện thì bên ngoài truyền đến một hồi tiếng chuông cửa, Tiêu Hữu đứng dậy đi mở. Mới mười giờ sáng thôi, ai sẽ đến vào giờ này chứ? Mở cửa, cô đột nhiên thấy được Cẩm Tử. Thật choáng váng nha, gương mặt còn hơn cả đồng phân nhìn chăm chăm cô.

“Cầm tử”

“Tiêu Hữu”

Cũng đã mấy ngày rồi không gặp, hai người ôm chặt lấy nhau như chim mẹ cùng chim con. Lăng Nguyệt Hồng cũng phá lên cười ha hả “Cầm Tử. Tại sao lâu như thế mới đây đến chơi?”

“Dì Mạc vẫn khỏe chứ ạ?” Cẩm Tử vội bước vào suôn nịnh chào hỏi, sau đó không chờ ai trả lời lại gấp gấp ô ô mà nói “Dì, con muốn rủ Tiêu Hữu cùng đi trượt tuyết. Toàn là chị em trong nhà con thôi nên dì cứ an tâm, dù sao ra ngoài giải sầu cũng tốt cho cậu ấy. Dì cho phép nhé?”

Lăng Nguyệt Hồng cũng không muốn Tiêu Hữu cả ngày buồn bực trong nhà, đi ra ngoài cùng bạn cùng bè vui đùa một chút cũng tốt, liền cười nói “Dì không có ý kiến, nhưng mà có phiền hay không?”

“Không có phiền đâu nha, đều là của ta anh chị em trong nhà con thôi. Chị lớn đã hơn hai mươi tuổi rồi. Hắc hắc, Tiêu Hữu thân mến, đi với tớ nhé? Mấy ngày nay không gặp, tớ nhớ cậu đến phát điên lên rồi đây. Nhanh đi thay quần áo đi, mọi người vẫn còn ở bên ngoài chờ chúng ta đây” Cẩm Tử dùng ánh mắt giáo huấn uy hiếp Tiêu Hữu, ý tứ bảo dám nói không đi, ta đây liền tuyệt giao với nhà ngươi. Mặc dù hai

người đều biết nếu Tiêu Hữu thật không đi cùng cũng sẽ không bao giờ tuyệt giao nhau, nhưng cô vẫn bị Cầm Tử một phát đá bay về phòng ngủ thay quần áo.

Một hồi luống ca luống cuống tay chân, Tiêu Hữu khoát trên người áo lạnh dày đặc, đeo thêm cái bao tay cùng khăn quàng cổ liền cùng nói tạm biệt cùng mẹ. Cô cùng Cầm Tử nắm tay nhau ra ngoài. Mẹ kín đáo đưa cho cô mấy tờ tiền để cho cô thoải mái đi chơi.

Bên ngoài vắng lặng rất ít người đi dạo, mặc dù đã sang đông nhưng thời tiết cũng chỉ mát mẻ. Cùng Cầm Tử ra khỏi khu nhà, cô liền thấy trước cổng có đậu một chiếc xe du lịch màu đen hiệu Land Rover. Cầm Tử nhanh chóng mở cửa xe, đầu tiên để cho Tiêu Hữu yên vị trên ghế rồi sau đó mình cũng trèo lên. Cô lúc này mới thấy trong xe ngồi đầy người, không chỉ có chị em Cầm Tử mà còn có anh em rất đông đúc.

Cầm tử vỗ vỗ bả vai Tiêu Hữu, ầm ầm ỉ ỉ lên tiếng giới thiệu “Đây là chị em tốt nhất em, Mạc Tiêu Hữu. Là hoa khôi lớp em đấy nhé! Thành tích học tập thì phải nói trên cả đê nhất. Còn đây là chị họ và em họ của tớ. Kia là anh họ, rồi... rồi...” Cầm Tử đứng dậy, chỉ tay khắp nơi cuối cùng dừng trước mặt anh chàng đang đang ngồi trên ghế lái phụ “Đây là ta anh bên họ nội của tớ, Tô Thuộc Cẩn”

Anh chàng cũng không quay đầu lại, dường như đang đánh một giấc rất say. Cầm Tử cảm thấy không vui liền đưa tay đi nhéo lỗ tai anh ta “Tô Thuộc Cẩn! Giả bộ chết làm cái gì? Chẳng có một chút lịch sự gì cả, mau tới đây chào hỏi Tiêu Hữu đi nào”

Cầm Tử nói chuyện khiến Tiêu Hữu không có chen vào được một câu nào cả. Anh chị em còn không chen ngang vào miệng được nữa là... nên cơ hội làm quen nhau cũng không có. Cầm Tử nói chuyện nhanh, lẹ, nhiều, đã là nổi danh, cho nên mọi người chẳng qua chỉ là cười tỏ vẻ ta đây rất thấu hiểu. Nam thanh niên ngồi trên ghế lái phụ cuối cùng cũng tỉnh ngủ. Dường như có chút không nhận được âm thanh ồn ào liền quay đầu lại. Vốn là chỉ là vẻ mặt lưỡi biếng cũng không kiên nhẫn, nhưng giây phút khi nhìn thấy Tiêu Hữu liền thoáng qua vẻ kinh ngạc, cuối cùng là nở nụ cười cổ quái.

Tiêu Hữu thấy mặt Tô Thuộc Cẩn đồng thời cũng sưng sốt một chút. Sau khi nhớ lại một chút xú hình ảnh ở trong đầu, gương mặt của nàng oanh một cái đỏ bừng bừng. Trời ạ! Là hấn? Thế nào lại là hấn? Nhìn thanh niên có gương mặt tuấn tú trên kia đang cười rất kỳ lạ, Tiêu Hữu hận mình không tìm được một cái lỗ để chui vào cho rồi.

Cầm Tử nhìn Tiêu Hữu cùng Tô Thuộc Cẩn ánh mắt kia, chẳng lẽ hai người này có gian tình?

29. Chương 29

Tiêu Hữu không muốn nhìn tới Tô Thuộc Cẩn nhưng mà cô lại chợt nhận ra rằng anh ta chính là cái tên biến thái trong bệnh viện thiếu chút nữa đã hại mình phải nổi hột lệ trên mắt. Cô đã biết bao nhiêu tuổi rồi thế cư nhiên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy bộ phận bí hiểm đó trên thân thể đàn ông. Chắc cũng là do thời gian gần đây toàn là bị thương bao phủ cho nên nhất thời không nhớ tới sự kiện đó tại bệnh viện, nếu không nhất định cô sẽ tự đập đầu mình vào khối đầu hũ chết đi cho rồi.

Nhưng... cô không ngờ được mình sẽ gặp lại tên biến thái ngày đó, hơn nữa anh ta còn là anh họ của Cầm Tử. Giờ phút này Tiêu Hữu dường như đã trở thành u hồn rồi, mây đen giăng kín cả tâm tư, lồng ngực muốn hít thở không thông.

Xe khởi động hướng về phía sân trượt tuyết của thành phố. Dọc theo đường đi Tiêu Hữu cố giữ tinh thần vững vàng, để mình không phải suy nghĩ bậy bạ rồi lại nhớ tới cái cảnh cấm trẻ nhỏ chưa đủ 18+ trong bệnh viện kia. Cô thoải mái trò chuyện cùng Cầm Tử và anh chị em của cậu ấy, may mắn là Tô Thuộc Cẩn không có tỏ ra khác thường. Chẳng qua anh ta chỉ tựa vào ghế đánh một giấc thật ngon lành mới khiến cô không khó xử. Nhưng không gian chật hẹp bên trong chiếc xe chứa nhiều người khiến cho Tiêu Hữu chút hít thở không thông, cho đến khi đến sân trượt tuyết, cô mới cảm thấy thả lỏng cơ thể.

Tiêu Hữu lần đầu trượt tuyết, dĩ nhiên là cái gì cũng chẳng biết, chỉ là có Cầm Tử ở đây đưa cô đi thuê dụng cụ thích hợp cho người mới chơi. Lúc hai người thay quần áo, Cầm Tử thực vào khuấy tay cô, gương mặt của bà tám thứ thiệt hỏi “Tiêu Hữu, cậu quen biết anh Thuộc Cẩn à?”

Mặt Tiêu Hữu đỏ lên, quàng quàng trả lời “Không quen biết”

Mặt Cẩm Tử tỏ vẻ không tin, giọng trêu chọc “Thật sự không biết sao? Ánh mắt hai người khi nhìn nhau rất lạ nha. Tớ cảm giác hình như chuyện này có gian tình. Này này, xem cậu kia, mặt của cậu tại sao lại đỏ lên như thế chứ? Chắc chắc... nói như cậu vậy thì ai mà tin cho nổi”

Tiêu Hữu không nói gì, cứ thừa nhận là biết đi. Nha đầu Cẩm Tử nhất định sẽ hỏi tới nơi tới chốn à xem. Thế nhưng, một màn kinh khủng kia có đánh chết cô cũng không nói ra, cuối cùng chỉ bất đắc dĩ lôi kéo tay Cẩm Tử “Bà tám, mình biết cậu mà tám rồi thì không ai bằng. Đã muốn moi được thông tin gì từ trên người mình thì đến cả chị em tốt này cũng không bỏ qua sao? Mau đi đi nha... mình còn không biết trượt tuyết đâu, nhiệm vụ của cậu hôm nay là dạy mình đây”

Cầm tử cứ như vậy bị Tiêu Hữu kéo lãng sang chuyện khác. Mà cũng đúng, moi không ra từ trong miệng cô thì cứ trở về tra hỏi Tô Thuộc Cẩn. Hai người ra khỏi phòng thay quần áo thì mọi người dừng đã đến sân trượt tuyết chơi thoải thích rồi, ngược lại Tô Thuộc Cẩn mặc dù trang bị đã đầy đủ nhưng vẫn đứng ở nơi đó tựa hồ như đang chờ bọn họ.

“Anh họ, em đi trượt tuyết trước đây, anh ở lại nhận nhiệm vụ chỉ dạy cho Tiêu Hữu đi. Anh bị thương nặng mới khỏi nên không thể vận động mạnh, vừa đúng lúc như vậy nha, anh nhất định phải đem Tiêu Hữu từ từ mà chỉ dạy” Cẩm Tử nói xong cũng chính mình một đường chạy thẳng bỏ rơi đồng đội, để lại đây hai nhân vật lúng ta lúng túng, không khí càng thêm khó tưởng tượng.

“Khụ... Chuyện đó...” Tô Thuộc Cẩn muốn lên tiếng phá vỡ không gian. Tiêu Hữu vội vàng nói “Em... Em cái gì cũng không nhớ...!”

Đây chẳng phải là giấu đầu hỏ đuôi hay sao? Tiêu Hữu cắn cắn môi, cô làm sụp lại dần như vậy hả trời? Gương mặt tự đỏ ửng lên như thể đang muốn đầu thú. Tô Thuộc Cẩn nhanh chóng làm mặt nghi ngờ, hỏi “Quên cái gì? Chẳng lẽ em trước kia đã gặp qua anh sao?”

“À! Không có, không có” Tiêu Hữu nhìn Tô Thuộc Cẩn với vẻ mặt thành thật, rốt cuộc cũng không biết là anh ta cố ý chọc ghẹo mình hay là thật sự quên đi chuyện họ đã từng gặp mặt nhau một lần thông qua màn kia, cái cảnh cô khóc không có người không ra quỷ, hơn nữa bây giờ cô đã không giống như lúc trước, tóc tai bê bối, mặt đầm nước mắt đến quỷ thần còn sợ hướng gì con người, nói không chừng anh ta cũng thật không nhận ra mình.

“Có thật không? Anh hình như cảm giác em cũng thật quen mắt” Tô Thuộc Cẩn nói tiếp.

Anh ta là cố ý. Tiêu Hữu tiếp tục quan sát, nhưng biểu tình trên gương mặt kia rất là vô tội, một chút cũng không giống đang cố ý trêu cô. Tình cảnh này chỉ cần cô liều chết không thừa nhận là lựa chọn tốt nhất “Em chưa từng thấy qua anh nha. Có thể là dáng dấp của em cũng giống như bao cô gái khác thôi, ha ha...” Cô chột dạ cười lớn.

Mặt Tô Thuộc Cẩn trầm tư, thật giống như đang vắt hết óc nghĩ xem đã nhìn thấy cô ở nơi nào. Đột nhiên anh ta như ngộ ra gì đó “Không đúng. A! Anh nhớ ra rồi. Lúc anh còn đang nằm viện, có một cô gái khóc điên dại chạy vào phòng bệnh của anh. Mặc dù gương mặt khi khóc thật giống Trư Bát Giới dọa người ta nhảy dựng nhưng cũng có điểm khá là giống với em. Tuy nhiên nhìn kỹ lại thì em đẹp hơn cô ấy nhiều lần.”

Tiêu Hữu thật sâu hoài nghi anh ta cố ý mắng mình. Cô giống Trư Bát Giới... xinh đẹp...? Hai loại này có thể mang ra so sánh ư? Trư Bát Giới mà bảo là xinh đẹp? Điều này làm cho cô thật “cao hứng” nha. Anh ta rõ ràng là đang trả thù việc cô mắng anh ta là kẻ biến thái đây mà.

Tiêu Hữu mang theo kính trượt tuyết, ngược đầu lên nhìn Tô Thuộc Cẩn, lấy hết dũng khí, nói “Vậy sao? Như anh vừa nói, em cũng cảm thấy anh có chút quen mắt, lần trước nhìn thấy một anh chàng rất biến thái đang bắt côn trùng, hẳn ta cùng anh thật đúng là có điểm giống nhau, chỉ là em đã quên gặp hẳn ở đâu rồi”

“Em xác định là côn trùng?”

“...” Tiêu Hữu lặng yên.

Biến thái? Bắt côn trùng? Tô Thuộc Cẩn vẫn lấy bản thân của mình làm kiêu ngạo, cứ như vậy bị “nó” giáng chức, sắc mặt anh một hồi xanh một hồi trắng bệch lộ nụ cười tà nghệ. Anh nhìn chằm chằm vào bóng lưng Tiêu Hữu, nhanh chóng đi tới phía sau cô, lạnh lùng nói “Vậy anh hôm nay phải dạy em trượt tuyết thật tốt, nếu không sẽ uống phí hữu duyên của chúng ta như thế”

“A...!” Tiêu Hữu kêu lên một tiếng thảm thiết, thân thể đã bị “tên biến thái” đẩy trượt về phía trước. Cả người đều là không thăng bằng, chân cứ trượt trượt, anh ta vừa buông tay sau lưng cô, Tiêu Hữu ngay lập tức té nhào xuống đất.

Ra quân chưa chiến đã chết tức tưởi. Tiêu Hữu ngồi dậy tức giận nhìn Tô Thuộc Cẩn, chỉ thấy hân giương gương mặt vô tội cười cười như không có gì, hàm răng trắng hòa lẫn gam màu trong tuyết. Nam nhân đáng ghê tởm chỉ biết khi dễ một cô gái.

Tiêu Hữu miễn cưỡng đứng lên, cự tuyệt Tô Thuộc Cẩn dạy cô cách trượt tuyết. Cô nhìn mọi người xung quanh trượt như thế nào, huấn luyện viên dạy người mới tập thế nào, cô cố gắng làm theo như vậy. Vô số lần ngã xuống lại vô số lần bò dậy. Tô Thuộc Cẩn cũng không miễn cưỡng nữa, chẳng qua là không nhanh không chậm đi theo sau lưng Tiêu Hữu Mạc Mạc. Nha đầu này, đủ kiên cường.

Ông trời không phụ lòng người, Tiêu Hữu học xong các bước cơ bản, thân hình có thể vững vàng hơn trước. Cảm giác có chút thành công, cũng có chút kích động, ham chơi đến nỗi quên mất cảm giác khó chịu lúc đầu.

Cho đến khi mặt trời muốn xuống núi, một nhóm người mới hết lớn đòi về. Tiêu Hữu có chút lưu luyến, chỉ là lần sau có cơ hội liền trở lại chơi cho thỏa thích. Trên đường trở về, tâm tình cũng tốt hơn nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn dị thường sáng ngời. Cẩm Tử thật cao hứng, rốt cuộc cũng thấy Tiêu Hữu có tinh thần trở lại, xem ra ra ngoài nhiều một chút cũng là chuyện tốt.

Trở lại thành phố thì trời cũng đã tối mù, Tiêu Hữu phải về nhà trong khi mọi người còn la hét đòi đi tăng hai. Cẩm Tử lôi kéo cô cùng nhau ăn cơm tối, sau đó là đi đến KTV ca hát, la hét, dù sao cũng đã ra ngoài một ngày, đi thêm vài tiếng thì có sao.

Tiêu Hữu không đành lòng khiến ọi người mất hứng liền gọi điện thoại ẹ. Lăng Nguyệt Hồng nghe giọng điệu con gái có chút vui vẻ, tâm tình hẳn là rất thoải mái. Trong lòng người làm mẹ cũng cao hứng theo liền cho phép cô đi đến tận tám giờ tối, hơn nữa Tiêu Hữu đi cùng Cẩm Tử, bà cũng yên tâm.

Cẩm Tử đề nghị đi ăn hải sản, muốn Tô Thuộc Cẩn mời khách, các anh chị em thân thiết liên tiếp phụ họa. Tô Thuộc Cẩn là kẻ lớn nhất mà cũng giàu nhất trong cả bọn cho nên có bị chắt chém đẹp chút xíu cũng không hề hấn gì. Nhất ý, đoàn người liền lắc lư đung đưa đi đến khách sạn Ngân Hải mượn một căn phòng riêng.

Tiêu Hữu đi ở phía sau cùng, trong thoáng chốc trông thấy thân ảnh quen thuộc đang ôm lấy một cô gái tiến vào một căn phòng khác. Cõi lòng cô không nhịn được liền đau nhói. Cô mạnh mẽ lắc đầu dẹp ngay hình ảnh đó, sẽ không trùng hợp như thế đâu, hơn nữa, cho dù là anh ta thì cũng có sao? Cả hai đã không còn quan hệ gì nữa. Tiêu Hữu cứ như vậy tự an ủi chính mình.

30. Chương 30

Những người trẻ tuổi ở chung một chỗ không tránh được cảnh làm ầm làm ĩ. Tiêu Hữu bị nháo bắt uống một ít, không có say, chỉ là trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhiễm hồng hồng. Vốn là cặp mắt u buồn cũng đã nổi lên gợn sóng, lại thật giống như được che chắn bởi một tầng sương mù, nhìn không thấu, không chạm được, rồi lại khiến cho người khác tò mò muốn tìm hiểu nó.

Tô Thuộc Cẩn cứ như vậy bị Tiêu Hữu hấp dẫn. Cô cũng chỉ là không sành sỏi việc đời nữ sinh trung học, cùng Cẩm Tử là đứa hai trẻ con, mà hẳn luôn không bao giờ co hứng thú với những nữ sinh thanh thuần thuần này, hẳn thích nữ nhân thành thực, quyền rũ. Thế nhưng Tiêu Hữu đối với hẳn đột nhiên hấp dẫn thật lớn. Có lẽ là bởi vì tình cảnh lần đầu tiên gặp nhau có chút đặc thù, hẳn đối với cô có chút dục vọng muốn tìm hiểu. Tầm mắt không nhịn được cứ nhìn Tiêu Hữu mấy lần. Lúc cô cười rất xinh đẹp, kèm theo trong con ngươi nhàn nhạt đau thương, có một loại u buồn tuyệt mỹ đến kỳ lạ.

Những người khác ngược lại không có chú ý tới Tô Thuộc Cẩn vẫn chú ý nhìn vào một vị trí đến mấy lần, chỉ là từ vừa mới bắt đầu liền cho là Tiêu Hữu cùng Tô Thuộc Cẩn có gian tình. Thế như Cẩm Tử lại luôn để ý tới. Cái tên anh họ mắt cao hơn đầu này của cô, rất ít khi chú ý tới con gái chứ đừng nói chỉ là nhìn Tiêu Hữu lâu đến như vậy, chẳng lẽ trúng tiếng sét ái tình với Tiêu Hữu rồi?

Lúc Tiêu Hữu đã ăn cái gì thì đều rất chăm chú, ăn cơm chính là ăn cơm, nghiêm túc giống như học sinh đang chú tâm vào học bài. Bộ dạng kia làm cho người khác nhìn thấy liền trong lòng rất thoải mái, nhìn cô ăn uống, bản thân cũng thấy thật ngon miệng. Tô Thuộc Cẩn cố gắng nhịn cười, lẳng lặng cúi đầu ăn cơm.

Ăn xong một bữa cơm thì đã là tám giờ tối. Những người này chơi một ngày cũng không biết mệt mỏi, lại muốn chơi tới cùng. Kế hoạch rút cuộc cũng không thay đổi, cứ la hét đòi đi ca hát ở KTV. Tiêu Hữu bảo mình phải về nhà, Cầm Tử trực tiếp móc chìa khóa xe từ trong túi áo em trai kín đáo đưa cho Tô Thuộc Cẩn “Anh họ! Anh phụ trách đưa Tiêu Hữu về nhà an toàn cho em”

“Không cần làm phiền anh họ cậu đâu, mọi người cứ đi chơi tiếp đi, em đón xe buýt về là được rồi” Tiêu Hữu đứng ra là không muốn ở cùng một chỗ với Tô Thuộc Cẩn. Không phải là bởi vì đã khi dễ cô, mà chỉ là không thích thích phiền toái đến người khác, huống chi là người chỉ mới gặp qua hai lần.

Cầm Tử đẩy vai Tiêu Hữu, gương mặt tỏ vẻ không tán thành, nói “Được lắm, bạn học Mạc Tiêu Hữu, nghe lời mình đi. Trễ như thế này rồi mà một mình cậu trở về mọi người cũng không yên tâm. Với lại đừng có cùng với mình mà tỏ ra khách khí”

Anh chị em của Cầm Tử cũng cùng nhau phụ họa bảo Tô Thuộc Cẩn đưa cô về, mà anh ta cũng mỉm cười, nói “Vì cô nương mà phục vụ là vinh hạnh của tại hạ, đừng nói tới chuyện phiền toái với khách khí ở đây, đi thôi”

Từ chối tới từ chối lui nữa thì có vẻ mình đang làm giá, Tiêu Hữu chỉ đành phải nói lời hẹn gặp lại với mọi người sau đó cùng Tô Thuộc Cẩn đi ra ngoài. Lúc xoay người hướng thang máy đi tới lại thấy trước mặt mấy bước, một người nam nhân thân ảnh cao lớn, mạnh mẽ, rắn rỏi. Anh đứng nghiêng gương mặt, một tay nắm điện thoại, một tay cầm điều thuốc. Trên hành lang trải thảm đỏ vừa nói chuyện điện thoại vừa hút thuốc lá, gương mặt thâm trầm, ưu nhã đầy quen thuộc.

Tiêu Hữu bước chân không nhịn được liền dừng một chút, ngay sau đó dường như cất bước nhanh hơn trước. Ngay khi tới thang máy giữa hẻm và cô, anh đột nhiên xoay người lại, tầm mắt ngay lập tức dán trên người cô.

Tâm đột nhiên căng thẳng, bước chân cũng dừng lại, cõi lòng lại đau nhói. Ánh mắt kia không còn là của sổ long lanh khiến cho cô động lòng nữa, nó đã thuộc về một người khác... mà cũng không khác... chỉ mỗi cô là tự đa tình mà thôi. Tiêu Hữu vẫn không có cách nào quên được anh, không có cách nào nhìn đến anh mà tâm không động, tim không đập.

Tô Thuộc Cẩn cũng dừng lại sau lưng Tiêu Hữu, liếc mắt nhìn gương mặt có chút tái nhợt của cô, ngay sau đó anh lướt mắt đến trên thân ảnh Giản Chiến Nam một cái, hỏi “Người quen?”

Tiêu Hữu há miệng định nói chuyện, lại thấy thân ảnh một người con gái kiều diễm bước ra từ một cánh cửa, cô ấy đưa lưng về phía cô, trực tiếp khoác lên cánh tay Giản Chiến Nam cánh tay, cái miệng nhỏ nhắn xinh xinh thắm oán vì sao anh lại nói chuyện điện thoại lâu như vậy.

Hình ảnh Giản Chiến Nam cùng Giang Nhã thân mật trước mặt khiến tâm Tiêu Hữu thật đau đớn. Cô cứ thê cho rằng mấy ngày nay trôi qua bình lặng không có anh, cô đã có thể thản nhiên đối mặt khi gặp lại. Nhưng không ngờ tới, ngay lúc này đây còn khó đối mặt hơn trước kia.

Giản Chiến Nam là vết sẹo nơi đáy lòng cô, mà Giang Nhã không thể nghi ngờ chính là bằng chứng để vạch trần vết sẹo kia, nó nhắc nhở cô rằng... cô chỉ là thể thân của một người con gái khác, là bóng dáng ngày xưa của Giang Nhã. Cô yêu một người đàn ông đã trao trái tim cho kẻ khác. Những điều này chính là tàn khốc của thực tế, giống như từng cây kim bén nhọn đâm vào cõi lòng Tiêu Hữu.

Cô muốn đi, muốn rời khỏi nơi này nhưng thân thể dường như bị rút hết sức lực, chân thật giống như đồ chì, không cách nào hoạt động được, cả người không nhịn được lạnh lẽo khê run rẩy. Cô từng mỗi một lần la hét ở trong lòng, hi vọng ai đó tới đây mang cô rời khỏi chốn thị phi này.

Đang lúc Tiêu Hữu nghĩ rằng sẽ không ai giúp đỡ mình, tim đau đến sắp hít thở không thông, đột nhiên một đôi tay mạnh mẽ vòng chắc bả vai cô, thật giống như đang chèn vênh trên mặt hồ chợ bầu vuu được một khối bệ gỗ.

Tô Thuộc Cẩn nhẹ nhàng mỉm cười, nói “Nếu đã không biết, chúng ta có thể đi chứ?”

Tiêu Hữu cứng còng quay đầu lại nhìn anh ta. Không đợi cô lên tiếng, Tô Thuộc Cẩn đã ôm bả vai hướng thang máy đi tới.

Thật ra chẳng qua là có mấy giây thôi, lại thật giống như dài cả một thế kỷ.

Keng!

Cửa thang máy mở ra.

Hình ảnh Tiêu Hữu cùng Tô Thuộc Cẩn ôm nhau nhanh chóng bị cửa thang máy đóng lại che đi.

Tròng mắt đen của Giản Chiến Nam vẫn nhìn chăm chăm vào nơi Tiêu Hữu biến mất, điện thoại di động trong tay bị bóp chặt đến muốn nứt đi mà anh vẫn không hay biết. Cho đến Giang Nhã cau mày, nói “Chiến Nam, anh bóp đau em”

Giản Chiến Nam hồi hồn, cúi đầu nhìn Giang Nhã trong ngực. Khuôn mặt yêu kiều có vẻ giận dữ, dường như đang oán giận cái gì đó, anh một chữ cũng nghe không lọt tai. Chẳng qua vẫn ý thức được tay của anh đang chặt chẽ nắm lấy điện thoại di động, một bàn tay khác bóp chặt nắm cổ tay Giang Nhã. Anh đột nhiên buông tay, thấy nơi cổ tay Giang Nhã xuất hiện một vết đỏ “Thật xin lỗi!” Anh lạnh lùng nói.

“Anh làm sao vậy?” Giang Nhã có nhìn thấy Tiêu Hữu. Nhận ra phản ứng kia của Giản Chiến Nam, cô có chút bất an. Giang Nhã thật muốn mình có thể xác định được tình cảm của anh đối với Tiêu Hữu là như thế nào nhưng tâm tình vẫn tỏ ra mình rất bình thường, không biết gì cả. Nhìn sắc mặt lo lắng của anh, cô càng thêm bất an. Mặc Tiêu Hữu kia chẳng qua chỉ là một thể thân, thay thế cô làm bạn gái của Giản Chiến Nam trong một thời gian mà thôi, không thể nào thay thế cô cả đời được.

Cô không muốn một cái bóng khác của chính mình, một người chỉ là thể thân có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của Giản Chiến Nam như thế này, hơn nữa không chỉ là một vài chuyện nào đó, dường như là tất cả những gì liên quan đến Mặc Tiêu Hữu đều khiến tâm tình anh thay đổi nhanh chóng. Không nhận được, Giang Nhã liền vòng tay ôm chặt lấy Giản Chiến Nam “Chiến Nam! Em yêu anh. Chúng ta đừng bao giờ tách ra một lần nữa nhé. E, cả đời cũng sẽ không sẽ rời khỏi anh, em thề!”

Lời thề của Giang Nhã... anh vẫn ngoảnh mặt làm ngơ. Trong lòng vẫn là đang nghĩ cô thật nhanh đã có một gã đàn ông khác ở bên cạnh sao? Giản Chiến Nam cứ đứng lặng im như vậy, không nói một lời, tròng mắt đen toàn là một thứ ánh sáng lạnh lẽo, bức người.

—————
Dọc đường về nhà, Tiêu Hữu không có mở miệng nói một lời nào mà Tô Thuộc Cẩn cũng chỉ tập trung lái xe, thỉnh thoảng vẫn có quay đầu sang quan sát cô. Hắn chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn nhó tràn đầy thống khổ. Cho đến khi xe dừng trước khu nhà của Tiêu Hữu, cô vẫn không có bất kỳ phản ứng nào khác, chỉ bản thân ngồi im đấy như người vô hồn.

Tô Thuộc Cẩn đột nhiên quay mặt lại. Tiêu Hữu giật mình khi trước mặt đột nhiên xuất hiện một bóng người thật to. Cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, cả người ngã ra đằng sau, tâm tình hoảng hốt có chút khó chịu “Anh... Anh làm gì thế?”

“Không có làm gì hết nha, chẳng qua là không thích bị người khác xem như là kẻ vô hình thôi. Cũng may, không phải là hoàn toàn không bị nhìn thấy” Tô Thuộc Cẩn giương ra khuôn mặt hài hước, đôi mắt lấp lánh nhìn ngắm cô, bộ dạng còn đồ thứ thiệt, hỏi “Em thật sự muốn đến nhà anh sao?”

Tiêu Hữu đẩy mặt của hắn ra xa mình một chút, liếc mắt nhìn một cái “Em điên hay sao mà muốn đến nhà anh?”

Tô Thuộc Cẩn tay nắm chặt tay lái, híp mắt nhìn Tiêu Hữu. Hắn nhú mày nói “Nếu không muốn đến nhà anh vậy em còn nương nhờ trên xe anh làm cái gì nha? Anh cứ nghĩ là em không nỡ rời đi...”

Tiêu Hữu nhìn nhìn, xe đã dừng ở trước cửa khu nhà. Cô hốt hoảng mở cửa xe, nói thầm “Ai thêm đến nhà của anh chứ...” Vừa nói xong thì người cũng bước khỏi xe, xoay người rời đi. Thế nhưng khi chỉ đi được hai bước lại đột ngột quay trở lại. Cô đưa tay gõ cửa kính xa một cái, Tô Thuộc Cẩn bên trong bấm nút cho cửa kính kéo xuống, đôi mắt hình hoa đào nhìn Tiêu Hữu mỉm cười. Hắn thật thắc mắc không biết cô muốn cái gì nữa. Cuối cùng chỉ nghe Tiêu Hữu ngập ngừng nói “Ngủ ngon... Hôm nay... thật cảm ơn anh”

Cuối cùng hắn cũng hồi hồn. Vẫn còn biết nói lời lễ phép như thế, thật là một đứa bé ngoan. Tô Thuộc Cẩn cười cười “Thế thì bữa nào mời anh đi ăn cơm đi”

“Cái gì?” Tiêu Hữu không kịp phản ứng.

“Em không phải là muốn cảm ơn anh sao?”

“À?”

“Chẳng lẽ lời cảm ơn của em cũng chỉ là một câu khách sáo sáo rỗng thôi sao?”

Tiêu Hữu á khẩu mà mặt lại không nhìn được đồ rắn lên. Rốt cuộc là đang cảm ơn hắn giúp cô giải vây hay chỉ là một lời khách sáo cho có? Bị hắn hỏi như vậy, cô cũng không biết như thế nào nữa.

Tô Thuộc Cẩn khởi động xe “Khuya rồi, em vào nhà đi. Mà nhớ là đang thiếu anh một bữa cơm đấy nhá!” Nói xong, hắn liền nhấc chân ga, tiêu sái rời đi...

Tiêu Hữu nhìn chiếc xe dần dần biến mất trong bóng tối chỉ khe lấp đầu. Gã này là người như thế nào nha? Mỗi một câu nói đều như có bẫy bên trong đó khiến cô dù có rě ngã nào thì cũng luôn bị té xuống. Bị Tô Thuộc Cẩn phá cho dở khóc dở cười như vậy liền cảm giác khó chịu lúc trước cũng quên đi một chút.

Đưa tay vỗ vỗ gương mặt lạnh như băng của mình, cô xoay người bước vào khu nhà. Thế nhưng mới vừa đi không được mấy bước đã bị một bóng người chặn lại đường đi khiến cô sợ tới mức ‘a’ lên một tiếng, theo bản năng lui về phía sau. Tiêu Hữu chưa cần biết đó là ai đã xoay người muốn chạy, eo nhanh chóng bị người ta ôm lấy thật chặt, cơ thể rơi vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc, mặt dán chặt vào lồng ngực vững trãi. Sống lưng Tiêu Hữu cứng đờ...

31. Chương 31

Không cần chờ âm thanh phát ra từ người đằng sau, Tiêu Hữu vẫn có thể biết rõ vòng ôm quen thuộc này là của ai. Cô không hề sợ hãi mà chỉ là kinh ngạc cùng luyến tiếc khi bị mê hoặc. Không đợi cô quay đầu lại, người đàn ông phía sau đã cất lên chất giọng thâm trầm “Làm em sợ sao?”

Tiêu Hữu không hiểu vì sao Giản Chiến Nam lại ở đây vào giờ này, anh không phải là đang ăn ở cùng khách sạn cùng Giang Nhã hay sao? Hơn nữa, vì sao anh lại đến đây chứ? Chẳng phải giữa cả hai đã không còn bất kỳ một mối quan hệ nào nữa hay sao? Căn bản, nỗi lo sợ đã biến mất không dấu vết, Tiêu Hữu từ từ xoay người lại nhìn anh.

Ngay khi Giản Chiến Nam không còn gắt gao ôm cô nữa, Tiêu Hữu nhanh chóng thối lui về phía sau. Cảnh này thật giống như anh là một con rắn độc rất nguy hiểm vậy.

Phản ứng của Tiêu Hữu làm Giản Chiến Nam khó chịu nhứ mảy. Đôi mắt đen thâm trầm nhìn chằm chằm cô, tâm trạng dường như không quan tâm nhưng nội tâm thì không như thế “Bạn trai à?”

Tiêu Hữu suy tư một chút. ‘Bạn trai’ mà anh nói chính là Tô Thuộc Cẩn sao? Ha ha... Tiêu Hữu cười, rất nhẹ, thực đậm nhạt. Nhìn thân ảnh tuấn mỹ được soi sáng nhờ ngọn đèn đường, anh và cô không còn quan hệ. Cô không có trả lời mà chỉ xoay người bước đi, cổ tay nhanh chóng lại bị Giản Chiến Nam gắt gao nắm lấy. Tiêu Hữu nhứ mảy khó chịu “Giản chủ tịch, anh thật sự là rất vô lễ đấy!”

Giản chủ tịch? Mỗi lần Giản Chiến Nam nghe đại danh này thốt ra từ miệng Tiêu Hữu, không hiểu sao trong lòng anh luôn có một nỗi tức giận cùng phiền não, sắc mặt liền trầm xuống. Anh nheo mắt ra lệnh “Trả lời vấn đề của anh”

“Giản chủ tịch! Thật sự nữ bỏ rơi bạn gái của anh vào lúc nửa đêm để chạy tới đây hỏi vấn đề thần kinh này à? Hình như có chút nhầm lẫn đó” Tiêu Hữu không kìm được thốt ra những lời nói kèm theo sự phản nộ phát tiết của mình “Giản chủ tịch! Nếu muốn cùng tôi chơi, thì ta... Ừm...”

Môi Tiêu Hữu đã bị anh hung hăng chiếm giữ. Mùi vị thuốc lá rất quen thuộc, hơi thở quen thuộc, nụ hôn bá đạo mang theo lửa giận cũng quen thuộc nhưng lại thật giống như đang tư niệm về một thứ gì đó xa vời. Bờ môi quyến rũ của anh như muốn nghiền nát đôi môi mềm mại của cô.

Tiêu Hữu mở lớn hai mắt, vung chân đá anh không thương tiếc. Hai bàn tay vốn dĩ đang chống trước ngực anh cũng kịch liệt dùng sức đẩy ra. Co cổ sức giãy dụa nhưng ngay sau đó anh chỉ dùng một cánh tay đã bá đạo ôm chặt vòng thon gọn, tay còn lại chặt chẽ chế trụ đầu cô, bức bách cô đón nhận nụ hôn của mình.

Anh không muốn buông tha cho cái thân thể thơm ngát này, không muốn buông ra bờ môi mềm mại của cô, mùi hương quen thuộc dễ dàng khơi dậy vọng của anh. Giản Chiến Nam thừa nhận, lúc nhìn thấy Tiêu Hữu rời đi cùng với tên đàn ông khác, anh dường như muốn phát điên lên. Không quan tâm điều gì, thậm chí cả bỏ rơi Giang Nhã một đường lái xe chạy đến nơi này, thế mà cô lại lạnh lùng dùng miệng lưỡi lạnh lợi của mình đã kích anh.

Cô làm cho anh thật muốn dùng môi mình bịt kín miệng cô, nuốt đi hết những lời nói cay nghiệt làm tim anh đau đớn. Lần đầu tiên Giản Chiến Nam mất đi lý trí của mình, giờ phút này trong lòng anh đột nhiên xuất hiện một ý niệm đáng sợ... cô... là của anh...

Tiêu Hữu giãy dụa đến mức thân thể muốn mềm nhũn cả ra. Cuối cùng, cô không chống cự nữa, thả lỏng cơ thể, cứ như vậy lặng im không có bất kỳ phản ứng nào cho đến khi môi anh cảm thấy có hương vị chua xót mới luyến tiếc buông miệng cô ra. Đập vào trong mắt Giản Chiến Nam là hai hàng nước mắt trong suốt như pha lê đang rơi dài trên khuôn mặt Tiêu Hữu, còn có ánh mắt tràn đầy hận ý cùng chán ghét, bi phẫn. Lòng anh đột nhiên nhói lên, hung hăng đẩy cô ra, rời lỏng vòng tay mình.

Hai tay Giản Chiến Nam vẫn gắt gao ôm lấy Tiêu Hữu, anh cúi xuống nhìn cô, chỉ thấy cô vẫn một mực cúi đầu. Thân thể nhỏ nhắn đang run... là vì lạnh hay vẫn là do tức giận? Đèn đường hắt xuống hàng lông mi của cô thật dài, làm cho anh không thấy rõ trong mắt cô là hình ảnh gì.

Tiêu Hữu cúi đầu, không muốn để cho anh nhìn thấy nước mắt của mình, không muốn cho anh thấy bản chất con người yếu đuối đó. Cô quay người muốn rời khỏi đây, tay lại một lần nữa bị Giản Chiến Nam giữ chặt.

Tiêu Hữu cuối cùng không kìm được, ánh mắt đỏ hoe còn vương nước cảm tức nhìn thẳng vào Giản Chiến Nam “Làm nhục tôi vẫn còn không đủ đau đớn mà anh muốn sao? Tôi... chưa đủ đau...” Cô gầm nhẹ.

“Mặc Mặc...!” Tim Giản Chiến Nam đập thật nhanh. Nước mắt của cô thật giống như từng chút... từng chút thấm vào tim anh. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ đột nhiên xuất hiện thần sắc khó đoán “Anh không phải muốn làm nhục em”

“Thật không? Ha ha...!” Tiêu Hữu ngẩng đầu nhìn Giản Chiến Nam, anh vẫn luôn bá đạo như vậy. Hiện tại cả hai đã không còn quan hệ gì thế mà anh vẫn muốn nắm giữ cô trong tay đó thôi. Đây còn không phải là làm nhục sao? “Giản Chiến Nam! Vì cái gì anh phải như vậy? Anh muốn tìm một người thể diện để bù đắp trái tim trống vắng, mất mát của mình khi cô đơn... và anh tìm tới tôi. Bởi vì anh yêu cô gái khác, bởi vì tôi giống người anh yêu... cho nên, anh mới nghĩ cách tiến vào cuộc sống của tôi... Hiện tại thì tốt rồi, gười anh yêu đã trở về, anh liền bỏ của chạy lấy người, đem toàn bộ tình cảm tôi dành cho anh dẫm đạp dưới chân để giúp cho các người có được tình yêu chân thật, bền vững... Tôi đối với anh đã thật sự chết tâm. Tôi chúc hai người trăm năm hạnh phúc, nhưng mà anh nếu đã muốn rời khỏi cuộc sống của tôi, vì sao lại không bỏ mặc tất cả đi? Anh đem tôi vứt đi chỗ nào rồi? Có phải anh rất muốn xem tôi sẽ khổ sở như thế nào khi không có anh sao? Chỉ khi nhìn thấy tôi đau khổ thì anh mới thật sự thỏa mãn?”

Tiêu Hữu nói xong, giọng đã muốn nghẹn ngào. Cô hạ thấp tầm mắt, nhìn bàn tay mình đang được Giản Chiến Nam cầm lấy, nước mắt lại rơi xuống “Anh cứ muốn dây dưa như thế này để làm cái gì? Hoàn toàn biến mất chẳng phải là tốt hơn sao? Tôi tất cả không còn quan hệ nào với anh. Vì sao anh còn muốn làm xáo trộn cuộc sống của tôi một lần nữa vậy? Anh ấy có phải bạn trai của tôi hay không, không quan trọng, quan trọng chính là sinh mệnh của tôi cũng như người mà bên cạnh tôi suốt cuộc đời... sẽ không phải là anh...”

Sinh mệnh của tôi cũng như người mà bên cạnh tôi suốt cuộc đời... sẽ không phải là anh...

Lời nói của Tiêu Hữu làm cho đôi mắt đen của Giản Chiến Nam trầm xuống, tâm cũng nhanh chóng nhảy theo từng nhịp thở.

Cuộc sống của cô sớm hay muộn thì cũng sẽ do một người đàn ông khác chăm sóc, bảo vệ... là một tên đàn ông khác. Bàn tay của Giản Chiến Nam đang nắm lấy tay Tiêu Hữu đột nhiên thả lỏng.

Tiêu Hữu đạt được tự do liền xoay người rời đi. Lại nghe được giọng trầm thấp đầy mỉa mai của Giản Chiến Nam phát ra từ phía sau “Bảo bối Mạc Mạc... Chúng ta trong lúc đó không có chấm dứt...”

Một câu nói đơn giản lại giống như âm thanh từ địa ngục vọng về làm cho cô không kìm được liền lạnh run người. Giờ phút này cô mới phát hiện, Giản Chiến Nam đối với cô... thật sự xa lạ...

Cô bước đi nhanh hơn, mà trên mặt Giản Chiến Nam lại lộ ra một nụ cười khó lường...

32. Chương 32

Bảo bối Mạc Mạc, giữa chúng ta lúc đó không có kết thúc.

Đã kết thúc rồi, không phải sao?

Vừa bắt đầu đã là kết thúc không an lành, Tiêu Hữu cũng gượng ép mình không được suy nghĩ nhiều, cố gắng khiến cho cuộc sống bận rộn một chút có lẽ sẽ tốt hơn.

Lúc không có chuyện gì để làm thì cô sẽ cùng Cẩm Tử đi dạo phố. Nhưng có lẽ đến nhà Lăng Việt Nhiên thú vị hơn nhiều bởi vì nhà cậu có rất nhiều sách, không những trong phòng khách có một mặt tường treo lủng lẳng những chiếc kệ chứa đầy sách báo và tạp chí, mà còn có một căn phòng chứa sách dùng để đọc và làm việc. Nhà của cậu bề ngoài là một căn nhà nhưng thật chất bên trong hoàn toàn không phải là nhà, có thể xem nó như một thư viện nho nhỏ của thành phố.

Những lúc Lăng Việt Nhiên đến công ty làm việc, chỉ có một mình Tiêu Hữu ở nhà đọc sách đến quên cả thời gian, cũng không biết ăn cơm là gì. Thế mà cậu vẫn luôn phát hiện ra nhưng chỉ thờ dài ngoai ngắn. Từ đó về sau, những khi cô đến nhà cậu thì cậu luôn giúp cô gọi đồ ăn bên ngoài mang đến.

Thói quen được cậu cưng chiều khiến Tiêu Hữu thoải mái tiếp nhận, dĩ nhiên lương tâm vẫn luôn có chút cắn rứt với tính tình lười biếng của mình. Những khi như vậy, cô thường giúp Lăng Việt Nhiệt giặt quần áo và quét dọn một chút phòng vệ sinh cũng như phòng ngủ.

Hôm nay cũng giống như mọi ngày, chỉ khác một chút là buổi trưa Tiêu Hữu không có gọi đồ ăn từ bên ngoài đến mà chờ Lăng Việt Nhiên trở lại sẽ cùng cậu ra ngoài ăn cho thỏa chí.

Tiêu Hữu chẳng những không cảm kích việc Lăng Việt Nhiên đặc biệt trở về đưa cô ra ngoài dùng bữa mà còn thoải mái đưa tay vỗ vỗ bả vai cậu “Cậu này! Cậu làm việc bù đầu bù cổ không có thời gian nghỉ ngơi, thế mà còn thường xuyên vì cháu tiêu tiền như nước thế này, thật không muốn để dành tiền cưới vợ sao?”

Lăng Việt Nhiên đưa tay gõ nhẹ một cái lên đầu Tiêu Hữu “Khoác lác vừa thôi, có ai như cháu không chứ? Chỉ biết hành hạ cậu là giới. Nhanh đi rửa mặt rồi ra ngoài ăn cơm tối, cậu còn phải đến công ty ký cho xong mớ giấy tờ. Nhìn dáng vẻ của cháu lúc này hình như rất rảnh rồi phải không?”

Tiêu Hữu le lưỡi một cái, gấp gấp chạy đến nhà vệ sinh rửa lại tay chân, chải tóc gọn gàng. Cô cẩn thận kiểm tra bản thân cho thích hợp mới bước chân ra ngoài kéo cánh tay Lăng Việt Nhiên đi.

Gần nhà có một nhà hàng nấu ăn cũng rất tuyệt, đi bộ thì cũng tầm 10 phút là đến nơi. Tiêu Hữu ở nhà từ sáng đến trưa cũng chưa có dùng qua bất cứ thứ gì định bụng đến đó vừa gần vừa tiện. Hai người vừa mới ra khỏi khu nhà, chuẩn bị băng qua đường lại nghe được có người kêu to “Việt Nhiên...”

Thanh âm rất quen thuộc, Tiêu Hữu không nhịn được bèn quay đầu lại nhìn. Một cô gái có vẻ ngoài nhu nhược đứng đó với ánh mắt có chút sợ hãi, hình như còn có vẻ khăn trương, hai cái nắm chặt lấy váy áo vò lấy.

Con người luôn luôn ôn hòa của Lăng Việt Nhiên bỗng thoáng qua một chút lạnh lùng. Cậu chỉ hơi hơi cau mày, hiển nhiên là không muốn nhìn thấy cô gái này, cho nên không hề để ý đến, chỉ cúi đầu nói với Tiêu Hữu “Đi thôi”

Tiêu Hữu sau một lúc suy nghĩ mới nhớ ra được cô gái này là ai. Đây là người đã nói chuyện cùng với Giản Chiến Nam lúc ở trong bệnh viện, anh đã hỏi Lăng Việt Nhiên có yêu cô ấy hay không. Thì ra cô cảm thấy âm thanh này quen thuộc như thế. Cô ấy là em gái của Giản Chiến Nam – Giản Thần Hi.

“Việt Nhiên...” Cô gái đuổi theo, vội vàng ngăn lại phía trước mặt họ. Đôi mắt dịu dàng như nước chỉ chứa lấy hình ảnh của Lăng Việt Nhiên, sắc môi có chút trắng bệch khẩn thiết mà nói “Việt Nhiên! Em... Em có thể cùng anh nói chuyện một chút không? Sẽ không làm mất nhiều thời gian của anh đâu...”

“Thật xin lỗi, tôi không có trách nhiệm phải nói chuyện cùng với cô” Giọng nói giờ phút này của Lăng Việt Nhiên lại đáng sợ lạnh như băng. Cậu nói xong liền vòng tay ôm lấy eo Tiêu Hữu bước đi. Trong mắt Giản Thần Hi xuất hiện nước mắt, cô ấy đưa tay kéo lại vạt áo của Lăng Việt Nhiên, gương mặt tràn đầy thống khổ nói “Việt Nhiên... Van cầu anh... Đừng đối xử với em như vậy, được không...?”

Ánh mắt Lăng Việt Nhiên thoáng qua chút gì đó, cuối cùng mãnh liệt hất cánh tay của Giản Thần Hi. Cậu quay sang nói khẽ với Tiêu Hữu “Đến nhà hàng chờ cậu một chút, cậu sẽ đến ngay”

“Dạ!” Tiêu Hữu liếc mắt nhìn Giản Thần Hi một chút sau đó xoay người rời đi. Dáng dấp Giản Thần Hi nhìn qua có vẻ là nhu nhược vô hại lại nhát gan và dịu dàng, thế tại sao lại có khả năng bắt cậu đi tù?

Có lẽ là bởi vì quan hệ giữa Giản Thần Hi và Giản Chiến Nam, và cũng có lẽ là bởi vì cô ấy đã từng khiến cậu bị tổn thương cho nên Tiêu Hữu đối với cô ấy không chút hảo cảm.

Đi đến nhà hàng, Tiêu Hữu phải đợi một chút mà cậu vẫn còn chưa tới. Một chút sau mới nhận được điện thoại bảo cô một mình ăn trước. Tiêu Hữu biết cậu tạm thời không thể đến được rồi.

Thế là, Tiêu Hữu ăn một mình. Ăn xong, tính tiền. Lúc rời khỏi nhà hàng, cô đang suy nghĩ xem mình nên về nhà hay lại đến nhà cậu tiếp tục đọc sách thì điện thoại chợt vang lên.

Là Cẩm Tử.

“Này, Tiêu Hữu! Đến nhà mình đi, mình bệnh rồi, ở nhà chán muốn chết đây. Cậu phải đến thăm mình đây, nhớ mua kem nữa nhé, phải là vị dâu đấy. Còn phải...” Vừa bắt điện thoại, Tiêu Hữu đã chưa kịp mở miệng nói chuyện mà Cẩm Tử đã nói một tràng, cô chỉ có thể mỉm cười chờ Cẩm Tử nói cho xong.

“Tiêu Hữu nhớ đấy! Mình chờ cậu, cúp đây!” Nói xong, cắt đứt điện thoại, Tiêu Hữu lắc đầu cười. Nha đầu này, lúc nào thì mới có thể thay đổi cái thói quen xấu này đây? Dù sao cũng phải cho cô một cơ hội mở miệng phản bác đã rồi hay cúp máy chứ.

Tiêu Hữu mua xong đồ mới nhắn tin cho Lăng Việt Nhiên bảo mình đến nhà bạn. Cô liền quá giang xe nhà của Cẩm Tử và xách theo hộp kem. Người ra mở cửa là đứa bạn thân thiết đã bất chấp mọi thứ hành hạ cuộc sống của cô. Lúc thấy cô, mắt Cẩm Tử sáng rực lên, nói chính xác hơn là lúc nhìn thấy mấy hộp kem trong tay cô “Ô! Tiêu Hữu là tốt nhất trên đời”

“Thế nào? Cậu không thoải mái ở đâu?” Tiêu Hữu tháo giày ra rồi hỏi “Chú và cô không có ở nhà sao?”

“Bị cảm thôi. Ba mẹ mình đến thăm ông nội rồi”

Cẩm Tử vừa nói vừa ngồi phịch lên trên ghế sa lon, ban tay thoăn thoắt mở hộp kem ra, nhất thời toàn bộ đều là thất vọng “Mặc Tiêu Hữu! Đây là vị dâu ư? Cậu quá làm tổn thương tâm của mình... Quá làm ỉn thất vọng, khiến ỉn chán ghét cậu”

Thứ Tiêu Hữu mua không phải kem vị dâu mà là chocolate. Cô khẽ mỉm cười, đưa tay cốc nhẹ lên đầu Cẩm Tử “Cảm mà còn đòi ăn kem”

Cẩm Tử tạm thời chấp nhận, vị chocolate cũng không tồi.

“Mà sao lại chỉ có một mình cậu ở nhà thế này?”

“Cảm mạo thôi, lại cũng không có nặng. Ông nội đột nhiên lại gọi bảo ba mẹ ta qua bên đó, cũng không biết là có chuyện gì nữa” Cẩm Tử ngoạm một miếng kem lạnh trong miệng “Có anh họ mình ở đây, đang ngủ trong phòng dành cho khách ấy”

Tô Thuộc Cẩn? Tiêu Hữu đột nhiên có chút mất tự nhiên. Cẩm Tử nhìn cô, cười hì hì nói “Tiêu Hữu! Tại sao khi mình nhắc tới anh họ thì cậu lại đỏ mặt nha?”

“Xú nha đầu. Mình đáng chết cậu, dám lấy mình ra mà trêu đùa...” Tiêu Hữu đưa tay thọt tới thọt lui trên người Cẩm Tử, Cẩm Tử bỏ hũ kem lên bàn ôm bụng cười ra cả nước mắt. Một hồi xin khoan dung, một

hỏi xin tha thứ, cô sợ nhất là nhột nha. Tiêu Hữu là một đứa bạn tồi tệ, cứ luôn nhắm vào điểm yếu của cô mà tấn công.

“Thật ồn ào!”

Một tiếng quát không chút vui vẻ vang lên khiến cả hai đều dừng động tác của mình lại. Tiêu Hữu nghe ra là tiếng của Tô Thuộc Cẩn, vội vàng quay đầu lại nhìn anh.

Một thân đồng phục cảnh sát, hiên ngang mạnh mẽ. Tiêu Hữu vẫn cảm thấy anh mặc bộ đồng phục này trông rất tuần tú, tầm mắt không nhìn được dời lên phía trên. Lúc nhìn đến gương mặt của Tô Thuộc Cẩn, cô như bị sét đánh.

Khóe môi Tiêu Hữu không nhìn được co quắp lại, dường như là rất buồn cười nhưng vẫn cố dùng sức nhìn lại. Cầm Tử nhìn Tô Thuộc Cẩn bước ra từ phòng dành cho khách, không cố kỵ chút nào bèn cười lớn. Tiêu Hữu cuối cùng cũng không nhìn được theo Cầm Tử cười lên. Hai đứa nhỏ liên tiếp ôm bụng cười khiến Tô Thuộc Cẩn vô cùng hoài nghi, thế nhưng khi nhìn thấy gương mặt tươi cười sáng lạn của Tiêu Hữu, tim anh đập thật nhanh.

Thế nhưng cuối cùng anh có cái gì lại khiến cho hai nha đầu này cười thành ra như vậy? Không nhìn được bèn đưa tay sờ sờ lên gương mặt của mình, vẫn không có cái gì mà. Nhưng hai đứa kia còn cười lợi hại hơn trước, Tô Thuộc Cẩn không nói một lời liền đi đến phòng vệ sinh. Từ trong gương liền thấy được mặt của mình, trên cằm bị người ta dùng bút dạ đen vẽ ra mấy chòm râu, miệng còn bị bôi bằng son môi trông giống như hai khúc lạp xưởng, mắt hoàn toàn là mắt của gấu mèo, trên trán còn vẽ một... ông rùa!!!

Mẹ nó! Quá mất mặt rồi. Nhất là bị Tiêu Hữu nhìn thấy được, tại sao phải là ở trước mặt cô bị mất mặt như thế này? Tô Thuộc Cẩn trong lòng nổi trận lôi đình “Nha đầu chết tiệt kia, xem anh mày làm sao mà xử lý được mày. Thật là vô pháp vô thiên!” Tô Thuộc Cẩn kêu gào, người cũng giống như đầu xe lửa từ phòng rửa tay lao ra ngoài.

33. Chương 33

Cầm Tử tìm cách tránh né, tay cũng nắm lấy bả vai của Tiêu Hữu làm bia đỡ đạn “Quân tử động khẩu chứ không động thủ nha. Anh không thể đánh em a...”

Tiêu Hữu bị Cầm Tử xoay tới xoay lui cũng đâm ra hoảng, nhưng khi nhìn đến mặt Tô Thuộc Cẩn cô cũng không nhìn được cười. Ba người nháo thành một đoàn. Cầm Tử thoáng thấy tay Tô Thuộc Cẩn sắp bắt được cổ mình, cô rất máu chó đem Tiêu Hữu đẩy đến phía trước. Tiêu Hữu không hề phòng bị liền nhào vào trong ngực Tô Thuộc Cẩn. Mắt thấy có vật lạ bay đến chỗ mình, Tô Thuộc Cẩn theo phản xạ đưa tay chụp tới. Tiêu Hữu bị một đôi cánh tay ôm chặt lấy, may mắn thoát nạn.

Tô Thuộc Cẩn ngơ ngẩn, hai cánh tay ôm lấy làn eo mềm mại của Tiêu Hữu quên buông ra. Ôm cơ thể thoang thoang mùi hương trong tay khiến lòng hần đột nhiên dâng cảm giác khác thường.

Trong lúc nhất thời tiếng cười dừng lại, không khí an tĩnh có thể nghe tiếng thở của mọi người. Lúc Tiêu Hữu định thần lại thì chợt nhận ra mình đang nằm trong ngực Tô Thuộc Cẩn, bị hần ôm gắt gao, cô cứng cả người. Tô Thuộc Cẩn lúc này mới hồi hồn, vội vàng buông lỏng cô ra, thật sự lúc đó hần có chút lưu luyến cơ thể mềm mại kia.

“Ách! Anh... trước tiên nên đi rửa mặt đã” Cầm Tử phá vỡ không khí. Một đôi mắt to một lát quét về phía Tô Thuộc Cẩn, lại quét về phía Tiêu Hữu “Tiêu Hữu! Hai chúng ta mở phim xem đi, mình có một bộ phim mới chiếu ngoài rạp, rất hay”

Tô Thuộc Cẩn xoay người đi rửa mặt, Tiêu Hữu cùng Cầm Tử thì tại trong phòng khách xem phim, một bộ có tên là “Có yêu hay không, hôn mới biết”. Đây là một bộ phim tình cảm nói về một đôi man nữ vốn là oan gia, đến nỗi luôn xem nhau như kẻ thù đối chọi gay gắt, cuối cùng nam chính rốt cuộc không chịu nổi nữ chính đối với hần ‘lời nói ác độc’ liền hung hăng hôn nữ chính, tình cảm của hai người cũng từ đó mà xảy biến hóa lớn, phát hiện hai người thật ra đã yêu lẫn nhau. Tâm ý là thế, để ý lẫn nhau là thế, yêu nhau là thế mà cơ hội chính là một nụ hôn kia, thật sự rất lãng mạn.

Tiêu Hữu cùng Cẩm Tử xem rất say mê, chỉ là Tô Thuộc Cẩn rất biết cách giết chết phong cảnh lãng mạn, nhìn bọn họ xem loại phim tình yêu không chút dinh dưỡng chỉ biết bủn xỉn.

Tô Thuộc Cẩn bị Cẩm Tử hung hăng khinh bỉ một phen “Thật là một lão già không hiểu lãng mạn, coi chừng cả đời ế vợ”

Lúc xem hết bộ phim đã là bốn giờ chiều, Tiêu Hữu cũng chào ra về. Ra khỏi khu nhà của Cẩm Tử, cô đang muốn băng qua đường để đón xe buýt thì một chiếc xe màu đen hiệu Land Rover dừng ở ngay bên người cô. Tô Thuộc Cẩn từ cửa sổ xe thò đầu ra “Lên xe đi, anh đưa em về”

Tiêu Hữu cự tuyệt “Thật rất phiền. Em đón xe buýt là được rồi”

Tô Thuộc Cẩn mở cửa xe bước xuống, nhìn cô nói “Vậy em mời anh đi ăn cơm đi”

Cô nhú mồm nhìn hẩn một cái “Tại sao vậy?”

Tô Thuộc Cẩn nhú đôi mồm rậm “Em không nhớ là vẫn còn thiếu anh một bữa cơm à?”

“Bây giờ chưa phải lúc ăn cơm mà... mới bốn giờ” Tiêu Hữu uyển chuyển cự tuyệt, người cũng bước về phía trước. Có lẽ là bởi vì đã có một đoạn tình cảm quá sâu cũng quá đau thương với Giản Chiến Nam nên cô đối với người khác giới vẫn có thái độ muốn trốn tránh.

“Không sao. Anh đói bụng, mà đói bụng thì sẽ phải ăn cơm” Tô Thuộc Cẩn bước một bước dài chắn ngang trước mặt Tiêu Hữu, đôi mắt hoa đào rất nghiêm túc nhìn cô “Anh là anh họ của Cẩm Tử, không phải là quái vật, em sao cứ phòng bị anh thế? Dù gì anh cũng đã hi sinh lòng tự trọng của mình để giúp em cười một trận cơ mà, em không thể vô tình như vậy chứ”

Tô Thuộc Cẩn vừa nói xong, Tiêu Hữu không nhịn được liền nghĩ tới gương mặt bị Cẩm Tử vẽ loạn lên lúc này không nhịn được cười nhẹ một tiếng “Được rồi! Nói thế nào thì anh cũng là một vị cảnh sát có trách nhiệm. Nghe Cẩm Tử bảo anh ngồi xổm mấy ngày mấy đêm chăm lo cho cuộc sống an ninh của mọi người. Em sẽ là đại biểu cho nhân dân cúi đầu dẫn anh đi ăn một bữa cơm vậy cảm ơn”

Tô Thuộc Cẩn mặt nghiêm túc nói “Lẽ ra anh là cảnh sát của nhân dân thì nên vì nhân dân mà phục vụ, rất không nên ý thế hiếp đáp người khác. Nhưng dù sao thì em với Cẩm Tử đều giống nhau, đều gọi anh là anh cho nên với người một nhà, anh đây cũng sẽ không khách khí”

“Người nào cùng anh là người một nhà? Chỉ vì một bữa cơm mà anh liền nhận loạn người thân, lập trường rất không kiên định” Tiêu Hữu trừng mắt với hẩn, nhú mồm nói “Đi thôi, em mời anh ăn cơm. Nhưng địa điểm sẽ do em chọn, không cho phép anh phát biểu quan điểm”

“Ok!”

Tiêu Hữu lên xe Tô Thuộc Cẩn rời đi, không phát hiện có một chiếc xe hơi màu đen quen thuộc dừng ở cách đó không xa, bên trong có một người đàn ông cầm điện thoại di động bấm một dãy số “Giản đại ca, cô Mạc lên xe của một người đàn ông...”

—————
Tô Thuộc Cẩn theo lời chỉ dẫn của Tiêu Hữu mà lái xe đến một khu phố chuyên bán đồ ăn vặt. Ngừng xe xong, hai người cùng nhau xuống xe, ngược đầu nhìn một quán bán bún gạo rất cũ và không chút thu hút. Hẩn nhú mồm “Không phải chứ! Em thật keo kiệt, dẫn anh tới cái chỗ này”

Tiêu Hữu chà xát hai tay, bên ngoài rất lạnh, một hơi thở ra đều là khói trắng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì lạnh mà ửng đỏ, bướng bỉnh nói “Đã nói rồi đấy, không cho phép phát biểu ý kiến. Có ăn hay không? Không ăn thì em về cũng không phải là em không mời anh”

“Đã đến rồi... dĩ nhiên là phải hưởng thụ chứ...” Tô Thuộc Cẩn cười, cùng Tiêu Hữu đi vào tìm một chiếc bàn gần cửa sổ ngồi xuống.

Chủ quán bưng bún gạo đến với tốc độ rất nhanh. Tô Thuộc Cẩn không ăn một chút mà vẫn chú ý đến Tiêu Hữu.

Vừa bắt đầu gặp nhau, hắn chỉ xem cô như người đáng thương vì mới mất đi người thân trong bệnh viện. Lại gặp nhau lần thứ hai trong dịp đi trượt tuyết, hắn cũng không biết tại sao lại hỏi Cẩm Tử về việc của cô. Từ đó hắn mới biết sự thống khổ bị thương của cô là do tình yêu mang lại.

Tiêu Hữu thả rất nhiều hạt tiêu trong tô bún gạo cho nên có lẽ là do cay mà trong mắt long lanh một mảnh. Vốn là cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi lại bị tiêu cay mà làm thêm hồng hồng, kiêu diễm ướt át, vô cùng... mê người, làm cho người ta không nhận được ý nghĩ muốn ném thử một chút mùi vị đó. Nghĩ đến đó, Tô Thuộc Cẩn thò người ra, dấn đôi môi đến.

Nghĩ là làm.

Hắn ném được vị cay cay. Hoài nghi hành động này của mình sẽ bị Tiêu Hữu ột cái tát, nhưng là... không có. Cô chẳng qua là chỉ mở to cặp mắt xinh đẹp kia nhìn hắn. Được voi đòi tiên, hắn càng hôn sâu cô, ở trên làn môi trần trọc mút vào, cảm giác tê cay truyền đến hắn một chút xiu.

Môi cùng tâm...

Rốt cuộc hắn cũng buông tha cho bờ môi của cô nhưng vẫn chưa hoàn toàn thỏa mãn. Mà trên mặt Tiêu Hữu thoáng qua cái gì, ánh mắt cũng không nháy, cứ nhìn Tô Thuộc Cẩn chăm chăm “Tại sao lại hôn em?”

“Em vì sao lại không cự tuyệt?” Tô Thuộc Cẩn hỏi ngược lại.

Tiêu Hữu cúi đầu tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó “Em chỉ là muốn thử xem bản thân mình đối với người khác còn có cảm giác gì khác không...” Lúc nói chuyện, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm, có lẽ là vì cảm giác ở trong lòng mình mà giọng nói cũng càng ngày càng nhỏ. Thật ra thì... cô cũng chỉ bị mất đi một nụ hôn, không cần thiết phải đau lòng...

Tô Thuộc Cẩn do dự hỏi “Vậy... kết quả của em là cái gì?”

Tiêu Hữu suy nghĩ một chút, rất thành thật mà nói “Nhịp tim bình thường, mặt không có nóng lên, trí não cũng rất rõ ràng... Anh thì sao?” Cô hỏi.

“Anh cũng chỉ muốn thử xem vị cay trên miệng em là như thế nào...” Tô Thuộc Cẩn lộ ra nụ cười trong sáng “Kết quả... cũng như em”

Tiêu Hữu e lệ cười một tiếng cũng không nói thêm gì nữa, cúi đầu tiếp tục tô bún gạo cay của mình. Tô Thuộc Cẩn cũng cúi đầu ăn nhưng chỉ có chính hắn mới biết, tim của hắn mất đi quy luật dẫn đến nhảy loạn xạ như thế nào, dường như nó muốn nhảy từ cổ họng ra ngoài. “Có yêu hay không, hôn mới biết”, đúng vậy, hôn rồi mới biết hắn đối với cô gái trước mắt này là động lòng... còn nguyên nhân thì không biết.

Đối diện tiệm bún gạo, một chiếc xe màu đen dừng ở đó. Mặt Giản Chiến Nam thâm trầm ngồi ở bên trong, đôi tay nắm lấy tay lái thật chặt, con mắt đỏ rực nhìn chăm chăm Tiêu Hữu cùng người đàn ông kia. Đôi môi đã từng chỉ thuộc về một mình hắn mà giờ phút này lại bị người khác chạm vào. Tâm tức giận đến độ muốn hung hăng tên kia đánh ột trận. Anh hung hăng đập tay mình vào tay lái.

34. Chương 34

Rất nhanh sẽ bước sang năm mới, quần áo Tiêu Hữu mua cũng đã đầy đủ rồi nhưng ba mẹ nói còn muốn đi loanh quanh dạo một chút nhìn xem còn có cái gì cần phải mua không. Hôm nay lại rất ẩm áp, thích hợp để ra ngoài đi dạo.

Tiêu Hữu giúp mẹ quàng khăn lên cổ. Cô vẫn không hiểu nổi vì sao trời rất lạnh mà mẹ lại không bao giờ chịu quàng khăn, cho nên mỗi lần bà muốn ra ngoài, cô sẽ lại giúp mẹ mang vào.

Ba đứng một bên ghen tị nói “Ai nha... Con gái thật uổng công ta nuôi nấng mà. Tâm tư cũng chỉ đặt lên một mình mẹ mà thôi. Ta đây chính là ba của nó đó, cho dù nóng hay lạnh cũng không có quan tâm ta một chút nào. Mặc Mặc nha, nếu sau này ba không có ở đây thì con đã có thể chăm sóc ẹ thật tốt rồi”

Lăng Nguyệt Hồng trừng mắt nhìn chồng không vui nói “Phi phi. Ta nhỏ vào. Ông đó! Càng già càng hư cái miệng. Gì mà không còn ở đây? Mới sáng sớm đã nói diêm xấu rồi. Vả miệng, vả miệng mau”

Ba Tiêu Hữu ha ha cười nói “Vả miệng. Ta vả miệng đây. Vợ là trên hết”

Mẹ Tiêu Hữu cũng cười. Tiêu Hữu cười cười lấy áo khoát treo trên giá khoác lên người ba “Ba mẹ! Hai người đối với con mà nói đều là da là thịt cả, chỉ là ưu tiên phái nữ. Trước tiên sẽ chăm sóc ẹ, ba cũng không nên uống dấm phung phí nha”

Ba người cùng phá lên cười vui. Tiêu Hữu chính là cội nguồn vui vẻ, hạnh phúc của bọn họ, là bảo bối trong lòng bọn họ. Một nhà ba người vui vẻ hòa thuận. Như mọi lần, ba sẽ lái xe, Tiêu Hữu cùng với mẹ ngồi đằng sau trò chuyện mọi chủ đề trên trời dưới đất, lâu lâu ba lại chen vào một câu không đầu không đuôi khiến mọi người phá lên cười.

Tiêu Hữu kéo cánh tay của mẹ nhìn ba, cảm thấy như vậy thật sự rất hạnh phúc. Không có tình yêu, không có người yêu, cô vẫn hạnh phúc như cũ. Ba mẹ sẽ đem toàn bộ tình yêu cho cô, bây giờ cô không cần phải vì một người đàn ông mà thương tâm.

Nhưng là... không ai nghĩ tới, hạnh phúc vào thời khắc lại biến mất trước mặt Tiêu Hữu. Xe vốn vẫn thông thả tiến về phía trước, lại bất bất chấn động mạnh bay lên không trung rồi rơi ầm xuống đất. Lăng Nguyệt Hồng không chút suy nghĩ, cứ theo bản năng ôm Tiêu Hữu trong ngực thật chặt.

Mà cô chỉ cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, trong đầu thoảng qua một tia ý nghĩ thật kinh khủng... cô sẽ không còn được nhìn thấy ba, thấy mẹ, không nghe được lời nói dịu dàng của mẹ, tiếng cười sang sảng của ba... thật tối tăm...

“Ba mẹ!” Kèm theo một tiếng thét kinh hãi là thân ảnh Tiêu Hữu bật dậy trên giường bệnh. Cô thở hổn hển, trong não bỗng nhớ lại một chút chuyện gì đó nhưng sao vẫn trống không. Đây là nơi nào? Sao toàn là màu trắng vậy? Màu trắng... bệnh viện. Lòng của Tiêu Hữu đột nhiên bị nỗi sợ hãi lấp đầy, một loại dự cảm bất thường bao phủ lấy cô. Đột nhiên xóc hết chấn lên, người cũng chạy ra ngoài. Lúc này cửa phòng bệnh cũng bật mở ra, một hộ sĩ đi vào ngăn cản lấy cô “Này! Cô muốn đi đâu? Cô không thể cử động mạnh nha”

Tiêu Hữu lo sợ không yên “Ba mẹ tôi đâu rồi, tôi vì sao lại ở đây?”

“Cô nằm xuống trước đi đã...”

“Ba mẹ tôi đâu rồi? Mau nói cho tôi biết” Tiêu Hữu gào thét, bàn tay bấu lấy cánh tay nữ hộ sĩ thật chặt “Nói cho tôi biết, mau nói cho tôi biết”

“Xe của cô bị tai nạn, người nhà của cô đang trong phòng cấp cứu, đầu của cô bị...”

Tiêu Hữu nửa chữ cũng không muốn nghe nữa, buông nữ hộ sĩ bất chấp tất cả ra chạy khỏi phòng bệnh. Gương mặt tái nhợt đến đáng sợ, chân trần cứ như vậy chạy đến phòng cấp cứu.

Mẹ! Ba! Đừng có như vậy mà bỏ lại con, không được bỏ lại Mẹ Mẹ.

“Anh lái nhanh một chút đi” Cẩm Tử thúc giục Tô Thuộc Cẩn. Cô cùng Tiêu Hữu vốn hẹn buổi chiều cùng nhau đi xem phim. Chờ hoài không thấy gọi cho cho Tiêu Hữu nhưng người bắt máy lại không phải. Đó là người của bệnh viện, họ bảo Tiêu Hữu xảy ra chuyện. Cẩm Tử sợ quá khóc thét lên, vội vã gọi điện thoại cho Tô Thuộc Cẩn, hai người liền vội vàng lái xe đến bệnh viện.

Sắc mặt Tô Thuộc Cẩn có chút ngưng trọng, không nói gì, chỉ là trong lòng thầm nghĩ mình phải chạy đến bệnh viện nhanh một chút. Lúc Tô Thuộc Cẩn nhìn thấy Tiêu Hữu, cô đang đứng trước cửa phòng cấp cứu. Một bộ quần áo mỏng manh, phía trên còn loang lổ vết máu. Cho dù Tiêu Hữu đứng ở nơi đó không nhúc nhích, nhưng hẳn vẫn cảm thấy được rõ ràng... cô đang sợ hãi.

Tiêu Hữu ngơ ngác đứng đó, lòng đầy hoảng sợ cùng bất an, hai mắt đỏ lừ nhìn chằm chằm cánh cửa phòng cấp cứu. Cô khóc không nổi, cũng không kêu lên được, chỉ cảm thấy cả người lạnh toát, giống như lọt vào trong hầm băng. Máu tựa hồ ngưng chảy, thân thể không nhin được run lấy bầy.

Cô hoàn toàn lâm vào trong cảm giác sợ hãi nên không nghe được tiếng gọi ầm ĩ của Tô Thuộc Cẩn và Cầm Tử, không nhìn thấy được gương mặt lo lắng của hai người họ. Trong mắt cô chỉ có cánh cửa kia, trong lòng cô chỉ có ba mẹ, lỗ tai của cô chỉ chờ tiếp nhận một câu nói: Người bị thương may mắn cấp cứu kịp thời, đã qua giai đoạn nguy hiểm. Nhưng tại sao cánh cửa kia vẫn còn không chịu mở ra? Tại sao một câu kia vẫn chưa có người nào tới nói với cô?

“Anh! Tiêu Hữu làm sao vậy?” Cầm Tử ôm chặt lấy thân thể cứng ngắt của Tiêu Hữu, nhìn không thấy cô có bất kỳ phản ứng nào, lòng liền lo lắng, lại sợ ai. Miệng thì vẫn thủ thủ an ủi cô “Tiêu Hữu! Đừng sợ, không có việc gì. Cậu không có việc gì phải sợ, biết không?”

Tô Thuộc Cẩn nhìn Tiêu Hữu đang thất hồn lạc phách, tâm dường như cũng treo ngược lên cành cây. Tình huống bên trong thế nào, bọn họ hiện tại không cách nào biết được. Hắn đưa tay ôm cả Tiêu Hữu lẫn Cầm Tử “Đừng sợ, chờ kết quả của bác sĩ...”

Phòng cấp cứu mở ra, Tiêu Hữu giống như bị kích thích vọt tới, một phát bắt được cánh tay của bác sĩ “Bác sĩ! Ba mẹ cháu không sao có đúng không? Bác cứu sống được bọn họ đúng không?”

Bác sĩ liếc mắt nhìn Tiêu Hữu “Người bị thương cần vô máu, cháu là con gái của cô ấy sao?”

Tiêu Hữu trong mắt tràn đầy hi vọng, mặt tái lại, gật đầu liên tục “Cháu là con gái của bọn họ. Cứ lấy máu của cháu, lấy bao nhiêu cũng được. Làm ơn, bác nhất định phải cứu ba mẹ của cháu...”

“Chúng tôi sẽ cố hết sức. Đi theo tôi” Bác sĩ mang theo Tiêu Hữu hướng đến một căn phòng khác đi tới. Tô Thuộc Cẩn cùng Cầm Tử cũng vội vàng đi theo chờ Tiêu Hữu ra ngoài. Thế nhưng lại nghe được bên trong truyền đến tiếng cô kinh hoảng “Tại sao máu của tôi không thể rút ra, tại sao? Tôi là con gái của bọn họ, máu của tôi nhất định có thể dùng. Bác sĩ, lấy máu của tôi đi, làm ơn, thân thể của tôi không quan trọng...”

Bác sĩ mở cửa đi ra ngoài, không để ý tới cần khẩn thống khổ của Tiêu Hữu, mà cô dường như cũng đã mất đi lý trí, nhào ra ngoài bầu thật chặt cánh tay của bác sĩ “Van cầu bác cứu ba mẹ cháu, làm ơn, làm ơn lấy máu của cháu đi...”

Bác sĩ tức giận “Ba mẹ cháu đều là máu A, cháu thì máu B, làm sao lấy được?”

Ba mẹ là máu A, cô là máu B. Làm sao có thể? Ai cũng biết ba mẹ máu A thì con cái làm sao có thể là máu B? Tiêu Hữu lắc mạnh đầu, mất đi lý trí hô to “Làm sao có thể? Bác sĩ! Nhất định là lầm rồi. Cháu làm sao lại là máu B? Làm sao có thể?... Bác làm ơn kiểm tra lại lần nữa đi, cháu muốn cứu ba mẹ...”

“Mặc Tiêu Hữu! Em bình tĩnh một chút” Tô Thuộc Cẩn quát lên một tiếng, đi tới kéo lấy Tiêu Hữu ôm vào trong ngực. Hắn quả quyết đối với bác sĩ nói “Bác sĩ! Tôi nhóm máu A, lấy của tôi đi”

Tô Thuộc Cẩn buông lỏng Tiêu Hữu ra đi theo bác sĩ. Cô được Cầm Tử ôm lấy, thân thể lạnh như băng dựa vào, ôm thật chặt Cầm Tử thút thít nói “Cầm Tử! Ba mẹ mình sẽ không bỏ mình mà đi, đúng không?”

Cầm Tử gật đầu “Đúng vậy, Tiêu Hữu, họ sẽ không nỡ bỏ rơi cậu đâu...” Dịu dàng như mẹ cô, hòa ái như ba cô, họ nhất định sẽ không có việc gì.

35. Chương 35

Ất an chờ đợi, đèn phòng cấp cứu rốt cục cũng tắt. Một khắc cánh cửa kia mở ra, Tiêu Hữu mở mắt tiến về phía trước hai bước, rồi lại lui về phía sau nhìn những vị bác sĩ lẫn hộ sĩ mặc áo trắng đeo khẩu trang bước ra. Tâm... thật bất an. Muốn nói chuyện, muốn hỏi một chút tình hình của ba mẹ nhưng một chữ cũng không thốt ra được.

“Chúng tôi đã cố hết sức, xin người nhà hãy nén bi thương”

Vạn vật bất động, thế giới xung quanh Tiêu Hữu như đóng băng. Nỗi thống khổ này trong nháy mắt hung hăng bao phủ lấy cô. Một thân thể mười bảy tuổi, lòng đã chịu một kích trí mạng.

“Không...!” Một tiếng kêu gào tê tâm liệt phế. Tiêu Hữu lão đảo nghiêng ngã vọt vào bên trong. Tất cả đều là một màu trắng phờ phạc, phòng cấp cứu tràn ngập mùi máu tanh. Hai thân thể nằm trên giường lạnh như băng, là người thân nhất của cô... ba và mẹ.

Mới vừa nãy còn nói còn cười, mới vừa nãy cô còn giúp mẹ quàng khăn quàng cổ, giúp ba mặc áo khoác. Lời nói của mẹ dịu dàng vẫn còn vang vọng bên tai, tiếng cười sang sảng của ba va vôn trong không khí, vẫn còn đây... chưa biến mất.

Tại sao lại có thể như vậy, đột nhiên cứ như vậy. Bước chân run rẩy tiến về phía trước, dần dần cô như nổi điên lao đến giường lớn, đưa tay vén lên tấm vải trắng, vải trắng rơi xuống mặt đất để lộ ra gương mặt... ba! Ba! Không! Sẽ không! Cô đang nằm mơ, cô là đang nằm mơ thôi.

Tiêu Hữu hoảng sợ trợn to hai mắt, thân thể run rẩy, liên tiếp lui về phía sau, lại đụng phải chiếc giường. Cô xoay người, thấy được cũng là lớp vải trắng, trong mắt hiện sự sợ hãi, tay run rẩy vén lên. Là mẹ!

Nhìn mẹ hai mắt nhắm chặt, Tiêu Hữu hoảng sợ kêu gào, gào thét, đôi tay thật chặt ôm lấy đầu, tiếng la khóc thê lương đến tê tâm liệt phế. Thế giới của cô đã đóng băng, cả thế giới như quay cuồng, tim như bị đao cắt... đau. Tại sao? Tại sao không đem cô mang theo ba mẹ luôn đi? Tội quá! Xung quanh thật tối.

“Tiêu Hữu!” Cẩm Tử nhìn cô cuồng loạn như mất đi lý trí. Cẩm Tử muốn ôm nàng, sợ cô tự làm bản thân bị thương, tuy nhiên cô hoàn toàn cuồng loạn, hoàn toàn phát điên, đẩy người Cẩm Tử ra, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Cô điên mất rồi, giờ khắc này cô điên mất rồi. Cô không muốn bất kỳ ai đến gần mình, tự nói với mình tất cả đều là giả, là dối trá cả thôi. Cô đang nằm mơ. Lúc Tô Thuộc Cẩm muốn tiến lên ôm lấy Tiêu Hữu thì một thân ảnh từ phía sau hần sải mấy bước vội vàng chạy đến ôm lấy Tiêu Hữu. Người đàn ông này không phải là người ngày đó ở khách sạn hần nhìn thấy sao? Cái người đã khiến cô thất hồn lạc phách.

Tiêu Hữu kêu gào, cả mặt đều là nước mắt. Đôi mắt đỏ hoét đầy tơ máu, đôi tay lung tung đánh lên người mình. Tại sao cô thấy cái cảm giác này lại chân thật như thế? Chân thật? Nghĩa là cô hoàn toàn không phải nằm mơ. Ba mẹ... thật đã vĩnh viễn nhắm hai mắt lại, rời khỏi cô.

Giản Chiến Nam giống như một cây cột ôm lấy Tiêu Hữu, mặc cho cô đánh vẫn không chịu buông tay. Trên mặt hần bị móng tay của cô cào mấy đường, thậm chí Tiêu Hữu không chút phát vài quả dấm lên mặt hần.

Nhìn Tiêu Hữu thống khổ sắp điên lên, môi của cô bởi vì cắn mà đã bạc máu tươi. Ánh mắt của cô xóc xếch, đỏ loét, sẽ hồng mất. Lòng Giản Chiến Nam cũng theo đó mà co rút đau đớn, đem Tiêu Hữu ôm thật chặt trong ngực, tức giận quát “Bác sĩ đâu rồi? Tất cả đều lăn tới đây cho ta”

Bác sĩ cùng hộ sĩ đã sớm đứng ở cửa “Giản chủ tịch, cô ấy cần thuốc an thần, nếu không sẽ... sẽ... điên mất”

Giản Chiến Nam giận dữ hét lớn “Vậy còn không mau làm đi, nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì?”

36. Chương 36: Chuonngw 36

Lúc Lăng Việt Nhiên nhận được tin tức chạy tới bệnh viện cũng chỉ có thể đối mặt với hai cỗ thi thể lạnh băng, một là người thân duy nhất của hần – chị, một là người hần kính yêu nhất – anh rể. Hần không thể tin được tất cả đều là thật.

Nắm bàn tay lạnh như băng của chị gái, hần khóc, cái loại đau đớn trong lòng này không từ ngữ nào diễn tả nổi, chẳng qua là cảm thấy đau. Thế nhưng hần dù sao cũng là người đàn ông, dù trời sập xuống hần cũng muốn chống đỡ. Có đau, có nước mắt, đều muốn nuốt ở trong bụng. Mặc Mặc! Hần còn có Mặc Mặc phải chăm sóc.

Tiêu Hữu từ lúc tỉnh lại cho đến khi an táng tro cốt của ba mẹ cũng không có lại khóc một lần, cũng không có nói một câu. Cặp mắt kia tràn đầy bi thống, sợ hãi cùng mê mang. Thái độ của cô đã thông báo tin tức ọi người biết rằng, cô đã tuyệt vọng, cô không cách nào có thể từ trong biển cố bình thần bước chân ra ngoài. Nếu tự mình không tìm thấy lối ra thì chỉ có sự diệt vong, chết chóc, chìm vào u ám vĩnh viễn.

Tất cả mọi người đều quan tâm đến cô, hi vọng cô có thần nhanh chóng bình phục, nhưng Tiêu Hữu vĩnh viễn không bao giờ quên cảnh mẹ dùng thân thể che chắn cho cô, là mẹ đã dùng thân thể của mình để cứu cô...

Tiêu Hữu ở lại nhà mình, bất cứ nơi nào cũng không đi. Lãng Việt Nhiên sợ cô thấy cảnh nhớ người nên khuyên cô đến nhà hân nhưng cô một mực không đi. Cô phải về nhà mình, chờ ba mẹ trở lại, Lãng Việt Nhiên bắt buộc phải chiều theo ý cô, dọn đồ đến đây chăm sóc cho Tiêu Hữu.

Lãng Việt Nhiên mở cửa phòng, đưa tay mở ra ngọn đèn nhỏ, nhìn thấy Tiêu Hữu đang ôm hình ba mẹ gần người. Hân đi tới, cẩn thận rút đi tấm hình trong tay cô. Tiêu Hữu chẳng qua chỉ là từ từ ngẩng đầu lên nhìn hân.

“Mạc Mạc! Ra ngoài đi dạo đi, hôm nay... nắng không gắt lắm, trời râm mát, cậu và cháu ra ngoài nhé?” Tiêu Hữu ghét ánh mặt trời, bởi vì ba mẹ gặp chuyện không may trong cái ngày nắng rất tốt. Cho nên, Lãng Việt Nhiên nghĩ biện pháp không đụng chạm đến đáy lòng tổn thương của cô, ra ngoài đi dạo cũng sẽ chọn ngày bầu trời đầy mây.

Tiêu Hữu lắc đầu, cô không muốn đi ra ngoài, cô sợ một khi mình rời đi thì ba mẹ sẽ trở lại, cô sẽ bỏ qua họ. Lãng Việt Nhiên bất lực, phải làm thế nào mới khiến cô bước chân ra ngoài đây? Hân đưa tay sờ sờ đầu của cô “Thế thì cậu ra ngoài mua thức ăn về nấu những món Mạc Mạc thích ăn nhất. Mạc Mạc ở nhà một mình có được không?”

Tiêu Hữu thần thờ gật đầu.

Lãng Việt Nhiên bế ngang Tiêu Hữu vẫn ngồi dưới đất đặt ở trên giường nhỏ của cô, giúp cô đắp chăn lên người “Ngủ một chút đi, cậu sẽ trở lại liền”

Tiêu Hữu gật đầu, không nói gì.

Lúc Lãng Việt Nhiên xoay người đi tới trước cửa phòng ngủ, Tiêu Hữu lại đột nhiên lại mở miệng nói chuyện “Cậu... sẽ bỏ lại Mạc Mạc sao?”

Lãng Việt Nhiên đau xót, xoay người nhìn cô “Cậu vĩnh viễn cũng sẽ không bỏ lại Mạc Mạc đâu. Ngoan, ngủ một lát, cậu sẽ nhanh chóng trở về”

Tiêu Hữu không nói thêm gì nữa, nhắm mắt lại ngủ. Lãng Việt Nhiên ra khỏi phòng ngủ, mặc áo khoác đang định đi ra ngoài, lại nghe được tiếng chuông cửa. Hân mở cửa ra nhìn, thì ra là Tô Thuộc Cẩn.

“Chào!” Lãng Việt Nhiên khách khí chào hỏi, mở rộng cửa để cho Tô Thuộc Cẩn đi vào. Thái độ của hân đối với Tô Thuộc Cẩn có chút ôn hoà. Tuy nhiên hân vẫn có chút cẩn trọng bởi vì ý đồ của Tô Thuộc Cẩn rất rõ ràng. Hân là đàn ông thì làm sao không rõ tâm tư của Tô Thuộc Cẩn cơ chứ? Tất cả chỉ vì Mạc Mạc đáng thương của hân.

Mấy ngày nay, Tiêu Hữu không muốn gặp bất kỳ ai, rất chán ghét gặp người ngoài, trừ hân cùng Tô Thuộc Cẩn ra thì chỉ còn có Cẩm Tử. Thậm chí Giản Chiến Nam tới, cô cũng bắt hân trở về, không muốn nhìn đến hân. Cho nên, Lãng Việt Nhiên liền ngầm cho phép Tô Thuộc Cẩn lâu lâu lại đến thăm cô.

“Tiêu Hữu có khỏe không?” Tô Thuộc Cẩn có chút lo lắng hỏi.

“Vẫn còn bộ dáng kia. Tôi đang muốn đi ra ngoài mua chút đồ, Mạc Mạc liền làm phiền người trông chừng một chút. Buổi trưa cùng nhau ăn cơm” Lãng Việt Nhiên tiến ra ngoài đóng cửa lại. Tô Thuộc Cẩn bước vào phòng của Tiêu Hữu, trong phòng vẫn là dùng chiếc rèm thật dày che lại ánh nắng mặt trời bên ngoài cửa sổ, chỉ có một chút ánh sáng le lói từ chiếc đèn ngủ bên giường. Tiêu Hữu trợn tròn mắt nằm trên giường, vốn là con người u buồn nhưng luôn có thần thái thể nhưng giờ bây toàn là tỉnh mạch, ánh đèn vàng le lói chiếu lên gương mặt cô càng phát ra thê lương và cô độc.

Hân đi tới, nỗ lực để cho chính mình giúp cô xua đi bi thương. Hân vỗ tay một cái, đối với Tiêu Hữu nói “Tiêu Hữu! Anh hôm nay lại mới học được một điệu nhảy rất buồn cười, anh nhảy cho em xem, được không?”

Tô Thuộc Cẩn nói xong liền nhảy, một lát lại làm mặt quỷ, một lát lại cố ý vụng về ngã xuống, làm các loại động tác tức cười. Cứ thế cho đến khi thấy khóe môi Tiêu Hữu hiện lên nụ cười nhợt nhạt như có như không thì hân mới dừng lại, thở hỗn hển ngồi bên giường cười hỏi “Em thích sao? Có muốn học không? Anh dạy cho em. Sau này chúng ta có thể cùng nhau nhảy, bảo đảm sẽ thành một đội nhảy tức cười nhất thành phố, chúng ta có thể đi diễn phim hài khiến người người đều cười đó...”

Tiêu Hữu vẫn không có lên tiếng, chẳng qua là nắm lấy tay Tô Thuộc Cẩn thật chặt. Bàn tay nhỏ bé lạnh buốt mang theo bất an cùng sợ sệt, bàn tay ấm áp của Tô Thuộc Cẩn liền đáp tay cô “Tốt lắm, đừng sợ. Anh sẽ ở đây trông chừng em. Một thì ngủ một giấc đi”

Tiêu Hữu nhắm hai mắt lại, trong chốc lát liền trầm trầm ngủ. Tô Thuộc Cẩn đau lòng nhìn cô, nhất định là ban đêm cô lại mất ngủ, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thật sự không ổn. Sắp tới cũng khai giảng rồi, không có biện pháp cho cô đến trường được.

Chuông cửa phía ngoài vang lên, đoán chừng là Lăng Việt Nhiên không có mang chìa khóa theo. Tô Thuộc Cẩn cẩn thận từng li từng tí rút tay mình ra khỏi tay Tiêu Hữu, rón rén ra khỏi phòng ngủ đi mở cửa. Lăng Việt Nhiên ôm rất nhiều thứ trong tay đi vào.

“Mặc Mặc ngủ rồi sao?”

“Ngủ thiếp đi rồi. Cứ như vậy thật sự là không tốt, tôi nghĩ người nên mang cô ấy đến bác sĩ xem sao”

“Người ngồi đi, ta đi nấu cơm.” Lăng Việt Nhiên buông trong tay bịch đồ ăn ra, có chút không yên lòng vẫn là đi đến phòng ngủ nhìn Tiêu Hữu một chút. Mở cửa lại nhìn không thấy cô, hần không khỏi kinh hoảng “Mặc Mặc!”

Tô Thuộc Cẩn ngăn ra “Thế nào?” Hần cũng đi theo Lăng Việt Nhiên vào phòng ngủ. Mới vừa rồi cô còn nằm ở trên giường, tại sao giờ lại không thấy? Căn phòng lớn như vậy, cô cũng không có chỗ nào để trốn, chỉ có thể xác định cô không có ra khỏi phòng.

Tô Thuộc Cẩn dù sao cũng là cảnh sát, đầu tiên hần liền xông tới chiếc tủ treo quần áo, kéo hộc tủ ra liền thấy được Tiêu Hữu đang co rúc ở bên trong “Tiêu Hữu!”

Lòng Tô Thuộc Cẩn như bị dao đâm, đau đến muốn nứt ra. Tiêu Hữu giống như ánh mặt trời, ngây thơ thuần khiết, luôn cùng hần không tiếc hơi cãi vã, giờ phút này biến thành một người sợ ánh mặt trời, mất đi nụ cười ngây thơ vốn có. Cô nàng thậm chí còn không nguyện mở miệng nói chuyện, thậm chí tình nguyện ngồi trong tủ quần áo cũng không chịu đối đầu với thế giới bên ngoài.

Hần túm lấy cô kéo ra ngoài, Tiêu Hữu lại không chịu. Tô Thuộc Cẩn vừa đau, vừa vội kéo lấy cánh tay cô từ trong ngăn tủ lôi ra ngoài, giận dữ hét “Em muốn cứ như thế này mãi sao?”

Lăng Việt Nhiên cau mày, đem Tiêu Hữu ôm trở về trong ngực mình, phẫn nộ quát “Tô Thuộc Cẩn! Người đang làm gì đấy? Người đang dọa Mặc Mặc đó!”

“Người tránh ra!” Tô Thuộc Cẩn đẩy Lăng Việt Nhiên ra, ôm lấy hông Tiêu Hữu đem cô mạnh mẽ dẫn tới bên cửa sổ, đưa tay hung hăng kéo rèm ra, trong phòng nhất thời ánh trưng.

Tiêu Hữu phản xạ đưa tay che kín cặp mắt, thống khổ gào thét “Không! Đừng mà...”

Tô Thuộc Cẩn nắm thật chặt bả vai cô “Mặc Tiêu Hữu! Em tính là con rùa rút đầu sao? Với cái bộ dạng này thì ba mẹ em sẽ trở lại sao? Mẹ em liệu mình cứu em chính là muốn nhìn thấy bộ dáng này của em à? Mỗi người đều phải đối mặt với cái chết, còn xem em kìa, em ở đây là muốn cho ba mẹ em dưới mặt đất nhắm mắt không yên đó biết không? Bọn họ chết rồi, Mặc Tiêu Hữu, em cũng muốn đi theo hay sao? Nếu như vậy thì chính là mẹ em đã hi sinh mạng mình một cách vô dụng để cứu lấy em, mạng của mẹ em rốt cuộc có ý nghĩa gì nữa, hả?...”

“Không có! Không có!” Tiêu Hữu oa một tiếng khóc lớn, nước mắt giống như đê vỡ không cách nào ức chế cứ liên tục rơi xuống. Cô nức nở gào thét “Ba mẹ không có chết, bọn họ sẽ trở lại...”

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hữu khóc kể từ sau khi ở bệnh viện trở về, giống như một con cún bị thương, cô độc, thống khổ nức nở. Tô Thuộc Cẩn đem Tiêu Hữu ôm vào trong ngực thật chặt, thanh âm khàn khàn bên tai cô nói “Bọn họ sẽ ở trên trời nhìn em, Tiêu Hữu, em phải sống thật tốt cho họ xem. Em không phải sống ỉn mà em còn sống vì ba mẹ, em chính là sinh mạng cùng hy vọng của bọn họ. Tiêu Hữu, em phải cố gắng lên, biết không?”

Tiêu Hữu nằm trong lòng Tô Thuộc Cẩn khóc thút thanh, nức nở, đứt quãng mà nói “Em muốn bọn họ, em muốn ba mẹ... Càng nghĩ càng khó chịu, càng nghĩ càng đau lòng... Ba mẹ sẽ không trở về nữa rồi, phải không?”

“Tất cả rồi sẽ tốt lên thôi”

37. Chương 37

Mấy tháng sau.

Qua khai giảng tầm một tháng, Tiêu Hữu mới trở lại trường học một lần nữa. Đi học, thay đổi tâm tình, thi tốt nghiệp trung học, thi tuyển sinh đại học, chờ đợi kết quả trúng tuyển. Trong mấy ngày này, Tiêu Hữu đã bình phục được một phần nhưng đã kích trầm trọng đó đã để lại cho cô một vết thương sâu hoắm trong lòng, thời gian tiêu tan bớt đau nhức nhưng vẫn còn lưu lại ưu thương.

Mười bảy tuổi, cô mất đi người thân. Mười bảy tuổi, cô mất đi tình yêu đầu đời. Mười bảy tuổi vốn là lứa tuổi tươi đẹp nhất của đời người, thế nhưng đối với Tiêu Hữu mà nói đây là khoảng thời gian âm u nhất, u ám đến nỗi không thể nào nhìn thấy được ánh mặt trời, càng không thể thấy được cầu vồng sau cơn mưa.

Lúc sắp xếp lại di vật của ba mẹ, cô thấy được một quyển nhật ký của mẹ. Bên trong là những dòng chữ viết xinh đẹp của mẹ, rất rõ ràng, tỉ mỉ, cẩn thận ghi lại từng ly từng tý những thứ mà cô đã làm qua, còn có những thứ cô đã vô tình bỏ lỡ.

Quyển nhật ký ghi chú lại từng giờ từng khắc cô lớn lên, cứ cách mỗi một năm thì sẽ được dán một tấm hình của cô vào một trang. Từng chữ viết, từng chi tiết dù là nhỏ nhất, Tiêu Hữu đều có thể nhận ra mẹ rất yêu thương cô. Giữa những hàng chữ ghi lại những câu chuyện, cũng tràn ngập tình cảm của ba dành cho cô.

Ba mẹ yêu cô như vậy cho dù Tiêu Hữu... không phải là người con mà hai người sinh ra. Mười bảy năm trước mẹ lâm bồn, đứa nhỏ vừa sinh ra đã chết non, ba sợ mẹ đau đớn khổ sở cho nên âm thầm xin nuôi một đứa bé vừa mới sanh đã bị bỏ lại, chính là cô, ba nói dối mẹ rằng đây là đứa nhỏ mẹ đã khó nhọc hoài thai chín tháng mười ngày sinh hạ.

Thật ra thì mẹ đã sớm phát hiện rằng cô không phải là con gái do mẹ sinh ra, thế nhưng mẹ vẫn không có một chút khinh thường hay ghét bỏ. Hai người yêu thương cô như chính con ruột của mình, cố gắng đem bí mật này dấu sâu tận trong đáy lòng. Ba mẹ yêu nhau, cũng đem tình yêu đó chuyển sang cho cô.

Ân oán nhiều năm trước của Giản Thần Hi cùng với cậu cũng được Tiêu Hữu biết rõ qua cuốn nhật ký này. Không thể nghi ngờ chuyện Giản Thần Hi yêu cậu say đắm, nhưng hẳn lại không hề yêu cô ấy. Giản Thần Hi đã uy hiếp cậu, nếu như không cùng cô ấy kết hôn thì cô ấy liền kiện hắn hãm hiếp mình. Nói chung rốt cuộc thì chuyện gì xảy ra mẹ không có viết, chẳng qua là có viết đến chuyện vì không để cho cậu ngồi tù, hai người đã khuyên hắn cưới Giản Thần Hi vì dù sao với gia thế của cô ta cũng có thể khiến hắn ngồi tù một cách dễ dàng.

Thế nhưng hẳn lại tình nguyện ngồi tù cũng không đáp ứng cưới Giản Thần Hi. Hắn đã nói một câu khiến mẹ kinh hãi... hắn nói người hắn yêu là Tiêu Hữu, hắn muốn chờ Tiêu Hữu lớn lên, khiến Tiêu Hữu trở thành cô dâu của mình.

Cậu muốn lấy cô.

Lúc cô đọc những dòng này, hoàn toàn là kinh hãi. Đây cũng là lần đầu tiên mẹ đánh cậu, nói cậu là hỗn trướng. Thế nhưng khi đánh xong lại vô cùng hối hận.

Hắn là một chàng trai nhập cư đến làng đại học có danh tiếng của nước, ưu tú như thế, tuấn lãng như thế, mà Giản Thần Hi là một người em học khoá dưới, hỏi sao không có quan hệ tình cảm.

Cậu cuối cùng cũng đi tù, bởi vì cậu không chấp nhận cưới Giản Thần Hi. Cậu có chút ngông nghênh, cũng là căm ghét Giản Thần Hi đến cực điểm, mà cũng bởi vì... trong tim cậu có tình yêu. Bởi vì yêu nên Lăng Việt Nhiên tình nguyện ngồi tù, hẳn tin tin tưởng mình sẽ được trong sạch trong một ngày không xa, nhưng nếu như cưới Giản Thần Hi thì đối với hắn đây chính là vết nhơ cả đời.

Giản Thần Hi là một cô gái nhu nhược như vậy, làm sao tâm lại ác độc đến thế? Nếu yêu cậu, muốn có cậu thì làm gì lại muốn phá hủy hắn? Chiếm không được liền hủy diệt, tình yêu như vậy có phải hay không quá đáng sợ?

Nhật ký vẫn viết đến lúc cậu trở lại, cô cùng Giản Chiến Nam yêu nhau, đến chia tay, mẹ lo lắng cùng đau lòng. Mẹ hối hận vì đã không có chăm sóc tốt cho cậu, để cho hắn chịu nhiều khổ khi ở trong tù. Cũng tự trách vì không có chăm sóc tốt có đứa con gái duy nhất.

Mẹ có viết chuyện cậu vẫn chờ Tiêu Hữu lớn lên... mặc dù sự chờ đợi đó có lẽ vĩnh viễn cũng không có kết quả.

Mẹ thở dài bất đắc dĩ, viết rằng mẹ hi vọng có thể đợi đến ngày cô thi lên đại học sẽ mang tất cả nói ra, cũng hi vọng cô cùng cậu có thể chuyển đổi quan hệ từ người thân sang thứ khác, có thể là yêu nhau, vẫn hi vọng cô cùng cậu có thể ở chung một chỗ, như vậy thì cô cùng cậu sẽ không bao giờ bị bất kỳ ai thương tổn một lần nữa.

Bởi vì cậu sẽ rất cưng chiều cô, yêu thương cô, sẽ không bao giờ bỏ rơi cô, sẽ càng không khiến cô bị tổn thương bởi vì mẹ đối với Giản Chiến Nam cùng với chuyện của cô rất sợ, sợ cô sẽ bị đả kích như vậy một lần nữa.

Đọc nhật ký của mẹ khiến tâm tình Tiêu Hữu rất phức tạp, có thống khổ, có ngọt ngào, cũng có nước mắt. Nhớ buổi chiều hoàng hôn đó, cô đã ôm cuốn nhật ký của mẹ ngồi bên cửa sổ khóc rống. Mà bây giờ mỗi lần đọc lại nó, cô vẫn như cũ không nhin được lại nấc lên. Nghĩ đến ba mẹ, nghĩ đến tim muốn phồng lên phát đau nhưng mà bọn họ mãi mãi cũng không trở về được, chỉ có thể tưởng niệm, hoài niệm quá khứ...

“Mạc Mạc!”

Cậu đã trở lại. Gương mặt hắn mỉm cười ưu nhã đi đến bên người cô. Khi thấy được nước mắt trên mặt cô lại nhìn đến cuốn nhật ký trong tay cô, hắn đưa tay giúp cô đóng lại “Mạc Mạc, con không thể sống mãi trong quá khứ. Ngoan nào, không cho phép khóc” Hắn đưa bàn tay êm ái vì cô lau đi nước mắt trên mặt.

Tiêu Hữu cố gắng mỉm cười “Cậu! Con thi tốt rồi sao?”

Lăng Việt Nhiên giờ giờ phong thư thông báo trong tay “Mạc Mạc của chúng ta ưu tú như vậy thì làm sao sẽ thi tốt? Đại học XX. Để ăn mừng chuyện này, tối hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài ăn. Mạc Mạc muốn ăn cái gì?”

Tiêu Hữu không có chút cao hứng khi nhìn thấy phong thư thông báo thi đậu, chẳng qua chỉ là nhìn Lăng Việt Nhiên, sau một lát mới nói “Cậu! Con có thể gọi tên cậu không? Lăng Việt Nhiên? Việt Nhiên?”

Lăng Việt Nhiên cười cười, đưa tay vuốt mặt Tiêu Hữu, thở dài nói “Sao thế? Tự nhiên lại muốn thay đổi cách xưng hô”

Tiêu Hữu đưa tay ôm lấy Lăng Việt Nhiên, hai cánh tay ôm cổ hắn “Cậu! Con muốn trước khi khai giảng, chúng ta cử hành hôn lễ có được không?”

Lăng Việt Nhiên mặc dù cả cơ thể cứng ngắc nhưng vẫn đưa tay khe khẽ đẩy Tiêu Hữu ra, kéo ra chút khoảng cách giữa hai người, nhìn ánh mắt của cô, cuối cùng chỉ là cười. Hắn lấy tay véo nhẹ lỗ mũi Tiêu Hữu “Mạc Mạc! Chúng ta không phải đã nói rồi sao? Chờ con tốt nghiệp đại học rồi hãy bàn chuyện này lại. Nếu như lúc đó mà Mạc Mạc nhà ta không chê cậu là lão già, còn muốn gả cho cậu thì khi đó cậu sẽ thật cao hứng cưới con làm cô dâu của cậu ngay. Nhưng bây giờ không được, cậu không muốn con hối hận, Mạc Mạc”

Tiêu Hữu đẩy Lăng Việt Nhiên ra, đứng lên, từ trên cao nhìn xuống hắn “Cậu! Con hiểu rõ mọi chuyện. Cậu cảm thấy con không yêu cậu cho nên sợ rằng con sẽ hối hận khi cùng cậu kết hôn, sau đó sẽ rời khỏi cậu, có đúng hay không? Cậu sợ con hối hận, sợ tổn thương con, cũng sợ con rời khỏi cậu, bởi vì con không yêu cậu, đúng không?”

” Cậu! Con có yêu cậu thì thế nào? Có yêu thì cũng là sẽ tách ra. Con không biết con còn có thể yêu ai khác được hay không, nhưng mà nếu như có một ngày con sẽ yêu người khác, còn có khả năng đi yêu một người, con hi vọng người đó sẽ là cậu, là Lăng Việt Nhiên. Con tuy còn nhỏ, không hiểu quá nhiều trong cuộc sống, nhưng mẹ cùng ba đã từng nói cho con biết hôn nhân không phải chỉ dành riêng cho tình yêu, mà còn phải có tình thân. Con muốn có cậu, con tham lam có cậu vì có lẽ hiện tại chẳng qua đây là thân tình, nhưng mà con sẽ cố gắng, cố gắng yêu, cố gắng yêu cậu... Nếu như cậu không cách nào tiếp nhận được lòng của con như vậy thì con sẽ nghe lời của cậu nói, đợi đến tốt nghiệp đại học. Có lẽ lúc đó con sẽ yêu

người khác, cùng hấn kết hôn, cùng hấn cho đến đầu bạc, cùng hấn sống chết. Mà cậu... chỉ có thể là cậu của con. Con nói kết hôn là rất nghiêm túc... Cùng cậu kết hôn... là rất nghiêm túc...”

“Mạc Mạc! Quyết định của cậu sẽ không thay đổi” Lăng Việt Nhiên nắm chặt lòng bàn tay, từ từ xoay người không nhìn đến mặt của Tiêu Hữu, cũng không suy nghĩ đến chuyện tương lai cô sẽ yêu thương một người khác, sẽ cùng người đó kết hôn.

Bây giờ Tiêu Hữu vừa mất đi ba mẹ, rất yếu đuối. Cô sẽ coi hấn như toàn bộ thế giới của mình. Muốn giữ chặt cô ở bên mình thì bây giờ đã là có thể, nhưng cô vẫn có quyền đi tìm tình yêu của mình.

Tiêu Hữu chỉ là muốn hoàn thành di nguyện của chỉ hấn – Lăng Nguyệt Hồng, bởi vì trng quyển nhật ký Lăng Nguyệt Hồng có ghi nguyện vọng của mình rằng hi vọng cô có thể ở chung một chỗ với hấn. Hấn không cần Tiêu Hữu đem mình làm một vật để báo ân nuôi dưỡng, hấn muốn cô học được cách yêu, cho dù yêu một người không phải là hấn. Hấn muốn Tiêu Hữu học được cách đứng lên trong cuộc sống, học được sự kiên cường chứ không phải chỉ vì thực hiện di nguyện của mẹ, chỉ vì báo ơn nuôi dưỡng, vì chuyện hấn ngồi tù mà đau lòng, uất ức chính mình. Nếu như có thể, hấn tình nguyện để cô cả đời cũng không biết chuyện hấn đã từng ngồi tù... không muốn Tiêu Hữu biết chuyện hấn đang lưng đeo trên lưng một cái án cưỡng hiếp.

Thật xin lỗi, Mạc Mạc!

Không phải hấn không muốn, mà là hấn không thể!

38. Chương 38

Cầm Tử hí hửng vì ý nguyện cùng Tiêu Hữu xông xáo Bắc Kinh đã đại công cáo thành nên quyết định cùng cô hung hăng ăn mừng một phen. Kêu một cái đầu dê béo, hung hăng xâm lược bắt con dê béo này đưa đi ăn mừng.

Dê béo giờ phút này đang dùng cái chân thon dài đạp thẳng, ưu nhã đánh tay lái, chuyên chú lái xe, đảm nhiệm chức vụ tài xế của Tiêu Hữu cùng Cầm Tử chính là vị cảnh sát công dân của chúng ta – Tô Thuộc Cẩn.

Vất vả cả tuần mới có được một ngày nghỉ phép thế nhưng lại bị thợ săn sẵn trúng rồi, mà là hấn cam tâm tình nguyện nhảy vào cái bẫy sập thú của hai thợ săn này mớ chết chứ. Trên gương mặt tuần lãng còn mang theo mỉm cười có vẻ như tâm tình không tệ cho lắm.

Ba người đi đến quán cay Tứ Xuyên. Tiêu Hữu thích ăn cay, Cầm Tử cũng cùng một ruột với bạn mình, thế cho nên Tô Thuộc Cẩn chỉ có thể liều mình theo ý chỉ của hai cô nàng này. Đường đường là đàn ông con trai đầu đội trời chân đạp đất thì làm sao có thể để cho vài hột tiêu nhỏ bé hù chạy chứ, chẳng phải đây sẽ là chuyện cười cho thiên hạ hay sao? Vốn là gọi cả Lăng Việt Nhiên cùng đi, đáng tiếc hấn nói hấn có công chuyện cần giải quyết gấp nên không thể tới. Thế cho nên Tiêu Hữu đành phải đi một mình.

Quán món cay Tứ Xuyên rất đông khách, nhân viên phục vụ bận tít tít. Ba người tìm một chiếc bàn nhỏ trong góc ngồi xuống, cầm thực đơn gọi món, vừa nói vừa cười rất vui vẻ. Thời gian trôi qua thật mau, món ăn được dọn lên. Ba người cạ chén vì tương lai tốt đẹp của hai thiếu nữ vừa đậu đại học. Mặc dù trong lòng Tiêu Hữu có chuyện nhưng cũng rất nhanh vui sướng theo Cầm Tử. Ai cũng muốn mình vui vẻ thì cần gì phải chấp nhất trong thống khổ cùng phiền não?

Ba người nói chuyện trên trời dưới đất không chút kiêng kỵ. Tiêu Hữu ăn cơm rất nghiêm túc, rất an tĩnh, cho dù là cay cũng chỉ là khẽ xuất mồ hôi, chớp mũi cùng gương mặt ửng hồng.

Cầm Tử thì không như vậy, vừa ăn, vừa la hét, vừa thè lưỡi thở ra hít vào, vừa lấy tay quạt lấy quạt để, hoàn toàn không giống một người đang ăn cơm. Tô Thuộc Cẩn không khỏi lắc đầu “Cầm Tử! Chú ý hình tượng thực nữ một chút được không? Ăn có một bữa cơm mà cứ vò đầu bứt tai như khỉ vậy. Tên nào thèm nhào vào chứ?”

Cầm Tử không thèm để ý, thấy Tiêu Hữu hé miệng cười trộm, lúc này mới phản ứng lại. Chiếc đũa để xuống bàn cái cộc, gương mặt nhìn Tô Thuộc Cẩn “Được! Anh dám nói ta là khỉ. Anh mới là khỉ đó! Cả

nhà anh đều là khí!”

Tiêu Hữu cuối cùng vẫn nhin không được bèn bật cười, nét mặt tươi cười như hoa làm cho người ta si mê. Tô Thuộc Cẩn cũng không khách khí chút nào cười lớn theo. Cầm Tử an vị tại chỗ của mình. Cô cùng Tô Thuộc Cẩn chẳng phải là anh em họ hay sao? Bảo người ta là khí thì chẳng khác nào cũng chia sủng vào mặt mình. Ngu hết chỗ nói.

Tô Thuộc Cẩn đột nhiên ho khan một tiếng. Tiêu Hữu cùng Cầm Tử cũng ngừng cười nhìn hần “Anh Thuộc Cẩn, làm sao vậy?” Cười lạc giọng rồi hả?

“Hừ! Làm nhiều chuyện xấu quá đó, cười chết luôn đi” Cầm Tử nhếch môi.

Nhìn mặt Tô Thuộc Cẩn có vẻ thống khổ, tay hần còn chỉ chỉ vào miệng, lại bấm bấm lấy cổ họng, nhìn lại một chút con cá trong chén hần, hồng bét, Cầm Tử hô lên một tiếng “Bị mắc xương cá?”

Tô Thuộc Cẩn thống khổ gật đầu.

Tiêu Hữu cùng Cầm Tử nhất thời luống cuống tay chân.

Cầm Tử vội vàng nói “Em... em... em giúp anh dùng tay lấy nó ra...”

Tiêu Hữu lại nói “Không được, không được... Trước tiên uống thử miếng nước xem sao...”

“Nghe nói uống dấm rất có hiệu quả” Cầm Tử đưa tay cầm chai dấm nhỏ hương về phía miệng của Tô Thuộc Cẩn rót vào.

“Thêm thử chút tiêu đi, lấy độc trị độc” Tiêu Hữu quát đến nỗi nói xằng nói bậy. Chợt khựng lại nhớ tới một điều, vội vàng nói “Tắt đi!”

Cầm Tử vội gật đầu “Đúng! Đúng! Tắt đi!”. Mới vừa nói xong, tay cô lại bị Tô Thuộc Cẩn hung hăng nắm lại. Cầm Tử sững sốt một chút, quay đầu lại nhìn hần, chỉ thấy hần giống như ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh...

“Anh Thuộc Cẩn!” Tiêu Hữu hô lên một tiếng, cả người cũng ngồi chồm hổm xuống lay Tô Thuộc Cẩn. Ăn cơm mà cũng có thể xảy ra án mạng sao? Tiêu Hữu bị hù dọa muốn khóc, một bên lay người hần một bên thúc giục Cầm Tử gọi điện thoại kêu xe cấp cứu.

Cầm Tử hoàn hồn, liếc nhìn Tiêu Hữu sơ đến xanh mét mặt mày, lại nhìn qua một chút Tô Thuộc Cẩn đang nằm dài trên bàn, cô lớn tiếng nói “Bây giờ gọi xe cứu thương hình như hơi trễ. Đúng rồi! Tiêu Hữu! trước nên hô hấp nhân tạo, hô hấp nhân tạo mau lên...”

“Hả? Hô hấp nhân tạo? Mình... mình chưa nghe đến chuyện bị mắc xương cá mà phải hô hấp nhân tạo bao giờ” Tiêu Hữu gấp đến mức nóng nảy nhưng vẫn không hề động.

“Vậy phải làm sao bây giờ? Mình không thể thấy chết mà không cứu” Cầm Tử vào lúc này ngược lại trầm ổn hơn nhiều “Chúng ta bây giờ nhất định phải làm một cái gì đó. Tiêu Hữu... toàn bộ dựa vào cậu”

“Mình?” Tiêu Hữu hai mắt rưng rưng, hết nhìn Cầm Tử lại quay về phía Tô Thuộc Cẩn.

“Đúng vậy! Chẳng lẽ cậu muốn mình cùng anh trai hôn nhau sao? đây chính là loạn luân nha, rất biến thái đó, nghĩ tới là đã thấy ghê tởm rồi. Tiêu Hữu, cậu nhanh lên một chút, nếu chậm trễ sẽ mất mạng đó, mình đi gọi 120 (Phi Phi: 120 giống như 115 của Việt Nam đó)

Cứu người quan trọng hơn. Tiêu Hữu cũng không muốn suy nghĩ nhiều, nhắm mắt lại, quyết tâm, hít một hơi thật sâu, đôi môi mềm mại cũng đưa tới, một giọt nước mắt thật to rơi vào hốc mắt của Tô Thuộc Cẩn.

Đang lúc môi Tiêu Hữu chuẩn bị rơi vào trên môi Tô Thuộc Cẩn, hần mở bừng mắt ra. Một giọt nước mắt nóng rực chạm vào tim hần. Hần không nên khiến cô lo lắng, khổ sở như vậy.

Hần mở ra trông mắt đen cùng Tiêu Hữu nhìn nhau “Tiêu Hữu, không nghĩ tới em lại quan tâm anh như vậy nha. Đừng khóc, đừng khóc, anh không sao cả”

Tiêu Hữu ngây ngốc ôm lấy Tô Thuộc Cẩn nghẹn ngào nói “Anh không có sao, anh không có sao... Anh Thuộc Cẩn, anh không có sao...”

Tô Thuộc Cẩn đưa tay ôm lấy Tiêu Hữu. Tâm vì nước mắt của cô mà rối loạn, mà đau, mà cũng rất ấm áp...

Cầm Tử nhìn Tiêu Hữu đang ôm anh mình khóc nức nở, cô đứng ở nơi đó không dám nói tiếp một lời. Trò đùa này hơi bị quá lỗ rồi. Cô tranh thủ lúc không ai chú ý liền thụt lùi dần ra khỏi căn phòng thuê dùng bữa. Bởi vì cẩn thận sợ bị Tiêu Hữu phát hiện nên Cầm Tử cứ như tên trộm lui dần về phía sau giả vờ như mình không biết gì cả.

Tô Thuộc Cẩn, tên khốn kiếp này. Hết trò rồi hay sao mà còn bày trò dọa người như vậy không biết. Một chút cũng không vui, không dễ chơi. Tiêu Hữu rất tức giận, cực kỳ tức giận. Hậu quả khiến cô giận rất nghiêm trọng. Tô Thuộc Cẩn quả thật bị cô đá ột cước.

Tiêu Hữu cầm túi xách của mình xoay người rời đi. Tô Thuộc Cẩn hoảng hốt đuổi theo “Tiêu Hữu! Tiêu Hữu! Giận sao?”

Tiêu Hữu không thèm để ý tới hần, vẫn chạy ra ngoài, Tô Thuộc Cẩn vẫn đuổi theo. Lúc này trời đã bắt đầu tối, hần vội vàng kéo tay cô lại “Tiêu Hữu! Thật xin lỗi. Đừng giận được không? Anh sai rồi. Anh không nên đùa em như vậy”. Nhìn cô có vẻ đã nguôi ngoai chút ít, Tô Thuộc Cẩn lại nói “Chỉ là... nhìn thấy em vì anh là lo lắng như vậy ta, anh thật rất cao hứng”

Tiêu Hữu bốt tức một chút lại nhanh chóng vọt lên. Cô cau mày, tức giận nói “Anh... Em không muốn nhìn thấy anh nữa. Anh đi đi. Biến mất trước mắt em. Mau lên”

Tô Thuộc Cẩn vẫn không chịu buông tay, vẻ mặt nghiêm túc, hơi chút đau lòng nói “Được rồi, Tiêu Hữu, đừng nóng giận nữa. Anh chỉ muốn đùa với em một chút mà thôi. Anh thề là anh thật sự có mắc xương, lúc đó không biết phải làm sao để nuốt nó xuống. Bây giờ cuống họng vẫn còn cảm thấy đau nhức nè...”

Tiêu Hữu liếc mắt nhìn hần, không thèm nói một lời nào cũng không để ý đến hần, nhưng mà vẫn nhìn không được bèn hỏi “Muốn đến bệnh viện kiểm tra một chút không?”

“Không cần, không cần. Em không có tức giận nữa là tốt rồi. Anh đưa em về nhà”. Nghe được Tiêu Hữu nói như vậy, Tô Thuộc Cẩn ngay lập tức mỉm cười, vẻ mặt rực rỡ như ánh mặt trời.

“Cầm Tử đâu?” Nha đầu này, mới vừa rồi còn phối hợp diễn trò rất nhiệt tình mà. Thấy cô khóc thương tâm như vậy không biết an ủi còn dụ dỗ hô hấp nhân tạo nữa.

“Để anh gọi cho nó xem sao” Tô Thuộc Cẩn nói xong liền bấm số Cầm Tử nhưng không có bắt máy. Không nhận điện thoại đã đành còn bày đặt nhấn tin tới nói cô đã về trước, thật ra là trốn rồi.

Tiêu Hữu cũng không còn khó chịu trong người, mặc kệ cho Tô Thuộc Cẩn đưa về nhà. Dọc theo đường đi chỉ nhẩn nhé, không nói một lời. Tô Thuộc Cẩn thì tủm tỉm cười đưa cô vào tận khu nhà. Nhìn lưng cô là biết cô vẫn còn đang rất tức giận.

Tới khi Tiêu Hữu đi tới cầu thang, lúc cô đặt chân vào thì Tô Thuộc Cẩn đã kéo lấy cổ tay cô. Tiêu Hữu theo bản năng chống cự thể nhưng hần lại nắm rất chặt “Tiêu Hữu, anh có mấy lời muốn nói với em. Anh sợ nếu mình không nói thì sẽ phải hối hận...”

“Anh Thuộc Cẩn, khuya lắm rồi, anh mau về để trẻ” Tiêu Hữu vội vàng cắt đứt lời nói của Tô Thuộc Cẩn lời nói. Cô theo bản năng có thể biết lời hần muốn nói sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của bọn họ lúc này.

Mấy ngày nay, trừ cậu Lãng Việt Nhiên và Cầm Tử thì chỉ có mỗi Tô Thuộc Cẩn ở bên cạnh bầu bạn cùng cô, chăm sóc cô, mang cô từ trong bóng tối đưa ra ngoài ánh sáng mặt trời. Hần giống như một người anh trai của cô, mà cũng là một người bạn tốt nhất. Cô không hy vọng mối quan hệ này sẽ phải thay đổi cho dù vì bất kỳ nguyên nhân nào...

Tô Thuộc Cẩn không cho phép Tiêu Hữu lùi bước, đôi tay nắm thật chặt bả vai cô, trông mắt đen sáng như sao nhìn Tiêu Hữu rất nghiêm túc “Tiêu Hữu! Để cho anh chăm sóc em cả đời được không? Anh muốn cùng em ở chung một chỗ, cùng nhau nắm tay bước qua cuộc sống sau này, Tiêu Hữu...”

Tiêu Hữu ngây người. Hắn nói hắn muốn chăm sóc cô cả đời... Chăm sóc cả đời, đối với cô mà nói chính là thổ lộ chuyện tình yêu nam nữ. Dưới ánh trăng, đôi mắt của Tô Thuộc Cẩn sáng như sao, sáng đến chói mắt. Lòng Tiêu Hữu sau một chút luống cuống cũng dần bình tĩnh trở lại “Anh Thuộc Cẩn...”

Tô Thuộc Cẩn có chút khấn trương, lại cố gắng trấn định bản thân. Lấy uy nghiêm của cảnh sát uy nghiêm ra mà đối mặt với chuyện này. Mặt hắn nghiêm túc che giấu sự khấn trương lẫn bất an của mình “Không cần em phải trả lời bây giờ. Như vậy đi, cho em hai ngày, suy nghĩ thật kỹ rồi trả lời anh, được không?”. Không đợi Tiêu Hữu đáp lời, Tô Thuộc Cẩn nói thẳng “Vào nhà đi, ngủ ngon”

Tiêu Hữu nhìn thân ảnh đang rời đi của Tô Thuộc Cẩn, thoáng một chút cảm giác sững sờ biến mất, cô xoay người đi lên lầu. Mọi chuyện đều quá đột ngột, nhưng mà cô vẫn biết đáp án của mình là cái gì, chẳng qua không có nói ra khỏi miệng được...

39. Chương 39

Hai ngày sau.

Ăn sáng xong, Tiêu Hữu cũng thay quần áo xong, một cái áo thun trắng bó sát người, một chiếc quần jean ngắn dí dỏm đáng yêu, mà cũng do đôi chân trắng trẻo thon dài lại mang theo vẻ hấp dẫn.

“Cậu ơi! Con đi ra ngoài có việc, trưa nay có thể không về nhà đâu”

Trên mặt dịu dàng của Lăng Việt Nhiên thoáng qua nét gì đó, con người đen nhánh có chút suy tư nhìn Tiêu Hữu “Đi đâu vậy? Cần cậu đưa đi không?”

“À! Con đi tìm anh họ Cầm Tử có chút việc. Để con tự đi xe buýt là được rồi” Tiêu Hữu mang giấy, khẽ cười cười nhìn hắn “Tạm biệt cậu”

Lăng Việt Nhiên nhìn thân ảnh rời đi của Tiêu Hữu, tờ báo trong tay bị hắn bóp đến muốn rách ra. Vẻ mặt bình tĩnh nhưng thật ra bên trong lòng lại như sóng cuộn. Trong đầu đều là lời nói của hai người mà hắn vô tình nghe được trong buổi tối hai ngày trước.

Đúng vậy. Lúc Tô Thuộc Cẩn thổ lộ tình cảm với Tiêu Hữu, hắn đều nghe được. Lúc đó hắn đang mang rác xuống nhà đổ thì nghe được. Hôm nay chính là ngày cô cho Tô Thuộc Cẩn một đáp án. Cứ nghĩ tới là tâm của hắn không khỏi khó chịu.

Tô Thuộc Cẩn sẽ là bạn trai của Tiêu Hữu sao?

Mà hắn chỉ có thể làm cậu của cô cả đời sao?

Tâm, kịch liệt đau, lại không tìm được biện pháp.

Lăng Việt Nhiên đặt tờ báo trong tay lại trên bàn, thân thể có chút vô lực dựa vào ghế, tay vuốt vuốt trán, thật khổ não. Mạc Mạc! Cậu nên làm cái gì bây giờ?

—————
Tiêu Hữu đi tới một quán cà phê chờ Tô Thuộc Cẩn. Vốn là hẹn lúc 10 giờ nhưng hắn có gọi điện thoại báo sẽ đến muộn vì gặp chút công chuyện. Cô cũng đành phải bảo không sao và trong lúc chờ đợi sẽ nhấm nháp một chút cà phê sáng hưởng thụ không khí an tĩnh.

Nhìn qua cửa sổ bằng thủy tinh, người người tới tới lui lui rất tấp nập. Đột nhiên cảm khái, con người khi còn sống thật rất bận rộn, thậm chí có chút mất hồn vì cuộc sống mưu sinh. Cho đến khi nhìn thấy một chiếc bóng đen che khuất đi ánh sáng, cô mới hồi phục tinh thần.

Tiêu Hữu quay đầu nhìn thấy một người đàn ông ngồi đối diện với mình, một người quen thuộc đến nỗi có thể khiến cho lòng của cô phát đau. Khuôn mặt tuấn mỹ, thân hình cao lớn. Đáng đáp cô luôn rất muốn gặp, rồi lại không muốn thấy chút nào. Mà người này lại không phải người cô đang chờ đợi. Thế giới nhỏ như vậy ư? Gặp nhau có lẽ là tình cờ, cũng có lẽ là tất nhiên...

Giản Chiến Nam, thời điểm nhớ tới ba chữ này sẽ khiến cho cô bị thương. Hôm nay hắn đang ngồi trước mặt cô, lại giống như đã nhiều năm không nhìn thấy, rồi lại giống như mới vừa gặp hôm qua thôi, cùng nhau cười vui, cùng nhau tay trong tay dạo trên lối đi bộ, thân mật nói những lời tâm tình.

Trong ấn tượng, ngày ba mẹ gặp chuyện không may, cô ở trong bệnh viện phát điên lên nhưng lại được hắn ôm vào ngực thật chặt. Sau đó hắn cũng có đến thăm nhưng khi đó tâm tình của cô không yên, nếu nhìn thấy hắn thì tâm tình sẽ càng thêm rối bời. Có một lần thiếu chút nữa đã từ cầu thang lăn xuống dưới, dọa sợ Giản Chiến Nam, cho đến sau này cũng chưa từng gặp qua hắn.

Khi đó cô yếu ớt như vậy, thống khổ như vậy, cần một bờ vai rộng rãi để dựa vào, cần một lồng ngực ấm áp để sưởi ấm. Tiêu Hữu sợ, sợ lúc mình yếu ớt nhất sẽ khiến Giản Chiến Nam lại lần nữa xông vào lòng của cô, sâu hơn, càng không cách nào loại bỏ nó ra. Cho nên, cô không hề muốn nhìn thấy hắn, hay nói cách khác chính là không dám.

Cho tới hôm nay, nếu như hắn không xuất hiện ở trước mắt thì cô đã cho là bọn họ sẽ mãi mãi không gặp lại nhau lần nào nữa. Nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, trải qua những cam xúc rối loạn trong lòng nhanh chóng biến mất, chỉ còn trong lòng nỗi chua xót và nản lòng. Càng phê trong tay vẫn như cũ bốc lên những vòng khói trắng xoá, bàn tay run run của cô khiến nó sóng sánh như muốn tràn ra ngoài, hết như tâm của cô giờ phút này, thật khó để trấn định bản thân.

“Một mình?” Con người của hắn tĩnh mịch nhìn cô, giọng điệu quen thuộc, thật giống ngày hôm qua bọn họ mới vừa gặp nhau, không có trở ngại, không có cách xa, không có lạnh nhạt, cũng không có tổn thương cùng thống khổ. Có lẽ hắn không có, nhưng không có nghĩa là cô cũng không có.

Tâm không cách nào bình tĩnh nhưng là hôm nay cô cũng đã học được vẻ lạnh lùng cùng thản nhiên của hắn “Đang chờ người, làm phiền Giản chủ tịch đổi chỗ”

Giản Chiến Nam môi mỏng lộ ra nụ cười bí ẩn, lạnh lùng nói “Chờ ai? Chờ lâu như vậy à? Anh nghĩ hắn sẽ không tới rồi”

Tiêu Hữu không vui, trợn mắt nhìn Giản Chiến Nam một cái. Đang muốn mở miệng lại nhận được tin nhắn, là của Tô Thuộc Cẩn: Tiêu Hữu! Anh có nhiệm vụ. Xin lỗi, hôm nào anh sẽ bồi tội cho em nhé!

Chỉ mấy chữ đơn giản vẫn có thể nhận thấy Tô Thuộc Cẩn thật sự rất vội. Giản Chiến Nam làm sao biết Tô Thuộc Cẩn sẽ không tới, làm sao biết cô đang chờ ai?

Tiêu Hữu liền gửi lại cho Tô Thuộc Cẩn một tin nhắn: Ok! Anh nhớ cẩn thận.

Tô Thuộc Cẩn không thể đến đây, Tiêu Hữu cũng không cần thiết ngồi ở đây nữa. Cô đứng dậy lại bị thân ảnh cao lớn của Giản Chiến Nam chặn lại. Cô gắng đầu mang theo ánh mắt tức giận đối mặt với hắn. Ánh mắt của hắn đầy vẻ bá đạo, giống như luôn có thể nhìn thấu cõi lòng cô. Tiêu Hữu có một chút hốt hoảng, muốn vòng qua người hắn. Ai ngờ thất lưng chợt thấy căng thẳng, bị hắn ôm chặt lấy. Cô hoàn toàn bị hắn ôm vào trong ngực.

Lòng ngực quen thuộc, đã từng rất tham luyến nó nhưng hôm nay rốt cuộc cũng không còn cảm giác nó sẽ thuộc về cô. Thế nhưng Tiêu Hữu không nhận được vẫn đồ mặt, may mắn là tiệm cà phê lúc này người không đông lắm. Cho dù như thế vẫn đưa tới chút ít ánh mắt chú ý. Cô thấp giọng nói “Giản Chiến Nam, mau buông tay...”

“Bảo bối Mạc Mạc, em thật gầy” Giản Chiến Nam ôm Tiêu Hữu thật chặt. Cô gầy, quá mức gầy, tâm hắn dâng lên từng trận đau. Không nhìn thấy cô thật sự tức giận, một cái tay lại nâng lên, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, chứa chan vô vàn thương yêu “Không có chịu ăn cơm đúng không?”

“Giản Chiến Nam...!” Tiêu Hữu tức giận, nhìn thấy trong mắt hắn là sự nan giải? Hay thương yêu? Là thương hại? Hay là tình yêu? Không! Không! Cô lắc đầu. Hắn đối với cô vô tình như vậy, lãnh khốc như vậy. Ánh mắt đó nhất định là ảo giác.

Hắn rốt cuộc là đang làm gì? Thương hại cô ư? Đồng tình với hoàn cảnh của cô sao? Bất kể là cái gì, cô cũng đều không cần. Tiêu Hữu đưa tay đẩy hắn ra, giãy giụa hòng thoát khỏi lồng ngực của hắn. Hốc mắt nóng lên, đỏ lên, lại ầm ầm đau. Cô cười lạnh, thanh âm có chút khàn khàn “Cám ơn Giản chủ tịch đã quan tâm, tôi rất khỏe. Tuy nhiên nếu như ngài dừng đến làm phiền tôi nữa thì tôi sẽ tốt hơn nữa”

“Chiến Nam... Anh... Các người...” Một thanh âm lấp bắp lẫn ỹ khuất vang lên, thanh âm này nỗi đau của Tiêu Hữu, là Giang Nhã, Giang Nhã. Là người phụ nữ mà Giản Chiến Nam yêu và cũng là vết sẹo trong lòng Tiêu Hữu. Lại thêm một lần bị vạch ra, đau, lại lan tràn toàn thân.

Hôm nay là ngày gì mà cả ba nhân vật chính trong câu chuyện này lại tụ hội tại đây rồi?

Giản Chiến Nam nhìn thấy Giang Nhã, thế nhưng cũng không có một chút áy náy cùng bất an, mà là thần nhiên đối mặt với cô ấy. Chẳng qua là trên khuôn mặt tuần mỹ kia xuất hiện thêm một chút bí hiểm cùng lạnh lùng.

Hắn nhẹ nhàng buông lỏng Tiêu Hữu ra, cô cũng lấy sức lui lại đằng sau mấy bước. Đường lúc muốn rời khỏi nơi này lại bị hắn bắt được tay. Được thôi! Tiêu Hữu nghĩ thầm, tôi sẽ ở đây xem anh hát tuồng. Nghĩ thế cũng không thêm giầy dũa nữa.

Giang Nhã nhìn Giản Chiến Nam nắm lấy tay Tiêu Hữu, trên gương mặt xinh đẹp đều là chán ghét, trong mắt là sự thống khổ, nước mắt cũng từng giọt rơi xuống “Cô... Cô biết rõ Chiến Nam không thương cô, tại sao còn cứ bám lấy anh ấy? Cô biết rõ cô và hắn gặp nhau cũng là vì tôi, tại sao cô còn quẩn lấy anh ấy? Cô là thể thân, cô chỉ là thể thân của tôi mà thôi...”

“Đủ rồi, Nhã Nhã!” Giản Chiến Nam cau mày, lạnh lùng quát một tiếng. Con người hắn trở nên lạnh lùng. Hắn có lời muốn nói với Tiêu Hữu, nhưng bàn tay cô vốn dĩ rất am áp thế mà giờ đây lại trở nên lạnh như băng.

“Mặc Mặc!” Thanh âm dịu dàng như gió xuân thảng ba, nhu nhu, ấm áp, thấm vào lòng người vang lên đằng sau. Tiêu Hữu nhìn qua bả vai Giản Chiến Nam thấy được thân ảnh của Lăng Việt Nhiên, khí chất cao ngất, bước chân ưu nhã. Cậu... làm sao lại tới nơi này?

Lăng Việt Nhiên đi tới, đối với Tiêu Hữu giương một nụ cười ấm áp. Hắn coi thường cảnh Giản Chiến Nam dắt tay cô, với hắn, chỉ là nhẹ nhàng nắm lấy tay còn lại của Tiêu Hữu, trước sau đều là vẻ cứng chiều, khẽ mỉm cười nói “Chờ lâu không?” Nói xong, hắn mới ngẩng đầu nhìn Giản Chiến Nam “Giản chủ tịch, kịch này cũng thật vui”. Vừa nói cũng vừa nhìn về phía Giang Nhã, hắn vẫn là ôn tồn nho nhã cười “Vị này là?”

Giang Nhã đưa tay kéo Giản Chiến Nam về phía mình, nghi ngờ nhìn Lăng Việt Nhiên. Cô biết, Lăng Việt Nhiên chính là cậu của Tiêu Hữu, nhưng mà thái độ của hắn trông giống như là người yêu. Cô lên tiếng giới thiệu “Tôi là vợ chưa cưới của Chiến Nam”

Giản Chiến Nam từ chối cho ý kiến, không có phủ nhận cũng không có thừa nhận, chẳng qua là vẫn ung dung chú ý đến biểu tình của Tiêu Hữu, còn có hình ảnh Lăng Việt Nhiên đang nắm chặt tay của cô, thật chói mắt.

Tiêu Hữu vẫn đang giãy giụa, muốn rút tay mình ra khỏi bàn tay của Giản Chiến Nam. Thời điểm nghe Giang Nhã nói mình là vợ chưa cưới của hắn, động tác của cô cũng ngừng lại, tâm cũng theo đó mà phát đau, một loại khổ sở từ dưới đáy lòng từ từ tràn ngập toàn thân. Trong đầu không tự chủ được cứ quanh quẩn lời hắn đã từng nói ‘bởi vì Mặc Tiêu Hữu trong tương lai chính là vợ của anh, là cô dâu của anh, kẻ nào dám hôn em?’

Vợ. Cô dâu.

Không phải cô, là Giang Nhã.

Lòng Tiêu Hữu giống như bị roi quất vào. Vết thương mới cùng vết thương cũ thi nhau đau. Bả vai bị Lăng Việt Nhiên nhẹ nhàng ôm, ngực của cậu luôn là mềm mại, không giống với Giản Chiến Nam, bá đạo cường ngạnh. Cô chỉ muốn rời đi, lại nghe được Lăng Việt Nhiên gần từng chữ một “Giản chủ tịch! Ngài cứ lôi kéo vợ sắp cưới của tôi hình như không được hợp lý cho lắm”

40. Chương 40

Bàn tay của Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam nắm chặt, từng tắc buông ra, ánh mắt của hắn cũng trong nháy mắt lạnh đến cực điểm, gắt gao nhìn chằm chằm cô. Thần sắc vốn bình tĩnh nhưng ngay sau đó là hoang mang. Lời nói của Lăng Việt Nhiên giống như một quả kinh lôi nổ trong đầu hắn.

Mạc Mạc của hần muốn cùng Lăng Việt Nhiên kết hôn?

Lăng Việt Nhiên chào tạm biệt, ôm lấy Tiêu Hữu rời đi. Giản Chiến Nam lại như tượng điêu khắc đứng sừng ở nơi đó, chân mày nhíu chặt, trong lòng nổi lên một ngọn lửa vô danh. Mạc Mạc! Làm sao cô ấy lại không nghe lời như vậy? Lời hần nói đã quên hết rồi sao? Giữa bọn họ... còn chưa có kết thúc.

Tiêu Hữu thật cao hứng, bởi vì Lăng Việt Nhiên chịu kết hôn rồi. Lăng Việt Nhiên thì không cách nào có thể chịu được Tiêu Hữu sẽ yêu thương một người đàn ông khác ngoài hần, càng không có cách nào xác định được bọn họ có chắc sẽ mang lại hạnh phúc cho cô hay không.

Đối với Tiêu Hữu, hần sẽ rất vĩ đại, có thể nhìn cô hạnh phúc dù người mang lại thứ hạnh phúc đó cho cô không phải là hần, thế nhưng thủy chung là hần vẫn không làm được điều đó. Thời điểm hần nghe Tô Thuộc Cẩn tỏ tình với Tiêu Hữu, tâm tình hần thật sự rất phức tạp. Khi hần nhìn cô ra ngoài gặp Tô Thuộc Cẩn, tim hần như đang đặt trên chảo dầu nóng. Không ngăn được những cảm xúc ngổn ngang nổi lên trong lòng mình, hần đành đi theo cô. Thật ra thì cũng không biết mình đi theo thì có thể làm được cái gì, thế nhưng vẫn ngoài dự đoán của hần, hần gặp được cảnh Tiêu Hữu đang ở cùng Giản Chiến Nam.

Một khắc kia, hần liền ý thức được rằng thật ra hần không hề có vĩ đại như vậy. Hần muốn cô ở bên cạnh hần, hần muốn cưới cô, cho dù cô không có yêu hần đi chăng nữa, chỉ cần có thể ở chung một chỗ, chỉ cần cô nguyện ý, người hần yêu là cô.

Đúng vậy. Tiêu Hữu nguyện ý, nguyện ý gả cho Lăng Việt Nhiên, cũng nguyện ý thử yêu hần. Không phải riêng vì nguyện vọng của mẹ mà còn hần chính là người quan trọng nhất trên cõi đời này của cô, là người thân duy nhất còn sót lại trên nhân thế. Còn Giản Chiến Nam... hần đã không còn là sinh mạng của cô nữa rồi.

Tiêu Hữu cùng Lăng Việt Nhiên tay trong tay đi chọn nhẫn kết hôn, chọn mua những vật dụng liên quan đến hôn lễ, bố trí tân phòng. Đôi mắt tối tăm giờ đây lại lần nữa tràn ngập ánh mặt trời. Lúc cô đáp ứng lời cầu hôn của Lăng Việt Nhiên, Tiêu Hữu liền nguyện lòng sẽ cùng hần bên nhau suốt cuộc đời, dù cho hoạn nạn, ốm đau, cũng cùng nhau vượt qua. Rồi còn có những đứa con mũm mĩm đáng yêu nữa, một gia đình ấm áp, hai người nắm tay nhau nhìn con của mình trưởng thành, giống như một bản nhạc sẽ đi sâu vào lòng người, thật hạnh phúc.

Cầm Tử biết cô muốn kết hôn liền khiếp sợ giống như thấy được người sao Hỏa. Cô la hét khắp nơi. Làm sao có thể? Mặc dù cô biết Lăng Việt Nhiên cùng Tiêu Hữu không có quan hệ máu mủ, nhưng mà vẫn không nghĩ tới chuyện Tiêu Hữu nguyện ý gả cho hần. Cầm Tử nói “Tiêu Hữu! Đó không phải là tình yêu, đó là vì cậu sợ cô độc, sợ tịch mịch, muốn có được một thứ gì đó giúp cậu vượt qua khó khăn, nhưng cậu sẽ phải trả một cái giá quá đắt. Tiêu Hữu, cậu không muốn suy nghĩ hơn một chút sao? Cậu mới... mới 18 tuổi nha...”

Lúc ba mẹ qua đời, di của Tiêu Hữu đã trở lại. Dự định là sẽ đưa cô về quê dì ở nhưng cô không muốn rời đi, cô muốn ở lại chỗ này, như vậy sẽ giống như gần ba mẹ hơn một chút. Có lẽ Cầm Tử nói rất đúng, Lăng Việt Nhiên chính là người quan trọng nhất trong cõi đời Tiêu Hữu. Đúng vậy, cô sợ sẽ mất đi người thân một lần nữa, nhưng mà vẫn còn nhiều thứ xen lẫn, chẳng hạn như tâm nguyện của mẹ, còn có tình cảm của Lăng Việt Nhiên.

Tô Thuộc Cẩn vẫn không có xuất hiện, hình như là có một vụ án gì đó rất lớn, đã đến thành phố khác trợ giúp. Đáp án hần muốn có cô cũng chưa trả lời cho hần, có lẽ đã không còn cần nói rồi, sự thật đã nói lên tất cả, không phải sao?

“Mạc Mạc, em muốn hôn lễ như thế nào?” Lăng Việt Nhiên bên cạnh Tiêu Hữu, nhìn cô vẫn đang ngăn người nhìn bộ váy cưới lộng lẫy. Biết cô lại đi vào cõi thần tiên rồi nên hần đưa tay vuốt vuốt hai gò má mềm mại của cô, về mặt cứng chiều. Hần nở một nụ cười hạnh phúc, rừ rừ nói “Anh thật không còn đủ kiên nhẫn để nhìn Mạc Mạc khoác trên người bộ váy cưới kia”

“Nhất định... sẽ rất bất ngờ. Đến lúc đó cậu cũng đừng có kích động mà đi không nổi hoặc chảy cả nước miếng nha”

“Nha đầu tự sướng. Anh là người không có tiền đồ hay sao?”

Hai người cùng nở nụ cười.

Mẹ! Ba! Hai người có nhìn thấy Mạc Mạc không? Mạc Mạc sẽ hạnh phúc, cũng sẽ khiến cho cậu thật hạnh phúc. Mẹ! Ba! Mạc Mạc thật muốn gặp hai người, hai người có muốn gặp con không? Sau tiếng cười là những bi thương lẫn chua xót trong lòng cô.

Lễ kết hôn đều do Tiêu Hữu cùng Lăng Việt Nhiên cùng nhau chuẩn bị. Cô muốn tự tay mình trang trí một ngôi nhà, một gia đình thật ấm áp. Thế nhưng hôm nay cô phải ra ngoài một mình bởi vì Lăng Việt Nhiên vội đến công ty giải quyết một số chuyện. Cô đành phải tự mình đến siêu thị tỉ mỉ chọn lựa một chiếc đồng hồ đeo tay định làm quà kết hôn tặng cho Lăng Việt Nhiên.

Từ siêu thị đi ra, Tiêu Hữu cảm thấy hơi nóng, trên chóp mũi cũng đã xuất mồ hôi. Cô muốn đón taxi để về nhà sớm một chút, nhưng là bàn tay vươn ra đón xe lại bị người khác nắm lấy.

Tiêu Hữu giật mình quay đầu lại, lại thấy Giản Chiến Nam đang đứng ở bên cạnh cô, bàn tay của hắn bao bọc lấy tay cô. Gương mặt âm trầm, con ngươi lạnh lùng, không thấy một chút tâm tình bên trong. Không đợi cô mở miệng nói chuyện, hắn đã lôi cô vào xe của mình.

Hắn bước đi rất gấp gáp, bước chân trầm ổn có lực. Cô không muốn đi theo hắn, bước chân có hơi lảo đảo, có chút nhếch nhác “Giản Chiến Nam, mau buông tay...” Cổ tay của cô bị kéo đến đau nhức.

Giản Chiến Nam không nói một lời, chẳng qua là vẫn nắm chặt tay của cô. Đi tới trước xe của mình, hắn mở cửa đem cô quăng vào bên trong rồi sau đó tự mình cũng lên xe, gương mặt lạnh lùng ra lệnh cho tài xế “Lái xe!”

Tiêu Hữu tức giận nhìn Giản Chiến Nam, lạnh giọng giễu cợt “Giản chủ tịch lúc nào thì đổi nghề rồi? Chủ tịch không muốn lam lại đi làm thổ phỉ. Dừng xe! Tôi muốn xuống xe...”

Tài xế không có lệnh của hắn thì làm sao dám dừng xe, ngược lại còn lái nhanh hơn.

Giản Chiến Nam không chút dè dặt giựt lấy chiếc đồng hồ Tiêu Hữu mới mua. Chiếc hộp gói tinh xảo, giá trị xa xỉ. Hắn nhếch môi, lãnh mị cười một tiếng “Mua cho hắn?”

“Chuyện của tôi” Tiêu Hữu đưa tay giựt lại nhưng Giản Chiến Nam nhanh chóng tránh ra. Hắn mở cửa sổ ra, không chút do dự đem chiếc đồng hồ đeo tay Tiêu Hữu đã tỉ mỉ chọn lựa cho Lăng Việt Nhiên ném ra ngoài.

“Anh...!” Tiêu Hữu nổi đóa, giận quá hoá cười “Giản Chiến Nam! Tôi thật không biết bản chất khốn kiếp của anh làm sao lại luyện được đến trình độ này” Giáo dục của Tiêu Hữu phải tốn hơn 18 năm nuôi dạy đã bị cô ném ra sau đầu khi gặp phải Giản Chiến Nam.

Giản Chiến Nam kéo Tiêu Hữu ôm vào trong ngực “Em không phải đã yêu thương tên khốn kiếp này sao?”

Tiêu Hữu giãy giụa, không chút nghĩ ngợi khê nói “Không có! Không hề có! Giản Chiến Nam, anh quá tự cao tự đại rồi. Tôi đã yêu người khác, anh sớm đã trở thành quá khứ rồi... Ừm...” Môi Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam hung hăng gặm lấy, thân thể bị hắn dày xé, bị giam cầm trên ghế xe hơi. Lời nói còn dư lại cũng bị nuốt hết khi hắn đưa lưỡi mình vào trong miệng cô.

Nụ hôn của hắn bá đạo cường thế, thậm chí mang theo tức giận. Những ngày qua, nhất cử nhất động của cô đều bị hắn nắm trong lòng bàn tay. Nghĩ tới cảnh cô cùng người đàn ông kia tay trong tay đi sắm đồ cho hôn lễ, bộ dạng thân mật đó khiến cho lòng hắn bị ai nắm thật chặt. Hắn hung hăng hôn người trong ngực, môi của cô, hương vị của cô, hắn thật tưởng niệm.

Tiêu Hữu ngậm chặt môi lại bị hắn cạy ra dễ dàng, lưỡi của hắn không kịp chờ đợi đã chui vào bên trong. Hắn liếm láp miệng của cô, mỗi một chỗ mềm mại đều bị nếm qua. Hắn cường thế, hắn bá đạo khiến cho cô vô lực chống đỡ. Tiêu Hữu cắn đầu lưỡi của hắn, thế nhưng không ngăn cản được hắn hôn mình mà còn ngược lại khiến hắn nổi điên lên mạnh mẽ chiếm lấy miệng cô, tất cả đều là mùi vị của hắn.

Mặt của cô bắt đầu nóng lên, lòng của cô không cách nào ngăn cản được nụ hôn của hắn, không cách nào chạy trốn bàn tay to lớn của hắn. Giản Chiến Nam! Tại sao vẫn cứ muốn hành hạ cô như vậy? Nếu đã không yêu thương cô thì tại sao không dứt khoát buông tay, để yên cho cô đi?

Giản Chiến Nam không để ý tới sự giãy giụa của Tiêu Hữu, phản kháng của cô nhanh chóng bị hắn khống chế. Cho đến khi hắn hôn đến vị mẫn mẫn của nước mắt mới luyến tiếc buông lỏng cô ra. Nhìn cô nước mắt dàn dụa, tâm đột nhiên cứng lại. Hắn ôm lấy cô thật chặt, môi mỏng nhẹ nhàng hôn lên vệt nước mắt trên mặt cô “Bảo bối Mạc Mạc, trở lại bên cạnh anh đi, được không?”

41. Chương 41

‘Bảo bối Mạc Mạc, quay trở lại bên anh đi, được không...’

Tiêu Hữu biết đó không phải là câu hỏi mà là ra lệnh. Cường thế, bá đạo, không thể phản bác. Hắn ra lệnh cho cô trở lại bên cạnh hắn, hắn cho là cái thế giới này tất cả mọi người đều sẽ phải vây quanh hắn như một quy luật.

Hắn nghĩ mình có thể đùa với cô dễ dàng như vậy sao? Không cần cô, liền xoay người đi. Khi phát hiện người mình vứt bỏ muốn kết hôn, lại tham muốn giữ lấy bên cạnh mình. Cho dù hắn không cần cô thì người khác cũng không thể có cho nên mới phải day dưa không dứt như vậy.

Tiêu Hữu có bảo hắn buông ra cũng vô dụng. Cô hiểu hắn, không có ai hiểu hắn nhiều bằng cô. Nếu hôm nay không cho hắn một đáp án, cô đoán chừng mình đừng mong có thể rời đi. Tiêu Hữu không muốn cùng hắn cứ dây dưa như vậy nữa, nghĩ thế, cô nhìn hắn “Giản Chiến Nam, tôi có thể đáp ứng anh...”

Con người Giản Chiến Nam thoáng qua cái gì, trông mắt đen nhìn thẳng vào Tiêu Hữu. Cô muốn chơi cái gì? Hắn vẫn là người rất hiểu cô bé này.

Tiêu Hữu tiếp tục nói “Chẳng qua là tôi có điều kiện. Trước tiên hãy dừng xe, tôi muốn chúng ta nói chuyện cho rõ ràng” Mà không phải bị áp chế như vậy, hoàn toàn không có chút khí thế, giống như dê con đang đợi làm thịt.

Giản Chiến Nam rất phối hợp buông lỏng cô ra. Thật ra thì hắn không cần đáp án của cô, chỉ là nhìn thấy phản ứng như thế, hắn có chút tò mò, cũng nổi lên chút hứng thú muốn cùng cô chơi. Ra lệnh một tiếng, tài xế dừng xe. Tiêu Hữu mở cửa xuống xe, Giản Chiến Nam cũng đi theo ra ngoài.

Hai người đứng trên lối đi bộ, xung quanh có rất nhiều người nhìn thoáng qua nhưng mà hai người bọn họ vẫn đứng bất động như thời gian ngừng trôi. Tiêu Hữu nhìn đôi mắt đen của Giản Chiến Nam, từng câu từng chữ “Giản Chiến Nam! Anh thật muốn tôi trở lại bên cạnh anh sao?”

Giản Chiến Nam cười lạnh một tiếng, đưa tay nâng bàn tay thon dài của Tiêu Hữu lên, nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay cô, ánh sáng lấp lánh của viên kim cương thật chói mắt, đâm tới cõi lòng hắn. Tròng mắt đen lóe lên ánh sáng bén nhọn, một cái tay khác chạm vào chiếc nhẫn muốn tháo nó ra. Tiêu Hữu gấp gấp ngăn cản, hắn lại hất tay cô ra, một tay nắm chiếc nhẫn ra nhưng trên mặt lại là nụ cười vô hại “Mạc Mạc! Không nên hoài nghi anh. Điều kiện của em là cái gì?”

Tiêu Hữu giận đến nổi khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tay còn bị hắn nắm thật chặt. Cô hung hăng rút tay mình từ hắn lòng bàn tay hắn ra, ngược đầu nhìn gương mặt anh tuấn của hắn cười “Biết không? Tôi đã từng thề rằng cho dù anh có quỳ xuống cầu xin thì tôi cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh. Thế nhưng, nếu anh thật sự có thành ý, tôi có thể làm trái với lời thề. Bây giờ anh quỳ xuống cầu xin, tôi sẽ quay trở lại bên cạnh anh”

Tài xế đang uống nước bên trong xe, nghe được lời nói của Tiêu Hữu, miệng đầy nước phun thẳng ra ngoài. Hắn nhìn chằm chằm Tiêu Hữu khó hiểu, người này là tình nhân của Giản chủ tịch sao? Đây là lần đầu tiên trong đời hắn nhìn thấy có người dám vô lễ với Giản Chiến Nam như vậy. Cô bé này mặc dù đang cười, nhưng trong đôi mắt đẹp lại ánh lên thù hận, ngoài ra thì còn là yêu. Tài xế lắc đầu một cái, tình yêu khó hiểu...

“Mạc Mạc! Anh phát hiện ra em càng ngày càng thú vị” Sắc mặt Giản Chiến Nam thay đổi trong nháy mắt, cuối cùng lại lộ ra nụ cười bí ẩn. Một tay ôm lấy Tiêu Hữu vào trong ngực, để cho thân thể mềm mại của cô dán sát vào bộ ngực săn chắc của hắn. Đôi mắt đen thật tinh mịch nhìn cô, thanh âm nhỏ nhẹ “Ngoan ngoan nghe lời trở lại bên anh, anh sẽ cưng chiều. Nếu không thì em cũng đừng có hối hận”. Lời uy hiếp cũng có thể nói một cách dịu dàng như thế sao? Làm cho người ta sợ hãi, rồi lại bị hắn dịu dàng đầu độc. Trừ Giản Chiến Nam ra, Tiêu Hữu cũng không thể nghĩ rằng có người khác có thể làm được điều này.

Tiêu Hữu cũng biết hắn sẽ không quỳ xuống cầu xin cô. Một con người cao ngạo như vậy, tự đại như vậy, cao cao tại thượng như vậy thì làm sao sẽ vì một người con gái nhỏ bé như cô mà quỳ xuống chứ. Phản ứng của hắn như thế hoàn toàn cũng nằm trong dự liệu của cô, tất cả đều do cô cố ý làm khó hắn. Tiêu Hữu cười lớn “Giản Chiến Nam! Không phải là tôi không trở về bên cạnh anh mà là anh không chịu nắm bắt cơ hội. Về sau, Giản chủ tịch hông nên xuất hiện trước mặt của tôi nữa, tránh cho tôi ăn không vô...”

Con người Giản Chiến Nam trong nháy mắt lạnh như băng, tựa hồ rất tức giận, nhưng là sau một khắc lại nhếch môi cười nhạt, rồi cuối cùng lại cúi đầu hung hăng hôn nhẹ lên đôi môi của Tiêu Hữu cũng nhanh chóng dứt ra. Hắn híp mắt, có thâm ý khác nói “Mạc Mạc! Em sẽ quay trở lại...”. Nói xong liền buông lỏng cô ra, xoay người, lên xe, rồi đi nhanh như một làn khói.

Tài xế lái xe len lén liếc nhìn Giản Chiến Nam một cái. Vốn cho là hắn sẽ rất tức giận, mặt sẽ rất khó coi, nhưng không ngờ lại thấy khoé môi Giản Chiến Nam khẽ giương lên, giống như đang cười, tựa như đang nghĩ đến người nào...

Tiêu Hữu nhìn chiếc xe rời đi, thân thể từ từ ngồi chồm hổm trên mặt đất. Giao chiến cùng Giản Chiến Nam đã tiêu hao hết tất cả hơi sức của cô. Tại sao? Người mình thích nhất lại thương tổn đến mình. Giản Chiến Nam, làm sao anh có thể đáng ghét như thế...? Chỉ là... cuối cùng cũng xua được hắn rời đi rồi.

Tiêu Hữu không đeo nhẫn, đó là lúc Lăng Việt Nhiên cầu hôn cô đã tự tay đeo lên. Lúc trở về, Lăng Việt Nhiên liếc mắt nhìn một chút, không có hỏi mà cô cũng không muốn nói.

Thời gian cũng ngày từng ngày trôi qua bình lặng, cuối cùng cũng đến ngày kết hôn của hai người. Cẩm Tử xung phong trở thành phù dâu mà phù rể là một người bạn của Lăng Việt Nhiên. Người đến tham dự cũng không nhiều, mấy chục người, nhưng mà Lăng Việt Nhiên mong muốn hôn lễ của mình cùng Tiêu Hữu được chứng giám nên đi ở nước ngoài cũng đã mua vé máy bay trở về.

Hôm nay Tiêu Hữu là người xinh đẹp nhất, một thân áo cưới trắng noãn giống như tiên tử trên trời bay xuống phàm trần, không một chút bụi bẩn, trên mặt luôn là những nụ cười sáng chói như sao.

Hôn lễ được cử hành ở một khách sạn nổi tiếng ở thành phố. Tiêu Hữu ở trong phòng trang điểm nghỉ ngơi chờ đợi thời khắc cùng nắm tay Lăng Việt Nhiên bước lên thảm đỏ, đối mặt với khách mời, hoàn thành nghi thức kết hôn. Cẩm Tử vừa thấy cao hứng vừa cảm giác mất mát, cô rất mong người bạn tốt này của mình sẽ được gả cho người xứng đáng nhưng nếu cô cảm thấy hạnh phúc khi có người bên cạnh yêu thương thì cũng là chuyện tốt.

Chẳng qua là anh chàng kia còn chưa biết chuyện Tiêu Hữu phải kết hôn, hắn còn đang lảng vảng đi phá án ở thành phố khác. Thật không dễ dàng gì nếu nói cho hắn biết, nếu biết thì hắn nhất định sẽ bị phân tâm lại càng nguy hiểm. Sau khi trở lại, hắn nhất định càng thương tâm hơn nữa, Cẩm Tử than thở trong lòng. Dù sao chuyện như vậy cũng coi như là duyên phận cả thôi.

Tiêu Hữu hôm nay thật rất xinh đẹp, trông cô giống như một búp bê đất tiền. Cô có chút khấn trương, lại cũng rất mong đợi. Hôm nay là ngày hạnh phúc của cô, một bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời, về sau cô chính là một người đã có chồng.

Cẩm Tử nhận thấy Tiêu Hữu đang khấn trương, cười giỡn nó: “Ai nha... Cô dâu của chúng ta kiểm chế không nổi nữa rồi, vội vã muốn lấy chồng đây sao?”

Tiêu Hữu đắc ý “Cái này gọi là cảm xúc hồi hộp đợi chú rể tới rước, có hiểu hay không?”

Cẩm Tử lắc đầu, gương mặt u oán “Không hiểu, ta đây còn là một cô gái rất thuần khiết. Một không có người yêu, hai chưa có chồng. Không giống người khác nha, vội vã muốn gả mình đi ra ngoài, bỏ rơi mình

cô đơn bơ vơ không nơi nương tựa...”

Tiêu Hữu chớp mắt mấy cái “Cầm Tử đại nhân, cậu yên tâm đi, mình chính là người rất trọng bạn khinh sắc. Nếu cậu tìm được bạn trai thì mình cũng sẽ rất bổn phận mà không bao giờ đi làm kỳ đà cản mũi đâu” Đại đa số thời gian đều là ở trường học, chỉ có thể cùng Lăng Việt Nhiên gặp nhau vào ngày nghỉ mà thôi.

“Oh! Cậu thật nham hiểm, có gan phá hư chuyện tốt của mình sao?” Mặt Cầm Tử tràn đầy vẻ bi tráng mà nói, vừa nói vừa cười, len lén liếc nhìn phản ứng của Tiêu Hữu “Tiêu Hữu... nếu hần tới tìm cậu, cậu có buông tay được không?”

“Nhiều chuyện” Tiêu Hữu liếc Cầm Tử một cái.

“Nói à biết này, sau khi kết hôn thì đã là phụ nữ rồi, cho nên muốn nói gì thì phải ráng mà suy nghĩ cho kỹ càng trước khi mở miệng đó”

Tiêu Hữu suy nghĩ một chút, nói “Mình cứ cho là cuộc sống không có hần sẽ rất đáng sợ, nhưng thật ra thì dù cho có không tốt đi chăng nữa thì vẫn phải sống, hơn nữa, mình còn muốn sống thật tốt, sống luôn cả phần của ba mẹ...” Tiêu Hữu vừa nói, hốc mắt cũng liền đỏ lên. Cô hi vọng ba mẹ có thể nhìn thấy ngày cô lập gia đình, nhưng mà tất cả cũng sẽ không bao giờ có thể thành thực hiện.

“A! Nhìn xem mình đã gây ra chuyện tốt gì này? Ngày hôm nay không cho phép cậu khóc. Bác và cô trên trời biết cậu trở thành một cô dâu xinh đẹp như thế này nhất định là rất cao hứng”

Thời điểm hai người đang nói chuyện, cửa phòng nghỉ liền bị người khác đẩy ra một cách mạnh bạo. Di của Tiêu Hữu mang vẻ mặt hoang mang lẫn sợ hãi đi vào “Tiêu Hữu! Đã xảy ra chuyện”

Lòng Tiêu Hữu đột nhiên cứng lại “Xảy ra chuyện gì vậy dì?”

“Việt Nhiên... Việt Nhiên bị cảnh sát bắt rồi!”

Chiếc gương trong tay Tiêu Hữu bỗng nhiên rơi trên mặt đất, vỡ tan tành...

42. Chương 42

Tiêu Hữu nghe được lời nói của dì, tâm lưỡng cuống xen lẫn rối loạn. Cầm Tử lại càng hoảng sợ, ngày vui mà làm sao lại xảy ra loại chuyện này chứ? Dì Tiêu Hữu dùng hết vốn liếng ngôn ngữ ra giải thích, cô cùng Cầm Tử liền hiểu, Lăng Việt Nhiên không phai bị cảnh sát bắt đi mà do hai người đàn ông lạ mặt mang đi.

Là bắt cóc sao? Tiêu Hữu bị cái ý niệm này làm cho hết hồn, trong lòng cũng bị sợ hãi lấp đầy, thân ảnh hốt hoảng hướng cửa phóng đi. Cô đưa tay mở cửa, vội vội vàng vàng thể nào mà cả người lại đâm vào một lồng ngực cứng rắn.

Lòng như lửa đốt bị ngăn lại đường đi, rất là phiền não, ngẩng đầu lên, ánh mắt nóng nảy lại mang theo cảm tức nhìn về người trước của. Ánh mắt cô chạm phải một đôi mắt đen lạnh lùng, Tiêu Hữu kinh hãi lui về sau hai bước. Giản Chiến Nam? Hần làm sao lại đến đây? Rốt cuộc thì hần muốn làm cái gì? Câu xảy ra chuyện có phải liên quan tới hần không? Bước chân đang lui về phía sau lại chuyển thành đi tới, cô đưa tay kéo lấy Giản Chiến Nam “Cậu tôi có phải do anh cho người ta mang đi hay không? Anh... anh muốn làm cái gì?”

Sắc mặt hần thật bình tĩnh, con ngươi tĩnh mịch nhìn không đến đáy. Hần nắm lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt kia, nhìn gương mặt cô được trang điểm tinh xảo, áo cưới màu trắng, giống như một tiên tử xinh đẹp trên trời, lại giống như một tinh linh quấy nhiễu tâm tính người khác.

Áo cưới trắng noãn không tỳ vết, nhưng mà ở trong mắt của hần cũng chỉ là một đoàn hỏa khiến hần tức giận. Cô tại sao có thể vì người đàn ông khác mà mặc vào chiếc áo cưới này? Vẻ đẹp của cô, ánh mắt kinh hoàng sợ hãi như thế của cô, nhưng cũng là vì một người khác.

Tâm tình của hần, rất tệ, nhưng chỉ là thản nhiên nói “Lo lắng cho hần như vậy sao?”

Mạc Tử Di nhìn Tiêu Hữu cùng Giản Chiến Nam, nghe giọng điệu của cháu mình, tựa hồ cùng người trước mắt có ân oán, bà tỉnh táo nói “Bất kể cậu là người nào, nếu như người là do cậu mang đi, tôi hi vọng cậu đem người thả về. Có chuyện gì thì nói rõ ràng, nếu không chúng tôi chỉ có thể báo cảnh sát xử lý”

Cầm Tử tức giận nhìn Giản Chiến Nam. Người đàn ông này tại sao lại có thể như vậy? Bởi vì Tiêu Hữu có dáng dấp giống như người yêu cũ liên trăm phương ngàn kế nghĩ cách tiếp cận cô ấy, lừa gạt tình cảm của cô ấy, sau đó quay đầu về bên cạnh người cũ, hôm nay thế nhưng lại muốn làm cái gì nữa? Nghĩ vậy, Cầm Tử tức giận hô “Ngài sao cứ muốn phá hỏng cuộc sống của Tiêu Hữu như vậy? Ngài tổn thương cô ấy còn chưa đủ sao?”

“Báo cảnh sát? Cứ tự nhiên” Giản Chiến Nam lạnh lùng nói “Mạc Mạc! Em có biết tội trạng trùng hôn sẽ phán án tù bao lâu không? Có khi là phải hai năm trở lên... Nếu như em muốn hấn ta ở trong tù đợi mấy năm thì có thể đi báo cảnh sát”

Lòng Tiêu Hữu đột nhiên trầm xuống, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, trong mắt cũng có mờ mịt cùng tức giận. Cô gắt gao nhìn chằm chằm Giản Chiến Nam “Anh... có ý gì? Ai trùng hôn?”

“Muốn biết?” Giản Chiến Nam dịu dàng, mỉm cười vô hại, bàn tay to lớn bao quanh bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của Tiêu Hữu lôi cô đi ra ngoài. Mạc Tử Di cùng Cầm Tử ngăn lại đường đi “Ngài muốn mang Mạc Mạc đi đâu?”

Giản Chiến Nam liếc mắt nhìn Mạc Tử Di cùng Cầm Tử, lại trầm giọng nói với Tiêu Hữu “Em không phải là rất lo lắng cho hấn sao? Anh đưa em đi gặp hấn, muốn đi hay không?”

Tiêu Hữu chần chờ, khẩn trương, lại sợ hãi. Mạc Tử Di dù sao cũng là người lớn tuổi, không giống với Tiêu Hữu cùng Cầm Tử, hai người này đã sợ thì không biết phải làm sao. Bà thấy Giản Chiến Nam cũng không phải là nhân vật đơn giản, nhưng Tiêu Hữu tuyệt đối không thể bị thương tổn. Giờ phút này cô muốn trước tiên phải bảo vệ cháu gái, kiên quyết nói “Mạc Mạc sẽ không đi cùng ngài, chúng tôi sẽ báo cảnh sát xử lý, hi vọng ngài lập tức thả người”

Giản Chiến Nam buông tay Tiêu Hữu ra, vô vị nói “Được thôi. Em không đi theo anh thì cứ việc đi báo cảnh sát” Giản Chiến Nam nói xong, xoay người rời đi, bước chân vững vàng, ưu nhã, không nhanh không chậm, bóng lưng cao lớn rắn rỏi, lại làm người khác cảm giác bị áp bách.

Tiêu Hữu nhìn bóng lưng của Giản Chiến Nam, nghĩ tới lời nói mới rồi của hấn, theo bước chân rời đi của hấn dần dần cách xa cô, lòng Tiêu Hữu cũng từng bước một lọt vào khoảng không sợ hãi, hốt hoảng. Cô không thể, không thể hại Lăng Việt Nhiên được. Đây tất cả đều là nhắm vào cô. Thế lực cùng năng lực của Giản Chiến Nam, cô đều hiểu. Câu thật vất vả mới từ trong bóng ma quá khứ đi ra ngoài ánh sáng, nếu như lần này lại xảy ra chuyện, cô nhất định đã phụ lòng của mẹ “Tôi đi với anh!” Tiêu Hữu dùng hết hơi sức kêu, tâm lại cực kỳ đau.

—————
Tiêu Hữu cuối cùng cũng cùng đi với Giản Chiến Nam, hôn lễ cứ như vậy bị chấm dứt. Vốn là mong đợi, vui sướng, cũng hóa thành bọt nước, cục diện rối rắm chỉ có thể để lại cho Mạc Tử Di cùng Cầm Tử tới lo liệu.

Dọc theo đường đi, ai cũng không có mở miệng nói chuyện. Tiêu Hữu theo Giản Chiến Nam đi tới một khu nhà cao cấp. Lúc vào thang máy, những người khác thỉnh thoảng lại nhìn cô cùng Giản Chiến Nam, một người anh tuấn lạnh lùng, một người áo cưới mỹ lệ với gương mặt mang nét sợ hãi kinh hoàng, làn da trắng bệch lẫn nhợt nhạt, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra với cặp đôi này?

Thang máy chạy đến tầng thứ 18 thì dừng lại, Giản Chiến Nam lôi kéo tay Tiêu Hữu ra khỏi thang máy. Đứng trước cửa căn nhà đầu tiên, hấn móc chìa khóa ra mở cửa đi vào, giờ khắc này, cô lại có chút sợ, bước chân chần chờ. Hấn quay đầu lại nhìn cô, đôi lông mày anh tuấn có chút không vui nhíu chặt lại, dùng lực trong tay lôi cô đi vào, đóng cửa.

Tiêu Hữu vô tâm quan sát căn nhà, chẳng qua là vội vàng tìm kiếm thân ảnh Lăng Việt Nhiên, cho đến khi Giản Chiến Nam kéo cô lên trên lầu, cô mới nhìn thấy Lăng Việt Nhiên. Hấn ngồi trên ghế sa lon rất thoải mái, trên đất một mảnh hỗn độn, khay trà rơi xuống đất, trái cây lăn đầy khắp nơi. Chỗ khác trên ghế sa

lon, một cô gái ngồi co rúc, chính là Giản Thần Hi, trong ngực của cô còn có một đứa bé gái rất nhỏ đang mang theo ánh mắt bất an cùng sợ hãi nhìn bọn họ. Nhìn thấy Giản Chiến Nam, đứa bé run rẩy kêu lên một tiếng “Bác hai”

Bác hai?

Con gái của Giản Thần Hi sao?

Đầu óc Tiêu Hữu một mảnh hỗn loạn “Việt Nhiên...!”. Cô nhẹ giọng kêu, muốn bước đến bên cạnh hắn nhưng lúc này Lăng Việt Nhiên lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt tràn đầy thống khổ nhìn thẳng vào mắt cô, cặp mắt đầy tia máu, hồng hồng mảnh, tất cả đều là thống khổ cùng mê mang.

Cô chưa từng thấy qua hình ảnh của hắn như vậy bao giờ. Trong ấn tượng, Lăng Việt Nhiên tựa hồ không có cảm xúc mừng rỡ, cũng không có sầu lo, luôn là dịu dàng như ngọc, chưa bao giờ biết luống cuống. Lúc này, hắn làm sao? “Cậu! Cậu làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Mẹ! Ba không quan tâm chúng ta là bởi vì cái cô này sao?”

43. Chương 43

Lăng Việt Nhiên chưa từng kết hôn thế nhưng bản đăng kí kết hôn kia quá rõ ràng, dấu vân tay đó là của hắn, nét chữ cũng là của hắn, tất cả thông tin đều cực kỳ chính xác. Thậm chí còn có một đứa trẻ năm tuổi hắn chưa từng gặp qua, là con của hắn và Giản Thần Hi, là kết quả của một đêm sai lầm hôm đó.

Hắn hận Giản Thần Hi, ngay cả đứa nhỏ vô tội kia giờ phút này trong mắt cũng không khiến hắn quan tâm, không hề có chút vui sướng nào của một người làm cha. Chỉ là sự sỉ nhục, là phần nợ. Hắn tức giận đứng dậy đi đến bên cạnh Tiêu Hữu nắm lấy bàn tay cô, nghiêm mặt lạnh lùng nói với Giản Thần Hi.

“Cái việc kết hôn này sao lại có chỉ có mình các người biết? Tôi không đồng ý, muốn tố cáo thì lên đưa đơn lên tòa án đi, tôi sẽ đi hầu. Mạc Mạc! Chúng ta đi”

Lăng Việt Nhiên không đành lòng nhìn mặt đứa trẻ, đúng là con của anh.

“Lăng Việt Nhiên! Sự thật và chứng cứ cũng chứng minh anh đã từng kết hôn. Tòa án, anh kì thật còn rõ hơn ai hết. Chỉ là chờ đợi hai năm trong tù, anh có nghĩ đến Mạc Mạc hay không? Anh vào tù vậy Mạc Mạc phải làm sao bây giờ? Còn có Ny Ny, con gái anh. Không phải là anh nên tận tâm trách nhiệm của người làm cha sao?”

“Giản Chiến Nam! Anh thiết kế ra nhiều chuyện như vậy lúc này có nghĩ tới Ny Ny và Mạc Mạc hay không? Anh đưa tôi vào tù có nghĩ đến Ny Ny không? Anh xác định đứa trẻ này là con của tôi sao?”

Giản Chiến Nam không có ý kiến, chỉ cười.

“Tôi làm tất cả với mục đích gì chắc hắn anh phải biết”

Lăng Việt Nhiên tức giận nhìn hai anh em nhà họ Giản. Giản Chiến Nam buộc hắn lựa chọn giữa việc ngồi tù hoặc sống cùng Giản Thần Hi, cho Ny Ny một gia đình đầy đủ.

Việc này hắn không thể thắng.

Quan hệ hôn nhân quả thực có tồn tại, chữ viết cũng không sai, còn có dấu vân tay của hắn năm đó...

Giấy tờ đăng kí kết hôn là một tay hắn làm cho. Năm đó hắn cùng Giản Thần Hi muốn kết hôn, tất cả đều chuẩn bị tốt. Thế nhưng giữa chừng lại đổi ý, toàn bộ giấy tờ kết hôn đều ở trong tay Giản Thần Hi. Hắn không còn cách nào khác. Không nghĩ tới lúc trước chỉ vì một phút do dự lại tạo nên cục diện ngày hôm nay.

Tất cả đều là lỗi của hắn, hắn không biết phải lựa chọn tôn nghiêm của mình để bảo hộ Tiêu Hữu hay vẫn nên thỏa hiệp, lòng kiêu ngạo của hắn cả đời mãnh liệt cũng không muốn vào đó một lần nữa. Ba năm tai ương trong tù, ra tù, sau ba năm dốc sức làm ăn như thế. Hắn thiếu chút nữa kiệt sức.

Thỏa hiệp nhưng thực ra hắn không cam tâm, không có quyền, ý nghĩ kịch liệt tranh đấu, gương mặt như ngọc lộ lên vẻ dữ tợn khác thường.

“Giản Chiến Nam! Tôi không tin các người một tay che trời”

“Cậu...”

“Mạc Mạc, đừng sợ!”

Cô lại làm hại hắn. Cô rốt cuộc đã chọc phải dạng đàn ông gì đây? Giản Chiến Nam, lúc này cô thực sự cảm thấy anh rất đáng sợ.

Lăng Việt Nhiên nói xong, kéo tay Tiêu Hữu đi ra phòng ngoài. Giản Thần Hi đã ôm con gái ngồi ở đó, trong mắt ngấn lệ nhòe đi, cô cắn môi không nói gì cũng không nhìn Lăng Việt Nhiên đang rời khỏi.

Giản Chiến Nam càng không ngăn cản, rất thản nhiên ngồi nhìn Tiêu Hữu và Lăng Việt Nhiên, thân áo cưới màu trắng trong mắt anh thật chói mắt. Cơ thể dựa trên sofa, nhả khói. Ngón tay thon dài đánh bật lửa châm thêm, ánh mắt cũng theo khói mờ đi.

Ny Ny vẫn không dám nói lời nào chỉ chớp mắt nhìn mẹ đang khóc, còn có sắc mặt âm trầm của bác. Không biết mọi người ở đây rốt cuộc là làm sao vậy? Nó không hiểu vì cái gì lại gặp được người ba mà nó hằng mong ước, thế nhưng sao ba lại có thể hung ác như vậy chứ? Thậm chí không cần nó cùng mẹ.

Trong phòng nhất thời lâm vào cảnh tĩnh mịch. Lòng hoảng hốt, Giản Thần Hi nhìn Giản Chiến Nam run giọng nói:

“Anh... Em...”

Giản Chiến Nam nhìn Giản Thần Hi một cái định nói gì đó lại có người đập cửa *thùng thùng*, còn cả tiếng chuông cửa. Giản Chiến Nam dập đầu thuốc, không để ý. Giản Thần Hi lại chậm rì rì rời khỏi giường, bắt đầu hướng phía dưới lầu đi xuống, đi ra mở cửa, thấy vẻ mặt Tiêu Hữu đầy nước mắt, trong mắt hoảng hốt lo sợ còn có oán giận.

“Giản Chiến Nam! Anh là tên hôn dân, rốt cuộc anh muốn như thế nào đây?” Tiêu Hữu giống như nổi điên đánh vào ngực Giản Chiến Nam, không hơn tự làm chính mình đau là bao, vẫn duy trì sự thống khổ một hồi.

Lăng Việt Nhiên bị cảnh sát bắt vừa lúc cả hai đặt chân ra khỏi toà nhà, hắn bị bắt vì vi phạm chế độ một vợ một chồng. Tất cả đều do Giản Chiến Nam sắp xếp, không phải sao? Hắn ta muốn hại cậu, đơn giản chỉ vì cô không chịu nghe lời, cho nên hắn muốn nghiêm khắc trừng trị những người ở bên cạnh cô, cô nhất định là rất quan tâm đến người đó. Thế nhưng Lăng Việt Nhiên không thể lại ngồi tù, hắn vừa từ trong bóng đen quá khứ đặt chân ra ngoài ánh sáng, không thể tàn nhẫn như thế được. Giản Chiến Nam, hắn là một con quỷ, hắn không phải là người.

Giản Chiến Nam chết trệt cánh tay Tiêu Hữu, mặt đưa tiến lại gần nhìn cô.

“Mạc Tiêu Hữu! Em tức giận cái gì?”

Nước mắt của Tiêu Hữu từng giọt từng giọt lại rơi xuống mang theo hoảng sợ cùng lo lắng gắt gao nhìn hắn, lòng cô thực đau đớn. Khóc!

“Anh tại sao ại ngoan cố như vậy? Anh buông tha cho tôi và cậu đi, anh thả cậu tôi ra đi... Tôi sẽ không kết hôn nữa, không cưới nữa, đừng để cậu tôi phải đi tù... Giản Thần Hi! Nếu cô yêu cậu tôi thì vì sao lại muốn hại cậu ấy? Thương cậu tôi thì tại sao lại đi hại cậu ấy?... Cô ra đây cho tôi... Vì sao lại làm thế?”

“Cô nói gì cơ?” Tiếng Giản Thần Hi vang lên có phần kích động lẫn hoang mang. Cô ta chạy từ trên tầng xuống, hốc mắt còn đỏ hồng do dự nhìn Tiêu Hữu, nói:

“Nếu hai người kết hôn... tôi... tôi sẽ rời đi...”

Tiêu Hữu đang khóc lại nở nụ cười lạnh. Bọn họ giả nhân giả nghĩa với cô đây sao? Cô tức giận đẩy Giản Chiến Nam ra.

“Giản Thần Hi! Tôi kính thường cô. Cô khiến cho cảnh sát bắt cậu tôi đi rồi còn ở đây gia bộ nhân từ tác thành cho chúng tôi sao?”

Bị cảnh sát bắt đi? Anh trai cô thật sự làm như vậy sao? Giản Thần Hi sắc mặt trắng bệch nhìn Giản Chiến Nam bối rối.

“Anh... Chuyện này là sao?”

Lông mày Giản Chiến Nam nhăn lại. Tâm tình Tiêu Hữu kích động hận không thể giết chết hắn ta. Trong lòng Giản Chiến Nam phát cú, kéo Tiêu Hữu vào trong phòng, không để ý cô giãy dụa, bởi vì tức giận mà lồng ngực cơ hồ run lên bần bật. Cô lãnh đạm cùng nghiêm mặt nói với Giản Thần Hi.

“Cô đến sở cảnh sát cho tôi. Cô ko đưa được cậu tôi trở về thì sau này đừng có mà yêu cậu ấy”

Bộ dạng Giản Thần Hi nhu nhược đã không còn thấy đâu nữa, tay cô lung tung lau đi nước mắt mắt trên mặt, đặt Ny Ny xuống đất chạy ra ngoài.

“Mẹ! Ny Ny cũng muốn đi”

Giản Thần Hi nhìn Tiêu Hữu ghen ngào khóc, lại quay sang nhìn Giản Chiến Nam một chút, cô đưa tay ôm lấy con gái vào lòng mở cửa đi ra. Cánh cửa một tiếng đóng sập lại, trong phòng chỉ còn hai người.

“Không cho phép em khóc” Nhìn Tiêu Hữu như vậy, Giản Chiến Nam không biết phải làm gì nữa, chỉ là gất gao ôm cô vào lòng không muốn buông tay. Tiêu Hữu khóc hết khí lực, dùng chút sức mọn còn lại đẩy Giản Chiến Nam ra, tức giận hét lên:

“Giản Chiến Nam! Anh tưởng có tiền là có thể làm mọi thứ sao? Đùa bỡn tình cảm của người khác, lại đùa bỡn tính mạng của người khác. Tôi và anh không bao giờ có thể ở chung một chỗ...”

Lời nói không thể ở chung này có biết bao nhiêu là nghiêm trọng, khiến tâm tình Giản Chiến Nam kích động.

“Không được nói nữa” Hắn gầm nhẹ.

“Tôi muốn nói đó! Nếu cậu tôi phải ngồi tù, tôi sẽ đi kiện các người, tôi phải kiện các người. Giản Chiến Nam! Chỗ này không kiện được anh thì tôi sẽ lên trên kiện”

Giản Chiến Nam cúi xuống hung hăng mà hôn Tiêu Hữu, trên mặt cô vẫn còn vương nước mắt. Hai chân cô dùng sức đem thân thể cô diu đến sô pha rộng, đẩy cô ngã lên trên.

44. Chương 44

Vì người đàn ông kia, Tiêu Hữu chống lại anh, cô thật sự yêu Lăng Việt Nhiên sao? Dù cho cô có yêu hay không thì Giản Chiến Nam cũng biết một điều: Tiêu Hữu chắc chắn sẽ không quay lại với anh. Giản Chiến Nam cảm thấy vô cùng mất mát, bất an, anh hung hăng hôn môi Tiêu Hữu. Tiêu Hữu là của anh, chỉ có thể là của anh...

Tiêu Hữu bị Giản Chiến Nam dọa, quên cả khóc, nụ hôn của anh cuồng nhiệt, như muốn ăn cô. Tiêu Hữu ngẩn người ra một lúc, sao đó ra sức giãy dụa, trốn tránh nụ hôn của anh.

Hai người quẩn quýt trên ghế salon, không cẩn thận ngã xuống đất, nhân lúc Giản Chiến Nam đau, Tiêu Hữu thừa cơ đứng dậy, định chạy ra cửa nhưng lại giẫm phải áo cưới, cố gượng dậy lần nữa thì bỗng nhiên eo bị ôm lấy, ngã vào ngực Giản Chiến Nam, bị anh ôm chặt trong tay, không thoát ra được.

Giản Chiến Nam xoay người, đè Tiêu Hữu xuống, đôi mắt đen trở nên mất lý trí, giống như dã thú. Tiêu Hữu sợ đến quên thở, trái tim như muốn ngừng đập.

Hai tay Giản Chiến Nam ôm chặt eo Tiêu Hữu, cầm đặt trên vai cô, giọng khàn khàn : “Mặc Mặc, chiếc váy cưới này không hợp với em, vả lại, anh cũng không thích em mặc nó !”

Vừa dứt lời, Tiêu Hữu chưa kịp phản ứng, Giản Chiến Nam đã cầm lấy váy cưới, dùng sức xé . “Xoẹt” , chiếc váy cưới trắng tinh bị anh xé nát, cơ thể trắng nõn của Tiêu Hữu lộ ra trước mắt Giản Chiến Nam.

“ ĐỪNG..!” Tiêu Hữu khóc thất thanh, giọng nói đầy sợ hãi và đau khổ. Cô giãy dụa nhưng vô ích. Váy cưới trên người cô dần dần bị cởi ra, nước mắt lưng tròng. Chiếc váy cưới nhàu nát rơi trên mặt đất, giống như đang cười nhạo sự yếu đuối của cô, ngay cả bản thân mình cũng không bảo vệ được.

Tiêu Hữu bất lực, khuôn mặt tội nghiệp đầy nước mắt, trong mắt Giản Chiến Nam lại là xinh đẹp động lòng người, thân thể quyến rũ của cô, ...Cơ thể anh có phản ứng, ham muốn chiếm lấy cô, hung hăng yêu cô.

Giản Chiến Nam cúi đầu, giọng khàn khàn : “Mạc Mạc, em là của anh, là người phụ nữ của anh.”

Đúng vậy, Mạc Tiêu Hữu, em là người phụ nữ của anh, sẽ chỉ thuộc về mình anh,...Cởi bỏ hết quần áo, hai thân thể dính chặt lấy nhau trên tấm thảm trắng, anh không cho cô cơ hội chạy trốn.

“Mạc Mạc, em thật đẹp.”

“ Sẽ rất đau, em cố nhịn một chút...!”

Giản Chiến Nam ép sát người xuống, không do dự tiến vào bên trong cô ...

“A...!” cơn đau lan khắp toàn thân Tiêu Hữu. Đau, rất đau, đau đến tận xương tủy,... Dường như cô nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng bên tai “Mạc Mạc , bảo bối của anh, anh yêu em...”

Là giọng nói của Giản Chiến Nam sao ?

Yêu, cái gì là yêu ?

Tình yêu, trái tim, thân thể, hết thảy đều tan nát ... !

Tiêu Hữu cảm thấy mơ hồ, đầu óc trống rỗng, bỗng hiện lên thời gian ngọt ngào, đẹp đẽ của hai người...

Lần đầu tiên nắm tay, lần đầu tiên ôm, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên tỏ tình,...Còn nhớ lần cô đi du lịch nước ngoài, Giản Chiến Nam vì một câu nói của cô mà suốt đêm đi đến để làm cô vui. Anh đẹp trai, mê người, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời...

Đau, cô bám chặt lấy tay Giản Chiến Nam, thân thể toát mồ hôi lạnh, cô nhìn thấy khuôn mặt tươi sáng như ánh mặt trời của Giản Chiến Nam lúc này mà trở nên vô thức. Giản Chiến Nam vận động kịch liệt trên thân thể cô, khiến cô đau đớn vô cùng. Trước khi ngất đi, Tiêu Hữu mở một nụ cười đau đớn, hoảng hốt gọi “Anh Nam...”

Cô muốn giữ lại một Giản Chiến Nam nhẹ nhàng, ôn nhu như ánh mặt trời, nhưng không thể, vì đây chỉ là một con quỷ khoác chiếc áo thiên thần...

...

Tiêu Hữu tỉnh lại, cảm giác đầu tiên là đau , rất đau, không biết là thân thể đau hay tim đau...Cô mở mắt, nhìn thấy đôi mắt đen quen thuộc, đôi mắt kia ẩn chứa bất an và lo lắng, thậm chí là... áy náy.

Giản Chiến Nam cũng biết áy náy? Tiêu Hữu trong lòng chế giễu.

“Mạc Mạc, em tỉnh rồi, có đói bụng không ?” Giản Chiến Nam cầm lấy tay Tiêu Hữu, khẽ hôn, tay kia vuốt tóc cô: “ Bác sĩ bảo tâm lý của em không được tốt, Mạc Mạc, em làm anh sợ quá .” Giản Chiến Nam nói thật nhỏ.

“Tại sao tôi không chết luôn đi...” Tiêu Hữu nhìn Giản Chiến Nam nói. Cô bỗng giật mình, lời nói ác độc này là do mình nói ra, từ nhỏ đến lớn, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nói như vậy....

Tiêu Hữu lúc này không buồn rầu, không giận giữ, chỉ nói ra một câu như vậy, khiến cho Giản Chiến Nam cau mày, mặt xanh mét, siết chặt bàn tay cô, giống như đang kìm nén cơn giận. Giản Chiến Nam đang định nói gì đó thì bỗng chuông cửa kêu liên tục, anh do dự một chút rồi đứng dậy, ra khỏi phòng ngủ.

Tiêu Hữu nhìn theo bóng dáng Giản Chiến Nam rời đi, nước mắt rơi xuống. Cô gượng dậy, mở tủ đồ, kiểm được một bộ quần áo, không biết là của Giang Nhã hay Giản Thần Hi, không quan trọng, việc cô muốn làm bây giờ là đi khỏi nơi này...

Mặc quần áo tử tế, Tiêu Hữu đi ra phòng khách, thấy một người đàn ông trung niên khoảng 50 tuổi, khuôn mặt rất giống Giản Chiến Nam. Tiêu Hữu không quan tâm, bởi ông ta đang nhìn cô bằng ánh mắt coi

thường, cô quay lại, lạnh lùng nhìn ông ta, chuyển hướng nhìn, đập vào mắt là tấm thảm nhuộm màu đỏ chói mắt. Đó là trình tiết của cô, cứ nhiên bày ra trước mắt người khác.

Tiêu Hữu giận đỏ mặt, quay người bước đi. Giản Chiến Nam không cản, vì giờ anh đã chiếm được toàn bộ của cô. Về sau, có lẽ Tiêu Hữu sẽ được thanh tỉnh một chút...

Tiêu Hữu mở cửa rời đi, Giản Chiến Nam vẫn nhìn theo cô. Anh gọi điện thoại dặn dò cấp dưới, sau đó quay ra nhìn người đàn ông trước mặt : " Ba muốn nói gì thì nói đi, nếu không có việc gì thì con xin đi trước, con còn có việc. "

45. Chương 45

Tiêu Hữu bước vô định trên đường phố.

Đi được một quãng, cô ngồi xổm xuống, khóc thực thương tâm.

Cô đang gọi ba, mẹ... .

Rồi cô ngừng khóc, bắt xe taxi, đến sở cảnh sát, hỏi tình hình của Lăng Việt Nhiên....

Cuối cùng cô cũng trở về nhà... .

Giản Chiến Nam nhìn trên điện thoại di động truyền đến một tin nhắn về Tiêu Hữu, cùng ba nói chuyện cũng không yên lòng, lộ ra vẻ phiền toái, rút cục cắt ngang lời ba, "Ba, con sẽ không kết hôn..."

Anh ngắt lời ba, đôi mắt đen lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ, không nhìn về mặt khiếp sợ và tức giận của ba. Đúng vậy, giờ phút này Giản Chiến Nam có thể xác định, anh không cần kết hôn, không cần cùng Giang Nhã kết hôn. Anh không biết nguyên nhân là gì, chỉ thăm nghĩ nghe theo trái tim mách bảo.

Tiêu Hữu mệt mỏi trở về nhà, lòng tràn đầy vết thương cùng thống khổ. Bước chân nặng trĩu tiến vào phòng tắm, cởi dần những thứ y phục trên người, để vào trong xô, mở vòi hoa sen, dùng nước ấm xối lên thân thể.

Cảm giác đau đớn khi bị Giản Chiến Nam tiến vào vẫn còn lưu lại. Trên người loang lổ dấu hôn, là dấu vết Giản Chiến Nam lưu lại, một màn kia, thoáng hiện rõ trong đầu cô.

Người đàn ông mà cô yêu thương lại đối xử với cô tàn nhẫn như vậy. Tiêu Hữu ôm đầu, khóc nức nở, thanh âm thống khổ thể lương vang lên ...

Mất đi lòng, đã muốn làm cho cô thất bại thảm hại, hiện giờ, ngay cả thân thể cũng mất đi, cô như muốn chìm vào vực sâu. Tiêu Hữu cọ rửa thân thể, muốn tẩy đi mùi hương của Giản Chiến Nam lưu lại, nhưng là, đã muốn xâm nhập cốt tủy, tắm thể nào cũng đều rửa không sạch, cô không nghĩ ra, vì sao mọi thứ tốt đẹp của cô lại trở nên khủng khiếp như thế ?!

Tất cả mọi thứ đều đã bị Giản Chiến Nam đoạt lấy, Tiêu Hữu không còn thứ gì, trái tim của cô đau quá. Hôm nay đáng lẽ là một ngày vui, nhưng nháy mắt lại biến thành một cơn ác mộng.

Nước và nước mắt hòa lẫn với nhau, giống như đang gặm nhấm cơ thể lẫn trái tim của Tiêu Hữu. Nếu trên thế gian này có nhân quả, cô hi vọng mình sẽ không bao giờ gặp Giản Chiến Nam, không bao giờ...Nếu đây là tình yêu, vậy là quá đủ rồi, cô không bao giờ muốn yêu nữa, cô tình nguyện làm một củ cà rốt vô tâm.

Cậu bị phạt tù một tháng, kết quả này cũng không tệ, nhưng Tiêu Hữu vẫn rất buồn. Đáng lẽ có thể vui vẻ bên nhau, nhưng là bỗng chốc mọi thứ thay đổi

Tiêu Hữu đến thăm Lăng Việt Nhiên nhiều lần nhưng cậu không chịu gặp cô, chỉ nhờ nhân viên trông giữ đưa cho nàng một lá thư, trong đó chỉ viết một dòng chữ : " Mạc Mạc, cậu vẫn khỏe, đừng đi khai giảng muộn, hẹn một tháng sau gặp lại ở Bắc Kinh..."

Lúc đọc những lời này, Tiêu Hữu vẫn khóc nức nở. Tuy biết rằng một tháng nữa có thể gặp lại Lăng Việt Nhiên nhưng cô vẫn rất đau.

Tiêu Hữu biết, Lăng Việt Nhiên không muốn cô buồn, không muốn cô nhìn thấy cậu trong dáng vẻ nghèo túng, bởi lòng tự trọng của cậu rất cao.

Càng đau, càng thương tâm, càng tưởng niệm thân nhân...

46. Chương 46

Tiêu Hữu không có trực tiếp đến trạm xe, mua ẹ bó hoa người thích nhất, lại mua thêm loại rượu ba thích uống nhất. Cô đi đến nghĩa trang, cô muốn cùng ba mẹ nói chuyện. Nhìn hình ảnh hai người khắc trên bia mộ, gương mặt họ mỉm cười trông rất sống động. Sinh tử... thì ra chỉ có một ranh giới rất mỏng nằm ở giữa ngăn cách.

Ba mẹ! Mạc Mạc nhớ hai người, rất nhớ. Ba mẹ hãy đến trong giấc mộng của Mạc Mạc đi, như vậy thì con mới có thể nhìn thấy ba mẹ rồi. Ba mẹ! Gặp lại sau. Mạc Mạc muốn đi, Mạc Mạc sẽ thường trở lại thăm hai người.

Mạc Tử Di thương tiếc ôm lấy Tiêu Hữu, lòng của cả hai cũng rất tối tăm, tưởng niệm đến những người đã chết đi, lòng tràn đầy buồn bã cùng đau đớn. Cuộc sống, thống khổ lớn nhất chính là sinh ly tử biệt.

Đến trạm xe lửa, Tiêu Hữu nói lời từ biệt cùng dì. Lên xe lửa, dì giúp cô tìm được giường của mình mới chịu xuống xe. Không chia tay được nhưng cuối cùng vẫn phải luyến tiếc rời đi. Dì sau khi xuống xe, đứng ở bên cửa sổ của buồn xe, dặn dò mọi thứ. Thật ra thì, cô một chữ cũng không nghe thấy, nhưng côi lòng cô vẫn nhận được sự quan tâm của dì.

Xe lửa khởi động, nhìn thân ảnh của dì từ từ biến nhỏ lại phía sau, lòng của Tiêu Hữu vô cùng khó chịu, muốn khóc, lại nhịn được, dùng sức hít thở, không để cho nước mắt rơi xuống. Cô lớn rồi, về sau, cô sẽ không để cho bản thân mình cứ hể ra lại khóc. Dì! Gặp lại sau, con sẽ cố gắng đứng lên.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Hữu một mình rời khỏi nhà, rời khỏi nơi cô đã lớn lên, rời khỏi... ba mẹ. Trong lòng có cảm giác lạc lõng, có phiền muộn, cũng có nhớ thương. Cậu... chính là nỗi nhớ thương của cô.

Bốn chiếc giường, nữ có nam có. Tiêu Hữu nằm trên chiếc giường gần cửa. Lúc đầu, mọi người còn làm quen nhau, trò chuyện trên trời dưới đất. Lâu dần cũng mạnh ai nấy đi nghỉ. Cơm tối, Tiêu Hữu ăn đồ chút bánh mì, không có việc gì làm cũng liền nằm xuống nghỉ ngơi, bất tri bất giác đã ngủ thiếp đi.

Không có nằm mơ thấy ba mẹ, lại là nằm mơ thấy Giản Chiến Nam. Khuôn mặt đẹp trai rực rỡ như ánh mặt trời đột nhiên trở nên dữ tợn, ánh mắt khát máu, hàm răng bén nhọn cắn lấy cổ cô, muốn đem cô nuốt chửng vào bụng. Tiêu Hữu tỉnh giấc, mở mắt ra, hồi hồn. Thì ra chỉ là một giấc mộng. Chiếc chăn che khuất khi ánh sáng của chiếc đèn khiến không gian xung quanh cô rất tối, ngoài cửa sổ cũng là một khoảng không đen kịt, cô giống như là đã ngủ thật lâu...

Miệng có chút khát, Tiêu Hữu đứng dậy, hoạt động gân cốt một chút, cũng cảm ly nước ấm trên bàn uống một hớp. Lúc này cô mới phát hiện không gian nho nhỏ bên trong chỉ còn lại một mình mình. Ba người còn lại không biết đã xuống xe từ lúc nào. Bọn họ lúc nào thì xuống xe? Cô thể nhưng ngủ đến nỗi không biết chút gì. Nếu để cho Cẩm Tử biết, nhất định cậu ấy sẽ cười vào mặt cô, ngủ giống như heo, bị người ta mang đi bán chắc cũng không biết. Nhớ tới mình rất nhanh liền có thể nhìn thấy Cẩm Tử, tâm tình cô cũng tốt lên một chút.

Tiêu Hữu muốn tìm điện thoại di động xem mấy giờ rồi, thuận tiện gửi cho Cẩm Tử một tin nhắn. Thế nhưng, hành lý của cô đâu rồi? Ba lô của cô đâu rồi? Tiêu Hữu nhanh chóng đầu đầy mồ hôi, cả túi tiền cô giả trang thành túi đựng quần áo đặt bên gối cũng không thấy, bên trong có chứng minh của cô, còn có thư báo đậu đại học, tiền, ATM,... Không có những thứ đó, cô làm sao báo cho trường học đây?

Rầm. Đầu Tiêu Hữu nổ tung, cô bị trộm rồi? Do cô xui xẻo còn vì quá sơ ý lơ là chợp mắt một chút đã mất hết? Tiêu Hữu gõ đầu mình một cái, làm sao lại dần như vậy, thật là so với con heo còn dần hơn. Cô vội vàng mở cửa khoang nằm, định đi tìm tổ trưởng hay nhân viên bảo vệ, thế nhưng lại va phải một lồng ngực cứng rắn.

Hơi thở quen thuộc bao phủ lấy cô, cô giật mình lui về sau một bước. Ánh mắt hốt hoảng đối mặt với gương mặt anh tuấn lạnh lùng, tâm chột đau, mắt cũng trừng lớn. Giản Chiến Nam, hân... hân sao lại ở đây?

Tiêu Hữu theo bản năng đem cửa đóng lại, thế nhưng lại bị tay của Giản Chiến Nam ngăn lại, hân dễ dàng đem cửa kéo ra. Cửa không cách nào đóng được, hân lại thần nhiên đi vào, thân hình cao lớn cùng trên người tản mát ra cảm giác áp bách khiến cô cảm thấy không gian càng thêm thu hẹp, không khí càng thêm mỏng manh, đè nén khó chịu, thậm chí là sợ hãi... Đúng vậy, cô sợ hân...

Sau khi kinh ngạc, Tiêu Hữu lại thấy tức giận. Giơ lòng bàn tay ra, lạnh lùng mở miệng “Đồ của tôi, trả đây!”. Nhất định là do hân giờ trò quý. Cô nào có xui xẻo như vậy, lần đầu tiên một người ra cửa liền bị mất đi những thứ quan trọng chứ?

Giản Chiến Nam nhìn lòng bàn tay Tiêu Hữu, cô hướng tới hân muốn cái gì? Hân khẽ nhún mày, trông mắt đen nhìn cô, khuôn mặt nhỏ nhắn ảm đạm dưới ánh sáng đèn toa tàu. Mặt cô trông rất tức giận, hân không nhìn được bèn đưa tay nắm thật chặt tay Tiêu Hữu, dùng sức kéo cô ôm vào trong ngực “Anh cho em, em còn cần không?”

Ôm lấy thân thể Tiêu Hữu, chân mày Giản Chiến Nam cau lại. Thân thể cô trong lòng hân khẽ run, mặc dù cô đang cố gắng đè nén, nhưng hân cảm nhận được cô sợ hãi. Nhận thức này khiến lòng Giản Chiến Nam một hồi lạnh toát, cánh tay càng thêm siết chặt.

Hân không muốn cô sợ hãi.

Mặt Tiêu Hữu bị ép dính vào lồng ngực rắn chắc của hân, cô vươn cánh tay chống đỡ lồng ngực hân nhưng không cách nào thoát thân. Đối với hân, cô rất hận, không bao giờ muốn gặp lại, không muốn nhớ đến cảnh mình bị làm nhục lúc trước. Cô trong lòng tự nói với mình rằng không cần nhớ lại những chuyện trước kia, chỉ cần xem hân như một người xa lạ, không liên quan đến nhau. Một người qua đường không đáng để cô phải tức giận, không đáng để cô yêu, lại càng không đáng để cô hận. Tiêu Hữu hờ hững mở miệng “Đồ của tôi, tôi đương nhiên muốn”

Hai tay của Giản Chiến Nam từ hông Tiêu Hữu dời đến trên cánh tay cô, rồi đến hai bàn tay cô, nắm thật chặt trong lòng bàn tay hân, đặt lên tim hân. Tiêu Hữu rút tay, thế nhưng hân lại càng nắm chặt hơn. Không phải hân nói muốn trả đồ cho cô ư? Bộ dáng này là đang làm cái gì?

“Làm phiền anh trả đồ cho tôi” Sau đó, hân muốn đi đâu thì đi.

“Mặc Mặc, anh đã cho em rồi” Trông mắt đen của Giản chiến Nam thật tinh mịch, dưới ánh sáng mờ lung nhưng lại như lóe lên tia sáng. Nghiêm túc, chuyên chú, dịu dàng khác thường. Bàn tay Tiêu Hữu nóng bỏng “Anh cho tôi cái gì? Tôi không có thời gian chơi cùng anh, làm phiền anh trả đồ cho tôi” Cô vẫn nhìn không được cơn tức giận, thanh âm cũng đề cao hơn rất nhiều.

Giản Chiến Nam nắm bàn tay Tiêu Hữu vỗ vỗ vào vị trí tim của hân “Nơi này, tâm, cho em rồi, Mặc Mặc”

Lời nói dịu dàng cùng ánh mắt chuyên chú thâm tình, nếu là lúc trước, khi Tiêu Hữu nghe Giản Chiến Nam nói như vậy, tâm sẽ âm âm nhảy lên, mặt sẽ hồng, tim sẽ đập mạnh. Nếu là lúc trước, cô sẽ y như đứa ngốc cảm động đến rối tinh rối mù.

Nhưng là bây giờ, Tiêu Hữu chẳng qua chỉ cảm thấy Giản Chiến Nam đang trêu chọc cô, tựa như hân nhất thời cao hứng tìm thể thân vui đùa một chút. Cho nên, nhất thời cao hứng tìm tới cô, đoạt đi thân thể của cô, mà nay, lại nhất thời cao hứng, tìm tới cô, nói những lời yêu đương nồng tình mật ý trêu chọc cô. Tiêu Hữu nếu còn tưởng là thật, như vậy thì cô chính là thiên hạ đệ nhất ngốc nhếch. Cô chỉ giễu cợt mà nói: “Lần đầu tiên nghe được lời nói như vậy, anh có lòng rồi. Còn là nói, lòng của ngài quả thật không chỉ có duy nhất một ngăn. Nếu như anh không có đùa dai lấy đi đồ của tôi thì làm phiền anh nhường đường một chút, tôi muốn đi báo cảnh sát”

47. Chương 47

Cảnh sát báo đã tìm trên xe lửa nhưng vẫn không thấy hành lý, cũng không thăm vấn ra ai là kẻ trộm. Tiêu Hữu sốt ruột, thông báo rằng kẻ trộm có thể đã lấy tiền và ném túi ra ngoài.

Điều tra mãi không ra, Tiêu Hữu bắt đầu cuống lên, trái lại, Giản Chiến Nam không chút hoang mang, chỉ gọi vài cú điện thoại, giọng nói nhỏ nên không nghe rõ. Tiêu

Hữu cũng không có tâm trạng lắng nghe, thầm nghĩ xem mấy hôm nữa nên làm thế nào.

Cảnh sát Thừa bảo cô về trước nghỉ ngơi, bọn họ sẽ tiếp tục tìm kiếm và liên lạc với cảnh sát địa phương xem xung quanh xem có hành lý của cô rơi ra không. Dù sao cũng chẳng còn cách nào khác.

Tiêu Hữu buồn bã trở về chỗ nằm. Giản Chiến Nam đi sau cô, cô mở cửa đi vào, hẩn định vào theo, Tiêu Hữu khóa cửa lại, mệt mỏi nằm trên giường, trần trọc, lòng tràn đầy lo âu, mãi sau mới mơ màng, trong giấc mơ đều là những chuyện đau đầu, hôn lễ của cô, cậu bị bắt, thân thể bị đoạt lấy, cứ mãi bám lấy cô, khiến cô như rơi xuống vực thẳm.

Tiêu Hữu giật mình tỉnh lại, đầu choáng váng, người như nhũn ra, cô đành phải nằm yên, thấy tay mình đang được truyền thuốc, nhận ra một cô gái xinh đẹp đứng bên giường nhìn mình cười, nhẹ nhàng hỏi: “Cô đã tỉnh ?”

Cô gái xinh đẹp lấy nhiệt kế từ nách của Tiêu Hữu, khẽ nhíu mày, rồi lại tươi cười “Còn hơi nóng nhưng cũng đã đỡ nhiều rồi.”

Tiêu Hữu nhìn cô gái trước mắt, quan sát xung quanh, có chút hoảng hốt, cô vốn phải đang ở trên xe lửa, tại sao lại có chiếc giường lớn mềm mại như thế này, sao lại ở một căn phòng trắng lẹ và bên cạnh một cô gái xinh đẹp .

“Đây... là đâu... Cô là ai... ?” Tiêu Hữu mở miệng nói chuyện, mới phát hiện cổ họng mình khàn khàn.

19:20

“Nơi này là khách sạn, cô có thể gọi tôi là Sa Sa.” Cô gái xinh đẹp lấy cốc nước ấm trên bàn, đỡ Tiêu Hữu uống một ngụm nước

“Cô bị sốt , bị ngã trên xe lửa, Chiến Nam đưa cô vào bệnh viện, nhưng sau đó lại khẳng khái muốn đưa cô vào khách sạn, nói rằng cô không thích bệnh viện. Lần đầu tiên tôi thấy Giản Chiến Nam hốt hoảng, mặt không còn chút máu,...

Xe lửa, khách sạn, Giản Chiến Nam, nàng sinh bệnh sao? Tiêu Hữu mơ màng nghĩ, mình không quên gì , nhưng đầu thật mơ hồ, không nghe rõ Sa Sa đang nói gì, cũng không thể nghĩ nhiều, lại mệt mỏi thiếp đi, chỉ có một suy nghĩ nhẹ nhàng thoáng qua : cô không thích bệnh viện, vô cùng ghét, thêm cả sợ hãi... Thời gian này có quá nhiều chuyện xảy đến, gần như làm cô suy sụp, cô luôn luôn gắng gượng, hiện giờ rốt cuộc không gắng được nữa, bệnh như núi đè nặng lên thân, đánh bại cô, sốt cao, làm Giản Chiến Nam hoảng lên,...

Sáng hôm sau, Tiêu Hữu tỉnh lại, cảm thấy cô đang nằm trong vòng tay ấm áp, giống như mẹ đang vỗ về mình. Cô lưu luyến không muốn tỉnh dậy...

Nhưng là ai đang hôn môi cô, hôn một cách nhẹ nhàng, dịu dàng, làn môi ấm áp... Tiêu Hữu mở mắt ra, đối diện với đôi mắt đen sâu thẳm và khuôn mặt anh tuấn.

Giản Chiến Nam thấy Tiêu Hữu tỉnh lại, rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, tâm trí cũng trở nên thoải mái, anh áp vào trán của Tiêu Hữu, nhiệt độ bình thường, nở một nụ cười vui vẻ, rốt cuộc đã giảm sốt.

Tiêu Hữu ngậy người nhìn Giản Chiến Nam, đầu óc cũng nhanh chóng tỉnh táo lại, giật mình, cô đang nằm cùng giường với Giản Chiến Nam? Tiêu Hữu giống như bị dọa đến, đột nhiên lùi xa ra, ánh mắt trở nên hồi hộp, lo âu như nhìn thấy thú dữ.

“Mặc Mặc!” Thấy Tiêu Hữu sắp rơi khỏi giường, Giản Chiến Nam nhanh tay đỡ lấy.

Phản ứng của Tiêu Hữu khiến anh xanh mặt, tâm như chìm xuống đáy vực, buồn bã nói : “ Đừng sợ anh, Mặc Mặc. Anh...” Những lời định nói ra cũng nuốt xuống, muốn giải thích nhưng không nói nên lời, lần đầu tiên Giản Chiến Nam lắp bắp, lần đầu tiên cảm thấy luống cuống, từ từ buông lỏng tay Tiêu Hữu, đứng dậy : “ Để anh gọi bữa sáng cho em...”

Tiêu Hữu ăn sáng, tuy không có vị giác do bị ốm, nhưng là cô cần đủ sức để rời đi chỗ này, không muốn nhận tình cảm của Giản Chiến Nam, nhưng là cứ bị dây dưa, không có cách nào kết thúc.

Tiêu Hữu ăn điểm tâm, lau miệng sạch sẽ, mệt mỏi đi rửa mặt chải đầu, lấy quần áo trong túi hành lý để thay. Sắc mặt vẫn tái nhợt, Tiêu Hữu nhìn mình trong gương, ánh mắt nàng đã mất đi vẻ trong suốt, thuần khiết từ khi nào?

Kéo vali, Tiêu Hữu ra khỏi phòng ngủ, Giản Chiến Nam đã đứng ở cửa, anh cũng đã thay quần áo, một bộ quần áo công phu, tỉ mỉ, trông rất nhàn nhã, khôi ngô, phi phàm.

Lúc Tiêu Hữu đi tới, Giản Chiến Nam mở cửa, Tiêu Hữu không do dự bước ra ngoài, không chú ý, bỗng dưng có một người xông vào : “ Chiến Nam, bất ngờ chưa... Cô... sao lại là cô? Sao cô lại ở chỗ này ?” Giọng nói phần khích trở nên kinh ngạc, phần nộ, đau khổ, chán ghét, cuối cùng là mặt trắng bệch, ánh mắt tủi thân, đau buồn nhìn Giản Chiến Nam sau lưng Tiêu Hữu, “Chiến Nam, nói cho em biết, sao lại thế này, tại sao anh lại ở cùng cô ta, tại sao... tại sao ...Chiến Nam ...”

Giản Chiến Nam bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Giang Nhã, không trả lời, cũng không giải thích. Đôi khi im lặng lại rất có hiệu quả hơn bất kì hành động gì. Tiêu Hữu khó hiểu, Giản Chiến Nam vô tình hay là đào hoa ? Anh...rất cuộc có yêu Giang Nhã không ? Tiêu Hữu thắc mắc ,rồi lại tự chế giễu bản thân mình, chuyện này thì liên quan gì tới cô, cô quan tâm làm gì .

Giang Nhã nước mắt giàn giụa, từ từ lùi ra khỏi phòng, quay người khóc chạy đi.

Trong tưởng tượng của Tiêu Hữu, khi Giang Nhã tủi thân, đau khổ khóc chạy đi, sau đó Giản Chiến Nam sẽ đuổi theo, còn cô lại bị bỏ rơi, vứt bỏ.

Tiêu Hữu nghĩ rằng Giản Chiến Nam sẽ đuổi theo Giang Nhã, không ngờ, một tay anh lại cầm tay cô, tay kia xách hành lý: “Anh đưa em đi”.

Lúc này, hẳn không hề bỏ rơi cô, nhưng là, cô không còn cảm động, không vui sướng, chính là nhàn nhạt nói: “Không cần, cảm ơn”

Tiêu Hữu từ chối không có hiệu quả, Giản Chiến Nam ôm cô, lập tức rời đi. Tiêu Hữu không muốn tổn công đôi co với anh, cũng không muốn thêm thân mật, hơn nữa, cô cũng không có sức để tranh cãi. Tiêu Hữu mặc Giản Chiến Nam đưa đi, dù sao anh cũng phải rời đi.

Lên xe của Giản Chiến Nam, Tiêu Hữu mới phát hiện balo của cô ở trên xe, hầu hết đồ đạc đều đã tìm được, chính là mất tiền mặt. Giản Chiến Nam chỉ thản nhiên nói một câu, cô chỉ cần để ý đi báo danh là tốt rồi, nếu không sẽ muộn.

Tiêu Hữu không nói gì, mãi đến cổng trường, Tiêu Hữu mới hơi phần khởi, hồi hộp, đây sẽ là nơi nàng học tập, là một nơi để khởi đầu.

Giản Chiến Nam xuống xe, đem hành lý ra khỏi xe, đôi mắt đen nhìn cô: “Em vào đi, anh cũng đi đây”

Tiêu Hữu kéo vali đi, giọng Giản Chiến Nam vang lên từ phía sau, “Cần gì cứ gọi cho anh”

Tiêu Hữu không quay đầu lại, tiếp tục đi, vừa được hai bước, eo bị Giản Chiến Nam ôm chặt, anh xoay người cô, hung hăng hôn môi, hôn một cách cuồng nhiệt, nụ hôn ngắn ngủi, Tiêu Hữu chưa kịp chống cự, Giản Chiến Nam đã buông cô ra. Đợi đến lúc Tiêu Hữu hoàn hồn, cô chỉ còn thấy bóng dáng Giản Chiến Nam lên xe, đóng cửa, khởi động xe rời đi....

Tất cả quan hệ cứ kết thúc như thế....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hung-hang-yeu-em-tong-tai-thu-yeu>